

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР

УБИЛЕЦ В
ДЪЖДА

PARAON 008/97

Clibri

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР УБИЕЦ В ДЪЖДА

Превод: Правда Митева

chitanka.info

Седеше много изправена, с ръце върху облегалките на стола, плътно притиснати колене, вдървено тяло и вирната брадичка. Очите ѝ бяха широко отворени, с налудничав поглед и сякаш без зеници. Изглежда не съзнаваше какво става около нея, но позата ѝ не бе на загубила съзнание. На вид все едно, че вършеше нещо много важно и полезно. От устата ѝ излизаше глухо кискане, което не променяше изражението ѝ и не движеше устните ѝ. Явно изобщо не ме виждаше. Носеше дълги обици от нефрит и като ги изключим тях, беше чисто гола.

В ПЛАНИНАТА ВСИЧКО Е СПОКОЙНО

I

Писмото дойде точно преди обяд, със специална поща, в евтин плик с обратен адрес: Ф. Ш. Лейси, Пума Пойнт, Калифорния. Вътре имаше чек за сто долара, готов за осребряване и подписан от Фредерик Ш. Лейси, и лист обикновена бяла хартия. Беше писмо, писано на машина с няколко задрасквания, което гласеше:

До господин Джон Еванс

Уважаеми господине,

Научих името ви от Лен Естърволд. Работата ми е спешна и изключително поверителна. Прилагам чек за авансов хонорар. Моля ви, елате в Пума Пойнт в четвъртък след обяд или вечерта, ако това изобщо ви е възможно, регистрирайте се в хотел „Индианска глава“ и ми се обадете на 2306.

Ваш
Фред Лейси

Вече цяла седмица нямах никаква работа, но след писмото денят започна да ми се струва прекрасен. Банката, в която можех да осребря чека, се намираше на пет-шест преки. Отидох до там, изтеглих парите, обядвах, извадих колата и потеглих.

В долината беше горещо, в Сан Бернардино още повече, а дори и след като изминах петнайсет мили по стръмния път към Пума Лейк и се намирах на 1500 метра надморска височина, горещината не отслабваше. Бях навъртял четирийсет от общо петдесетте мили виещ се и криволичещ път, преди да усетя някаква прохлада. Но истинската прохлада дойде чак когато стигнах езерото и тръгнах по южния му бряг, покрай струпаните гранитни блокове и поляните с лагерите на

почиващите. Когато стигнах Пума Пойнт, вече се свечеряваше. Чувствах се гладен като изкормен шаран.

Хотел „Индианска глава“ беше кафява ъглова постройка, разположена точно срещу салона за танци. Регистрирах се, качих куфара си горе и го тръшнах на пода в мрачна, неприветлива стая е овално килимче на пода, двойно легло в ъгъла и нищо върху стените от голи борови греди освен един календар, рекламиращ железария, целият сгърчен от сухото планинско лято. Измих си ръцете и лицето и слязох долу да хапна.

Помещението, което служеше за ресторант и бар едновременно, се намираше до фойето и бе претърпано с мъже в спортни дрехи, вонящи на алкохол, и жени по памучни панталони и шорти с кървавочервени нокти и захабени ръце. Някакъв тип с вежди а ла Джон Л. Луис крачеше наоколо с огромна пура, забучена в лицето му. Хилав касиер с воднисти очи и риза с къси ръкави се опитваше да разбере резултатите от конните надбягвания в Холивуд парк от малко радио, пълно със смущения колкото и моето пюре с вода В най-отдалечения и тъмен ъгъл на помещението оркестър от петима пораженци в бели сака и морави ризи се опитваше да заглуши всеобщата дандания.

Погълнах така наречената „стандартна вечеря“, изпих един коняк за похлупак и излязох на главната улица Все още беше съвсем светло, но неоновите лампи бяха запалени и въздухът се огласяше от автомобилни клаксони, пискливи гласове, тракане на топки за кегли и гърмежи откъм стрелбището. Деряха се и мюзикбоксове и зад всичко това дрезгаво и остро бръмчаха моторници откъм езерото. На ъгъла срещу пощата върху синьо-бяла стрелка пишеше „Телефон“. Тръгнах по прашна странична уличка и изведнъж наоколо ми стана тихо и прохладно, а въздухът се изпълни с боров аромат. Пред мен по улицата вървеше едно питомно сърне с кожена каишка на вратлето. Телефонната палата се оказа дървена барака, в чийто ъгъл имаше един автомат, работещ с монети. Затворих се вътре, пуснах монетата в процепа и набрах 2306. Отговори ми женски глас.

— Там ли е господин Фред Лейси? — попитах.

— Кой се обажда, моля?

— Името ми е Еванс.

— Господин Лейси го няма в момента, господин Еванс. Той очаква ли да му се обадите?

Въпросите станаха два на един за нея. Това не ми хареса.

— А вие госпожа Лейси ли сте? — попитах.

— Да. Аз съм госпожа Лейси.

Стори ми се, че гласът ѝ е нервен и напрегнат, но някои гласове винаги звучат така.

— Търся го по работа — казах. — Кога ще се върне?

— Не знам точно. Вечерта, предполагам. Вие какво...?

— Къде се намира хижата ви, госпожа Лейси?

— Ами... в Бол Сейдж Пойнт, на около две мили западно от селото. Вие от селото ли се обаждате. Как...?

— Ще се обадя пак след един час, госпожо Лейси — казах и затворих. Излязох от кабината. В другия край на бараката мургаво момиче по тричетвърти панталони пишеше в някаква счетоводна книга зад малко бюро. Вдигна глава, усмихна ми се и попита:

— Харесва ли ви в планината?

— Чудесно е.

— Много е тихо тук — каза тя. — Добре се почива.

— Тъхъ. Познавате ли човек, на име Фред Лейси?

— Лейси ли? О, да. Съвсем скоро им сложиха телефон. Те купиха хижата на Болдуин. Стоя празна две години, докато те съвсем скоро я купиха. Намира се в края на Бол Сейдж Пойнт, голяма хижа, построена на високото, гледа към езерото. Има прекрасен изглед. Познавате ли господин Лейси?

— Не — рекох и излязох навън.

Питомното сърне стоеше в процепа на оградата в края на пътеката. Опитах се да го избутам, но то не помръдна, затова прескочих оградата, върнах се при хотела и се качих в колата си.

В източния край на селото имаше бензиностанция. Спрях да наля бензин и попитах мъжа в кожено облекло, който я обслужваше, къде е Бол Сейдж Пойнт.

— А — рече той, — проста работа. Изобщо не е сложно. Никак няма да се затрудните да намерите Бол Сейдж Пойнт. Карайте около миля и половина все по този път, покрай католическата църква и лагера Кинкайд. При фурната свийте вдясно и дръжте пътя за лагера Уилъртън Бойс. Подминете ли го, веднага свийте вляво. Пътят е черен и доста неравен. Зимно време изобщо не чистят снега, но сега не е зима. Познавате ли някого там?

— Не.

Подадох му пари. Той отиде за рестото и след малко се върна.

— Много е спокойно там — каза. — Чудесно за почивка. Та, как викаш ти е името?

— Мърфи — рекох.

— Радвам се, че се запознахме, господин Мърфи — каза той и посегна да сграбчи ръката ми. — Отбивай се по всяко време. С удоволствие ще те обслужвам. Та за Бол Сейдж Пойнт дръж все този път, докато...

— Тъхъ — рекох и го оставих с отворена уста.

Реших, че вече знам как да стигна до Бол Сейдж Пойнт, затова обърнах и тръгнах в обратна посока. Съществувахе възможност Фред Лейси да не иска да ходя у тях.

Половин пресечка след хотела павираната улица свиваше надолу към малко кейче за лодки, а после отново на изток, покрай брега на езерото. Водата бе доста спаднала. Стадо крави пасеше вкиснатата на вид трева, която през пролетта е била под водата. Няколко упорити курортисти ловяха костури и червеноперки от лодки с извънбордови двигатели. Около миля след ливадите един черен път се виеше към дълъг нос, обрасъл с хвойна. Близо до брега имаше осветен павилион за танци. Музиката вече свиреше, въпреки че на тази надморска височина все още бе светло и приличаше на късен следобед. Имах чувството, че съм пъхнал оркестъра в джоба си, толкова силно се чуваше. Някакво момиче с гърлен глас пееше „Песента на кълвача“. След като отминах, музиката постепенно заглъхна и пътят стана неравен и каменлив. Самотна хижка се плъзна покрай мен, а после нямаше нищо освен борове, хвойни и блясък на вода. Спрях до края на полуострова и отидох до едно гигантско паднало дърво, чийто коренища стърчаха четири метра във въздуха. Седнах върху изсъхналата като кокал земя, облегнах се на дървото и запуших лулата си. Беше тихо, спокойно и далече от всичко. В срещуположния край на езерото две моторници си играеха на гоненица, но от моята страна нямаше нищо освен притихнала вода, която много бавно потъмняваше в планинския здрач. Чудех се кой, по дяволите, е Фред Лейси, какво иска и защо не си седи вкъщи, или поне не е оставил бележка, щом работата му е толкова спешна. Но не се чудих много дълго. Вечерта бе толкова спокойна. Пуших, гледах небето, езерото и една

червеношийка, кацнала на голо клонче на върха на висок бор и чакаща да се стъмни достатъчно, за да изпее своята приспивна песен.

След половин час станах, изкопах дупка в земята с тока на обувката си, изтръсках лулата си в нея и здраво затъпках пепелта. Без никаква причина направих няколко крачки към езерото и това ме доведе до края на дървото. Така видях този крак.

Беше в бяла платнена обувка, около четирийсети номер. Заобиколих коренищата на дървото. Имаше още един крак в още една бяла платнена обувка. Имаше бели панталони на тънко райе с крака в тях и труп в бледозелена спортна риза, от онези, които се носят отвън и имат джобове. Ризата беше с V-образно деколте, през което стърчаха космите на гърдите му. Мъжът бе на средна възраст, наполовина оплешивял. Имаше хубав слънчев загар и тънки мустачки върху горната устна. Устните му бяха плътни, а устата, както обикновено в такива случаи, леко отворена. Виждаха се големи силни зъби. Имаше лице на човек, който се храни обилно и не се тревожи особено. Очите му гледаха към небето. Не можах да срещна погледа им.

Лявата страна на зелената спортна риза беше прогизнала от кръв. Петното бе колкото голяма чиния. В средата на петното може би имаше дупка с опърлени краища. Не бях сигурен. Светлината намаляваше и започваше да мами зора.

Наведох се и напипах цигари и кибрит в джобовете на ризата, няколко груби издутини като ключове и монети в предните джобове на панталоните. Обърнах го малко, за да стигна до хълбока му. Все още беше мек, само малко изстинал. Портфейл от груба кожа плътно бе прилепнал в десния му заден джоб. Измъкнах го, опрял коляно в гърба му.

В портфейла имаше 12 долара, няколко визитни картички, но онова, което ме интересува, бе името върху шофьорската му книжка. Запаших кибрит, за да съм сигурен, че го чета правилно в падналия здрач.

Името върху шофьорската книжка беше Фредерик Шийлд Лейси.

II

Прибрах портфейла обратно, изправих се и внимателно се огледах на всички страни. Никого не видях — нито във водата, нито на сушата. А и на тази светлина едва ли някой би могъл да разбере какво правя, освен ако не беше много близо.

Пристъпих няколко крачки и погледнах да видя дали оставям следи. Не. Земята бе покрита с многогодишни борови иглички и разпратена гнила дървесина.

Пистолетът беше на около метър встрани, почти под падналото дърво. Не го докоснах. Наведох се и го разгледах. Беше автоматичен колт 22-ри калибър с кокалена дръжка и лежеше почти заровен в малка купчинка разпратена, кафява, гнила дървесина. Върху купчинката пъплеха едри черни мравки, а една от тях бе тръгнала и по дулото.

Изправих се и още веднъж бързо се огледах наоколо. Някаква лодка лениво се мотаеше зад носа. Чувах неравномерното пукане на мотора ѝ, но не я виждах. Тръгнах да се връщам към колата и почти я бях стигнал, когато някаква дребна фигурка безшумно изскочи иззад гъстия шубрак. Проблеснаха очила и нещо друго, по-надолу, в ръката.

Един глас ми изсъска:

— Вдигайте ръце нагоре, моля.

Откриваше се идеална възможност за много бърза стрелба. Не вярвах, че моята ще е толкова бърза. Вдигнах ръце.

Дребната фигурка излезе пред храстите. Лъскавото нещо под очилата се оказа пистолет. Беше насочен срещу мен.

В малката устичка, под черно мустаче, проблесна златен зъб.

— Обръщайки се, моля — успокоително измъррка тънкото любезно гласче. — Вие мъж на земя ли разглежда?

— Вижте — рекох. — Аз съм чужденец тук и...

— Обръщайте се много бързо — студено повтори мъжът.

Обърнах се.

Краят на пищова се загнезди в гръбнака ми. Лека и сръчна ръка ме опипа отгук-оттам и се задържа върху пистолета под мишницата

ми. Гласът изгука. Ръката се спусна надолу. Усещането ми за портфейл изчезна. Много ловък джебчия. Почти не усещах как ме докосва.

— Сега аз ще разглеждам портфейл, а вие много кротувате — каза гласът. Пистолетът се махна от гърба ми.

За суперменът се откриваше златен шанс. Той щеше светкавично да коленичи, заднешком да избие пицова от ръката му и да насочи своя срещу гърдите му. Суперменът можеше да извърши целия този фокус със същата лекота, с която човек вади изкуственото чене от устата си — с едно единствено плавно движение. Аз обаче имах опасения, че не съм чак толкова супер.

Портфейлът се върна обратно в джоба ми, а дулото на пистолета — в ребрата ми.

— И какво излиза — обади се гласът, — идваш тук, правиш грешка.

— Братко, ти го каза — отвърнах.

— Няма значение — продължи гласът. — Сега си отидеш. Отидеш у дома. Петстотин долара. Ако мълчиш, след една седмица получаваш петстотин долара.

— Чудесно — рекох. — Имаш ли ми адреса?

— Много смешно — изгука гласът. — Ха, ха.

Нещо удари отзад свивката на коляното ми и кракът ми се сгъна така, както се сгъва когато те ударят по това място. Главата започна да ме боли там, където всеки момент щеше да ме цапардоса дръжката на пистолета, но той ме заблуди. Беше добрият стар саблен удар и то изпълнен първокласно. С опакоето на малка, но много твърда ръка. Стори ми се, че главата ми се отдели от тялото, прелетя над половината езеро, извъртя се като бумеранг, върна се и болезнено се тръшна върху гръбначния ми стълб. Най-вероятно пътьом устата ми бе успяла да се напълни и с бодлички.

Последва някакъв интервал в малка задушна стаичка, в която всички прозорци бяха затворени и не проникваше глътка въздух. Гърдите ми се опираха в земята, върху гърба ми поставиха един тон въглища. Твърда буца ме подпираше някъде в средата. Издадох някакви звуци, но очевидно са били незначителни. Никой не им обърна внимание. Чух засилващ се шум от извънбордов мотор на лодка, а после меки стъпки върху сухите борови иглички. Няколко тежки

изпъшквания и стъпки, които се отдалечават. После стъпки, които се връщат и дрезгав глас с особен акцент:

— Какво имаш там, Чарли?

— О, нищо — изгука Чарли. — Пуши лула. Не прави нищо. Някакъв летовник. Ха, ха.

— Видя ли трупа?

— Не вижда — отвърна Чарли, а аз се зачудих защо.

— Окей, хайде да вървим.

— Лошо — каза Чарли. — Много лошо. — Тежестта се махна от гърба ми, а буцата въглища изчезна от гръбначния ми стълб. — Много лошо — повтори. — Но трябва направи.

Този път не се пошегува. Цапардоса ме с пистолета. Елате и ще ви дам да пипнете цицината на тила ми. Имам ги няколко.

Мина време и аз вече стоях на колене и скимтях. Стъпих с единия крак на земята, подпрях се на него, избърсах си лицето с опакото на ръката, поставих и другия крак на земята и с мъка изпълзах от дупката, в която ми се струваше, че съм попаднал.

Блясъкът на водата — вече тъмна поради залязлото слънце, но пък посребрена от изгрялата луна — беше точно пред мен. Отдясно бе падналото дърво. Видът му ме накара да си припомня всичко. Предпазливо тръгнах към него, като внимателно докоснах тила си с върха на пръстите. Беше мек и подут, но не кървеше. Спрях и се огледах за шапката си, но после си спомних, че я бях оставил в колата.

Заобиколих дървото. Луната светеше така ярко, както ставаше само в планината. Човек направо можеше да си чете вестника Съвсем ясно се виждаше, че сега на земята не лежи никакво тяло и до дървото няма пистолет, по чието дуло да лазят мравки. Някой сякаш бе почиствал наоколо с гребло.

Стоях и се ослушвах и единственото, което чувах бе бученето на кръвта в главата ми, а единственото, което усещах, бе пулсиращата болка в главата ми. После ръката ми се стрелна към пистолета и той си беше на мястото. Отново се стрелна, този път към портфейла — и той си беше там. Отворих го и преброих парите си. И те като че ли бяха там.

Обърнах се и се потътрих към колата. Искях да се прибера в хотела, да изпия няколко чаши и да си легна. Искях след известно

време да се срещна с Чарли, но не веднага. Първо ми се щеше да полежа. Все пак бях едно пораснало момче и се нуждаех от почивка.

Влязох в колата, запалих, обърнах върху меката пръст и я изкарах на черния път, а оттам на шосето. Не срещнах никакви коли. Музиката все още гърмеше с пълна сила в павилиона за танци и певицата с гърления глас пееше: „Никога вече няма да се усмихвам“.

Когато стигнах шосето, запалих фаровете и подкарах обратно към селото. Местният шериф висеше в малка барака от чамови дъски, която се намираше на половин пряка от кея за лодки и точно срещу пожарната. Вътре, зад остъклената врата, светеше гола крушка.

Спрях колата на отсрещната страна на улицата и около минута стоях и гледах бараката. Вътре гологлав мъж седеше на въртящ се стол зад старо олющено бюро. Отворих вратата на автомобила, понечих да изляза, но се спрях, затворих вратата, запалих и потеглих.

Все пак, трябваше да спечеля сто долара.

III

На около две мили след селото стигнах фурната и свих към езерото по наскоро асфалтиран път. Подминах няколко къмпинга, а после видях кафявите палатки на детския лагер. Между тях бяха окачени лампи, а от една голяма палатка се чуваше потракване от миене на съдове. Малко след това заобиколих някакво заливче, последва разклон и черен път. Той беше с дълбоки коловози и целият осеян с камъни, наполовина заровени в пръстта, а гъстите дървета отстрани едва те пропускаха да минеш. Подминах няколко осветени хижи. Бяха стари, построени от борови греди с необелена кора. После пътят се заизкачва и наоколо стана пусто, но след малко една голяма хижа увисна на ръба на склона. Цялото езеро беше в краката ѝ. Хижата имаше два комина, груба ограда и двоен гараж извън оградата. Откъм езерото бе построена просторна тераса и стъпала, които водеха до водата. Прозорците светеха, фаровете ми биеха достатъчно високо, за да зърна името „Болдуин“ върху една дъска, закована на близкото дърво. Както и предполагах, точно това бе хижата, която търсех.

Гаражът беше отворен и вътре се виждаше паркирана кола с четири врати. Спрях малко по-настрани и навлязох достатъчно навътре в гаража, за да опипам ауспуха на колата. Беше студен. Минах през груба порта и по каменна пътечка стигнах до верандата. Вратата на хижата се отвори и отвътре излезе висока жена. Светлината очертаваше силуета ѝ. Малко копrienено кученце се втурна покрай нея, изтъркаля се надолу по стълбите и ме бухна в корема с двете си предни лапи. После тупна на земята и запрепуска в кръг, като издаваше звуци на одобрение.

— Долу, Шайни! Долу! — извика жената. — Нали е смешна? Такова смешно дребосъче. Наполовина койот, между другото.

Кученцето изтича обратно вкъщи. Аз казах:

— Вие ли сте госпожа Лейси? Аз съм Еванс. Обадох ви се преди около половин час.

— Да, аз съм госпожа Лейси — отвърна жената. — Съпругът ми още не се е върнал. Аз... ами... влезте де. — Гласът ѝ звучеше някак отдалече, като в мъгла.

След като влязох, тя затвори вратата, огледа ме, повдигна леко рамене и седна в един люлеещ се стол. Аз се настаних в друг, досущ като нейния. Кученцето се появи изневиделица, скочи в скута ми, млясна ме по върха на носа и отново слезе долу. Беше дребно сивкаво животинче с остра муцунка и дълга переста опашка.

Намирах се в продълговата стая с много прозорци, чиито пердета не бяха първа младост. Имаше голяма камина, индиански черги, две кушетки с избелели кретонени покривки, още люлеещи се столове, не много удобни. На стената висяха чифт еленови рога с по шест разклонения.

— Фред още не се е прибрал — каза госпожа Лейси отново. — Не знам какво го е задържало.

Кимнах. Тя имаше бледо, напрегнато лице и тъмни, доста рошави коси. Беше облечена в аленочервено сако с две редици медни копчета, сиви панталони от трико и сабо на бос крак. На врата ѝ имаше огърлица от мътен кехлибар и тъмнорозова кариока в косите. Беше на около трийсет и пет, следователно бе твърде късно да се научи как да се облича.

— По работа ли търсите мъжа ми?

— Да. Той ми писа да дойда тук, да отседна в хотел „Индианска глава“ и да му се обадя по телефона.

— О! В „Индианската глава“, значи — каза тя, като че ли това означаваше нещо. После кръстоса крака, но очевидно не ѝ харесаха, защото ги разкръстоса отново. Наведе се напред и подпря дългнестата си брадичка с ръка. — Вие с какво се занимавате, господин Еванс?

— Частен детектив съм.

— Ами тогава... да не е за парите? — попита бързо.

Кимнах. Стори ми се неангажиращо. Обикновено се отнасяше за пари. Поне със сигурност за стоте долара в джоба ми.

— Разбира се — каза жената. — Естествено. Ще пийнете ли нещо?

— С огромно удоволствие.

Тя отиде до малко дървено барче и се върна с две чаши. Отпихме. Наблюдавахме се над ръбовете на чашите си.

— „Индианската глава“ — подхвана жената. — Отседнахме там за два дена, когато пристигнахме. Докато почистят хижата. Била е необитаема цели две години преди да я купим. Нямаме представа как се мърсят.

— Сигурно — промърморих.

— Казвате, че мъжът ми ви е писал? — Сега тя гледаше в чашата си. — Предполагам, че ви е разказал историята?

Предложих ѝ цигара. Посегна, но после тръсна глава. Сложи ръка върху коляното си и я завъртя, изгледа ме изпитателно, отдолу нагоре.

— Беше малко неясен — рекох. — На някои места.

Тя ме погледна изпитателно, аз също я погледнах изпитателно. Лекичко издишах в чашата си, докато се запоти.

— Хм, мисля че няма смисъл от тайнственост — започна жената, — макар че знам за тези неща много повече, отколкото Фред предполага. Той, например, не знае, че съм видяла писмото.

— Което ми изпрати ли?

— Не. Което получи от Лос Анджелис, с доклада за десетдоларовата банкнота.

— А как го видяхте? — попитах я.

Тя се изсмя, без да ѝ е много смешно.

— Фред е прекалено потаен. Грешка е да си прекалено потаен с жена. Хвърлих му един поглед, докато той беше в банята. Измъкнах го от джоба му.

Кимнах и отпих още малко от чашата си. Рекох:

— Тъхъ. — Това не ме обвързваше кой знае колко и бе добра идея, поне докато не знаех за какво си говорим. — Но как разбрахте, че е в джоба му? — попитах.

— Току-що го му го бяха дали в пощата. Аз бях с него. — Тя се изсмя, този път малко по-весело. — Видях, че в него има банкнота и че е от Лос Анджелис. Знаех, че беше изпратил една от банкнотите на свой приятел, който е експерт по тези неща. И, разбира се, досетих се, че писмото е някакъв отчет. И не се излъгах.

— Май Фред не се прикрива много добре — рекох. — Какво пишеше в писмото?

Тя лекичко се изчерви.

— Не знам дали трябва да ви казвам. А и не съм сигурна дали сте детектив и дори, че името ви е Еванс.

— Е, това поне може да се уреди без насилие — отвърнах. Станах и ѝ показах достатъчно, за да ѝ докажа. Когато седнах отново, кученцето се приближи и задуши маншетите на панталона ми. Наведох се да го потупам по главата и се сдобих с една шепа лиги.

— Ами, пишеше, че банкнотата била прекрасна изработка. Особено хартията — била, на практика, идеална. Но при сравнение под микроскоп имало много дребни разлики в регистрацията. Какво значи това?

— Това значи, че банкнотата, която е изпратил, не е била произведена в държавна печатница. Други нередности?

— Да. На черна светлина — да пукна ако знам това пък какво е — като че имало известна разлика в състава на мастилата. В писмото обаче добавяха, че за просто око фалшификатът бил практически недоловим. Щял да заблуди всеки банков експерт.

Кимнах. Това бе нещо, което изобщо не бях очаквал.

— От кого беше писмото, госпожо Лейси?

— Беше се подписал Бил. На проста хартия. Не знам кой го е писал. О, да, имаше още нещо. Бил пишеше, че Фред трябва незабавно да уведоми полицията, защото парите били толкова сполучливи, че щели да направят сума бели, ако много от тях навлязат в употреба. Но, разбира се, Фред не би желал да действа по този начин. Може би тъкмо за това ви е повикал.

— Ами да, разбира се — отвърнах. Това бе изстрел в тъмното, но нямаше вероятност да улучи нищо. Още по-малко в тъмнината, в която трябваше да стрелям.

Жената кимна, сякаш бях казал нещо смислено.

— С какво се занимава Фред напоследък? — попитах.

— Бридж и покер. Прави го от години. Почти всеки следобед играе бридж в спортния клуб, а покер до късно през нощта. Разбирате, че не може да се обвързва с фалшиви пари дори и по най-невинния начин. Винаги ще се намери някой да не повярва, че наистина е било невинно. Залата и на конни състезания, но само за удоволствие. Така спечели петстотинте долара, които пъкна в обувката ми, за да ми направи подарък. В „Индианска глава“.

Искаше ми се да изтичам на двора, да покрещя и да се поблъскам в гърдите, за да изпусна малко пара, но единственото, което можех да сторя, бе да седя, да гледам умно и да си смуча питието. Изсмуках го

докрай и многозначително раздрънках самотните ледени кубчета. Жената стана и ми наля още. Отпих и от него, поех дълбоко въздух и рекох:

— Щом банкнотата е била толкова сполучлива, как е разбрал, че е фалшива, ако разбирате какво искам да кажа.

Очите ѝ се разшириха.

— О, разбирам. Не я е познал, естествено. Но имаше още петдесет като нея, всичките десетдоларови и чисто нови. А парите не са били такива, когато ги е пхнал в обувката.

Запитах се дали ако си заскубя косата ще ми поолекне. Едва ли. Главата ми бе прекалено контузена. Чарли. Милият стар Чарли! Окей, Чарли, много скоро и аз ще събера бандата.

— Вижте — подхванах. — Вижте, госпожо Лейси, той нищо не ми е казал за обувката. Винаги ли държи парите си в обувка, или случаят е бил по-специален? Може би защото ги е спечелил на надбягванията, а и конете ги обуват — макар и с подкови.

— Нали ви казах, че е искал да ми направи изненадващ подарък. Като си обуя обувките, да ги намеря.

— О! — Изгризах около сантиметър от горната си устна. — Но не ги намерихте, така ли?

— Как да ги намеря, при положение, че изпратих камериерката да ги занесе на обуцаря в селото да им сложи подложки? Не съм ги гледала вътре. Не знаех, че Фред е слагал нещо в тях.

Леко започна да ми просветва. Светлинката идваше много отдалече и много бавно. И беше много мъничка — колкото половин светулка.

— И Фред не е знаел. А камериерката занесла обувките на поправка. Какво стана после? — попитах.

— Ами, Гертруд — така се казва камериерката — каза, че и тя не била забелязала парите. Когато Фред разбра какво е станало, отиде до обуцаря, и тъй като човекът още не беше стигнал до тях, парите си стояли непипнати в едната обувка. Тогава Фред се засмял, извадил ги и ги пхнал в джоба си, като дал на обуцаря пет долара заради късмета си.

Допих и втората чаша и се облегнах назад.

— Сега започвам да разбирам — казах. — После Фред извадил парите, разгледал ги и установил, че не са същите. Всичките били все

нови десетдоларови банкноти, за разлика от предишните, които били различни и далеч не нови.

Жената изглеждаше изненадана, че ми се наложи сам да стигна до този извод. Интересно, колко ли дълго писмо смяташе, че ми е написал Фред.

Аз продължих:

— После Фред е заключил, че очевидно е имало някаква причина да подменят парите. Хрумнала му една и изпратил банкнота на своя приятел за експертиза. И резултатът бил, че става дума за много добър фалшификат, но все пак фалшификат. С кого е разговарял за случилото се в хотела?

— Мисля, че с никого, освен с Гертруд. Не искаше да предприема нищо сам. Предполагам, че веднага се е свързал с вас.

Изгасих цигарата и се загледах през отворените прозорци към осветеното от луната езеро. Една моторница със силен бял фар се плъзна, пърпорейки, по водата и се скри зад далечен, горист нос.

Отново погледнах госпожа Лейси. Тя седеше все така, подпряла брадичка с тънката си ръка. Очите ѝ гледаха някъде надалеч.

— Защо ли се бави Фред? — каза.

— Къде е той?

— Не знам. Излезе с един човек на име франк Лудърс, който живее в Удланд Клъб, на другия край на езерото. Фред ми каза, че господин Лудърс притежава дял от клуба. Аз обаче му се обадох преди малко и той рече, че Фред само бил отишъл до центъра с него и слязал пред пощата. Цяла вечер го чакам да ми позвъни и да ми каже откъде да го взема с колата. Излезе толкова отдавна.

— Може би играят карти в Удланд Клъб. Сигурно е там.

Тя кимна.

— И все пак обикновено ми се обажда.

Постоях известно време, загледан във вратата, като се стараех да не се чувствам като мръсник. После се изправих.

— Смятам да се прибера в хотела, госпожо Лейси. Ще бъда там, в случай че поискате да ми се обадите. Струва ми се, че съм срещал господин Лейси някъде. Не е ли около четирийсет и пет годишен, набит, с малки мустачки и леко плешив?

Тя дойде до вратата с мен.

— Да — рече. — Точно така изглежда Фред.

Беше затворила кученцето в къщата и стоеше навън сама, докато обръцах колата и потеглях. Господи, колко самотна изглеждаше!

IV

Лежах по гръб на леглото, въртях безцелно цигарата в ръка и се опитвах да реша защо трябваше да се навирам в тази история, когато на вратата се почука. Обадих се. Влезе момиче в работна униформа. Носеше някакви пешкири. Имаше тъмночервеникава коса, оперено, добре гримирано лице и дълги крака. Тя се извини, остави няколко пешкира и тръгна да си ходи, като ми хвърли страничен, изпълнен с пърхане на мигли поглед.

— Здравей, Гертруд — казах, колкото да се намирам на работа.

Тя се спря, тъмнорижката ѝ глава се обърна, а устата ѝ бе готова да се усмихне.

— Откъде знаете името ми?

— Не го знам. Но една от камериерките се казва Гертруд. Искан да разговарям с нея.

Тя се облегна на рамката на вратата. Държеше пешкирите в ръка, а погледът ѝ бе станал ленив.

— Ъ-х-ъ?

— Тук ли живееш, или си дошла само за лятото?

Устните ѝ презрително се свиха.

— Бих казала, че не живея тук. Как не, с тия шантави планинци! Не, категорично не живея тук.

— И добре ли си прекарваш?

Тя кимна.

— И не се нуждая от никаква компания, господине. — Прозвуча така, сякаш очакваше да я разубедея.

Гледах я известно време, после казах:

— Разкажи ми за ония пари, дето ги бяха скрили в обувката.

— Кой си ти? — студено попита тя.

— Казвам се Еванс. Детектив съм от Лос Анджелис — отвърнах и се усмигнах много широко. Много хитро.

Лицето ѝ леко застина. Дланта, която държеше пешкирите, се сви и ноктите задраскаха по плата. Отдръпна се от вратата и седна на един

стол до стената. В очите ѝ се четеше тревога.

— Ченге — прошепна — Какво става тук?

— Не знаеш ли?

— Чух само, че госпожа Лейси оставила някакви пари в обувката, на която искаше да сложат подложки. Аз ги занесох на obuцаря, но той не е откраднал парите. Аз също, между другото. Нали си ги е получила, какво иска повече?

— Не обичаш ченгетата, а? Аз май съм те виждал някъде.

Лицето ѝ застина.

— Слушай, ченге, имам си работа и си я върша. Не ти искам помощта. И не дължа никому нито цент.

— Разбира се — рекох. — Когато взе онези обувки от стаята, веднага ли ги занесе на obuцаря?

Тя рязко кимна.

— Никъде ли не се отби по пътя?

— А защо да се отбивам?

— Аз не съм бил тук и не знам.

— Не съм се отбивала, освен да кажа на господин Вебър, че излизам по поръчка на клиент.

— Кой е господин Вебър?

— Помощник-управителят. Прекарва по-голямата част от времето си в ресторанта.

— Висок блед тип, който записва всички резултати от надбягванията?

Тя кимна.

— Да.

— Ясно — рекох. Драснах кибрит и запалих цигара. Вторачих се в момичето през дима. — Благодаря ти много, много — рекох.

Тя се изправи и отвори вратата.

— Не си спомням да съм те виждала — каза, като ми върна погледа.

— Сигурно има няколко от нас, които не познаваш — отвърнах.

Тя се изчерви и ме изгледа зверски.

— Винаги ли сменят пешкирите толкова късно в този хотел? — попитах, колкото да се намирам на приказка.

— Голям хитрец си, а?

— Е, опитвам се да оставям такова впечатление — усмигнах се скромно.

— Ама не се получава — каза тя с внезапно загрубяла интонация.

— Някой да е пипал тези обувки освен теб? След като ги взе?

— Не. Казах ти, че само спрях да се обадя на господин Вебър...

— Тя млъкна изведнъж и се замисли. — Отидох да му донеса чаша кафе — продължи. — Оставих ги на бюрото му, до касата. Откъде, по дяволите, да знам дали някой не ги е пипал? И какво значение има, щом са си получили мангизите обратно?

— Виждам, че хич не ти се иска да те питам за това. Разкажи ми за Вебър. Отдавна ли е тук?

— Прекалено отдавна — отвърна тя с неприязън. — Никое момиче не може да мине твърде близо до него, ако разбираш какво искам да кажа. За какво говорех?

— За господин Вебър.

— Господин Вебър да върви по дяволите, ако разбираш какво искам да кажа.

— Защо, на теб трудничко ли ти е да го разбереш?

Тя се изчерви отново и каза:

— И съвсем неофициално, ти също върви по дяволите!

— Ако разбирам какво искаш да кажеш. Момичето отвори вратата, хвърли ми една полуядосана бърза усмивка и излезе.

Стъпките ѝ отекнаха надолу по коридора. Не я чух да спира пред никоя друга врата. Погледнах часовника си. Беше девет и половина.

Някой тежко изтрополи по коридора, влезе в съседната стая и затръшна вратата. Мъжът започна да кашля и да мята обувки по пода. Огромна тежест се тръшна върху пружината на леглото и се завъргаля насам-натам. След пет минути онзи скочи отново. Големи боси крака зашляпаха по пода, бутилка дрънна о чаша. Мъжът си пийна, легна отново и почти веднага захърка.

Като изключим това и приглушената дандания от ресторанта и бара, за по-голяма тишина не би могло и да се мечтае в един планински курорт. Моторници пореха езерото, отнякъде долиташе танцова музика, префучаваха коли, надули клаксони, пушките плющяха в стрелбището и хлапетиите си подвикваха.

Беше толкова тихо, че не чух отварянето на вратата. Забелязах чак когато вече зееше наполовина отворена. Някакъв мъж влезе тихо, притвори я, пристъпи още няколко крачки навътре в стаята, спря се и ме загледа. Беше висок, слаб, блед, мълчалив и в очите му се четеше заплаха.

— Окей, хитрецо — каза. — Дай да го видим.

Претърколих се и седнах в леглото. Прозях се.

— Кое да видите?

— Тенекето.

— Какво тенеке?

— Хайде, малоумнико, дай да видим значката, която ти дава право да задаваш въпроси на прислугата.

— О, това ли? — казах, като се усмихвах немощно. — Нямам никаква значка, господин Вебър.

— Е, това е прекрасно — промърмори господин Вебър. Той прекоси стаята, като люлееше дългите си ръце. Когато беше на около метър от мен, наведе се леко напред и направи внезапно движение. Една отворена длан силно зашлеви бузата ми. Главата ми се разтресе, а тилът ми започна да разпръсква болка във всички посоки.

— Само заради това — рекох, — няма да ходиш на кино тази вечер.

Той изкриви лице в презрителна усмивка и сви десния си юмрук. Насочи го право напред. Почти имах време да изтичам и да си купя предпазна маска. Избегнах удара с навеждане и ръгнах пистолета в стомаха му. Той изгрухтя с неприязън.

— Повдигнете ръцете нагоре, моля.

Той повторно изгрухтя и очите му се разфокусираха, но не вдигна ръце. Заобиколих го и тръгнах заднешком към другия край на стаята. Той се обърна бавно, като не откъсваше поглед от мен.

— Само момент да затворя вратата — казах, — а после ще разгледаме случая с парите в обувката, още известен като „уликата с подменената маруля“.

— Върви по дяволите! — каза той.

— Точен и остроумен отговор — рекох. — И изключително оригинален.

Заднешком посегнах към дръжката на вратата, без да свалям очи от него. Зад мен изскърца дъска. Бързо се извърнах, с което добавих

още малко сила към тази на огромната, тежка, твърда и делова тухла, която се стовари отстрани на челюстта ми. С въртеливо движение полетях напред, като изпусках искри по пътя си. Гмурнах се нейде в пространството с носа напред. Изминаха около две хиляди години. После спрях някаква планета с гърба си. Отворих очи и отправих размътен взор към две стъпала.

Бяха проснати под доста крив ъгъл, а от тях към мен стърчаха два крака. Те пък лежаха на пода на стаята. Една отпусната ръка висеше наблизко, а на сантиметри от нея имаше пистолет. Помръднах едно от стъпалата и с учудване установих, че било мое. Отпуснатата ръка се размърда и автоматично посегна към пистолета, не го улучи, посегна отново и сграбчи гладката му дръжка. Повдигнах го. Някой му беше завързал двайсетина килограмова тежест, но въпреки всичко го вдигнах. В стаята нямаше нищо друго освен тишина. Погледнах насреща и погледът ми се блъсна в затворената врата. Помръднах и отвсякъде ме прониза болка. Главата ме болеше. Челюстта ме болеше. Повдигнах пистолета още малко, после го отпуснах. По дяволите! Защо размахвам пищови, след като стаята е празна? Всички посетители си бяха отишли. Крушката от тавана светеше с празен блясък. Претъркулих се малко, болката се усили, свих един крак и пъхнах коляното под себе си. Надигнах се с много пъшкане, сграбчих пищова отново и изкатерих остатъка от пътя. Устата ми сякаш бе пълна със сажди.

— Даа, много лошо — изломотих на глас. — Много лошо. Трябва да се действа. Окей, Чарли. Ще се видим скоро.

Олюлях се, все още гроги като след тридневен запой, обърнах се бавно и огледах стаята.

Някакъв мъж беше коленичил като за молитва отстрани на леглото ми. Костюмът му беше сив, а косата — пепеляво руса. Краката му бяха разкрячени, тялото облегло на леглото, а ръцете отметнати настрана. Главата му бе полегла върху лявата ръка.

Изглежда му беше много удобно. Грубата дръжка от еленов рог на ловджийския нож, който стърчеше изпод лявата му плешка, очевидно изобщо не го притесняваше.

Приближих се, за да се наведе и да му огледам лицето. Беше лицето на господин Вебър. Клетият господин Вебър. Изпод дръжката на ловджийския нож, по гърба на сакото му, пъплеше тъмна ивичка.

Намерих някъде шапката си, наложих я внимателно, прибрах пистолета под мишницата и се затътрих към вратата. Завъртях дръжката, изгасих лампата, излязох, заключих вратата след себе си и пуснах ключа в джоба си.

Минах по тихия коридор и се спуснах по стълбите към рецепцията. Древен, вече хванал мухъл нощен администратор, четеше вестник зад гишето. Дори не ме погледна. Надзърнах в ресторанта. Същата шумна тълпа бучеше край бара. Същият нещастен оркестър береше душа в ъгъла. Типът с пурата и странните вежди се занимаваше с касата. Очевидно бизнесът вървеше добре. В средата на дансинга се клатушкаше двойка летовници. Всеки крепеше чаша над рамото на партньора си.

V

Излязох от вратата на фойето и свих вляво по улицата, където бе паркирана колата ми. Но не стигнах много далече. Спрях, обърнах се и отново влязох във фойето. Облегнах се на тезгяха и попитах администратора:

— Може ли да говоря с камериерка на име Гертруд?

Той замислено премига над очилата.

— Смяната ѝ свършва в девет и половина. Вече си е отишла.

— Къде живее?

Вторачи се в мен, но този път без да мига.

— Струва ми се, че ти е хрумнала неподходяща идея — рече.

— Ако имам идея, тя със сигурност не съвпада с твоята-отвърнах.

Той потърка брадичката си и оплакна лицето ми с погледа си.

— Случило ли се е нещо?

— Аз съм детектив от Лос Анджелис и работя много тихо, когато хората ми осигуряват такава възможност.

— Тогава по-добре е да се срещнеш с господин Холм — каза старецът. — Той е управителят.

— Виж какво, уважаеми. Това е едно много малко местенце. Най-лесното е да тръгна по улиците и да започна да питам за Гертруд из барчетата и ресторантите. Бих могъл да си измисля причина. Все нещо ще ми хрумне. Ти обаче би ми спестил време, а нищо чудно и да не дадеш на някой да пострада И то лошо да пострада.

Дъртакът сви рамене.

— Легитимирайте ми се, господин...

— Еванс.

Показах му документите си. Той се взира в тях дълго, след като ги беше изчел, после ми върна портфейла и се завзира във върховете на пръстите си.

— Струва ми се, че е отседнала в лагера „Уайтуотър“.

— Как ѝ е фамилното име?

— Смит — рече той и ми отправи лека, стара и много изнемощяла усмивка. Усмивката на човек, видял твърде много на този свят. — Или, може би, Шмид.

Благодарих му и отново излязох на тротоара. Изминах около половин пряка и хлътнах в едно шумно барче да пийна нещо. Върху подиум в дъното се клатушкаше оркестър от трима. Пред него имаше малък дансинг и няколко оцъкдени двойки се връткаха насам-натам с отворени усти и безизразни физиономии.

Обърнах едно уиски и попитах бармана къде се намира лагерът „Уайтуотър“. Той отвърна, че бил в източния край на града, половин пряка назад, на пътя, дето започвал от бензиностанцията.

Върнах се за колата си, пресякох селото и намерих пътя. Бледосин неонов надпис със стрелка сочеше посоката. Лагерът „Уайтуотър“ се оказа купчина бараки, кацнали на склона на хълма, с канцелария отпред. Спрях пред канцеларията. Обитателите седяха на мъничките си веранди и слушаха портативни радиоапарати. Нощта изглеждаше мирна и спокойна. В канцеларията имаше звънец.

Позвъних и едно момиче по къси панталонки излезе и ми каза, че госпожица Смит и госпожица Хофман живеели в едно бунгало доста отдалечено от останалите, защото момичетата спели до късно и се нуждаели от тишина. Разбира се, по време на сезона винаги било многолюдно, но тяхното бунгало — наричало се „Лека нощ“ — било тихо и се намирало отзад и малко вляво. Много лесно съм щял да го намеря. Техен приятел ли съм?

Отвърнах, че съм дядото на госпожица Смит и се заизкачвах сред сбутаните бунгала нагоре по склона към края на боровата горичка. Най-отзад имаше дълга купчина дърва и в двата ѝ края — по едно малко бунгало. Пред онова вляво бе паркиран двуместен автомобил със запалени габарити. Висока блондинка слагаше куфар в багажника. Косата ѝ бе завързана със синя кърпа, а тя бе облечена със син пуловер и сини панталони. Или достатъчно тъмни, за да изглеждат сини. Бунгалото зад нея светеше, а на малката табелка, която висеше от покрива, пишеше „Лека нощ“.

Русокосата влезе в бунгалото, като остави багажника отворен. През открянатата врата се процеждаше мътна светлина. Безшумно се изкачих по стълбите и влязох вътре.

Гертруд тъкмо затваряше капака на един куфар върху леглото. Русокосата не се виждаше, но я чух да трополи откъм кухнята на малкото бяло бунгало.

Бях се вмъкнал съвсем безшумно. Гертруд затръшна капака на куфара, вдигна го и го понесе. Чак тогава ме видя. Лицето ѝ силно пребледня и тя се закова на място, стиснала куфара в ръка. Устата ѝ се отвори и много бързо произнесе през рамо: „Ана — achtung!“

Шумът в кухнята престана. Двамата с Гертруд се втренчихме един в друг.

— Заминаваш ли? — попитах.

Тя навлажни устни.

— Да ме спреш ли искаш, ченге?

— Нямам такова намерение. Защо заминаваш?

— Тук не ми харесва. Географската ширина се отразява зле на нервите ми.

— Доста внезапно решение, не мислиш ли?

— Случайно да е забранено от закона?

— Мисля, че не. А ти май не се страхуваш от Вебър, а?

Тя не ми отговори. Погледна зад рамото ми. Номерът беше стар и не му обърнах внимание. Зад мен вратата на бунгалото се затвори. Чак тогава се извърнах. Русокосата стоеше зад гърба ми. В ръката си държеше пистолет. Гледаше ме замислено, без особено изражение на лицето. Беше едро момиче и изглеждаше много силно.

— Какво има? — попита. Говореше малко тежичко, с почти мъжки глас.

— Ченге от Лос Анджелис — отвърна Гертруд.

— Така. И какво иска?

— Не знам — отвърна Гертруд. — Подозирам, че не е истинско ченге. Не се изхвърля много.

— Така — повтори Ана. Отмести се встрани от вратата, но не сваляше пистолета от мен. Държеше го така, сякаш този род вещи не я притесняват — ама никак не я притесняват. — Какво искаш? — попита гърлено.

— На практика всичко — рекох. — Защо си вдигате чукалата?

— Това вече беше обяснено — отвърна спокойно русата. — Заради географската ширина. На Гертруд не ѝ понася.

— И двете ли работите в „Индианска глава“?

— Без значение — отсече тя.

— Какво, по дяволите — обади се Гертруд. — Да, и двете работехме в хотела до тази вечер. Сега напускаме. Нещо да имаш против?

— Губим време — рече русата. — Виж дали има пистолет.

Гертруд остави куфара на пода и ме опипа. Намери пистолета, а аз от все сърце я оставих да ми го вземе. Тя стоеше и го гледаше, бледа и притеснена. Блондинката й нареди:

— Остави пистолета отвън на земята и прибери куфара в багажника. Запали колата и ме чакай.

Гертруд вдигна куфара отново и се отправи покрай мен към вратата.

— Така до никъде няма да стигнете — рекох. — Ще се обадя по телефона и ще завардят пътя. Оттук надолу има само две шосета и двете лесни за засади.

Русокосата леко повдигна хубавите си светлокафяви вежди.

— А защо някой би искал да ни спре?

— А ти защо държиш този пистолет?

— Не знаех кой си — отвърна момичето. — Дори и сега не знам. Върви, Гертруд.

Гертруд отвори вратата, после ме погледна и стисна устни.

— Приеми един съвет, ченге, и се омитай оттук, докато все още можеш — промълви тя тихо.

— Коя от вас видя ловджийския нож?

Двете бързо се спогледаха, после се обърнаха към мен. Погледът на Гертруд беше втренчен, но не приличаше на виновен.

— Аз съм пас — каза тя. — Изобщо не разбирам за какво говориш.

— Добре — казах. — Знам, че вие не сте го пъхнали там, където беше. Още един въпрос. Колко време се бави, докато донесеш кафето на господин Вебър онази сутрин, когато трябваше да носиш обувките на поправка?

— Губиш време, Гертруд — нетърпеливо се обади русата. Или поне толкова нетърпеливо, колкото изобщо беше способна. Не бе от притеснителните.

Гертруд не й обърна внимание. В очите й се четеше напрегнат размисъл.

— Достатъчно, за да донесе едно кафе.

— Но те имат кафе в ресторанта.

— Беше престояло. Отидох до кухнята да му направят ново.
Донесох му и няколко препечени филийки.

— Пет минути?

Тя кимна.

— Там някъде.

— Кой още беше в ресторанта освен Вебър?

Момичето ме изгледа, без да мига.

— По това време, ако не се лъжа, никой. Не съм сигурна Май
някакъв довършваше късната си закуска.

— Много ти благодаря — рекох. — Постави пистолета
внимателно на верандата, не го хвърляй. Можеш да го изпразниш, ако
желаяш. Нямам намерение да убивам никого.

Тя се усмихна съвсем леко, отвори вратата с ръката, с която
държеше пистолета, и излезе. Чух я как слезе по стълбите, после
багажникът на колата се затръшна. Чух и завъртането на стартера.
Моторът запали и лекичко забръмча.

Русото момиче отиде до вратата, извади ключа и го пъкна от
външната страна на ключалката.

— Не желая да убивам никого — каза тя. — Но ако се наложи,
ще го сторя. Моля те, не ме принуждавай.

Тя затвори вратата и ключът се превъртя в ключалката. Стъпките
й слязоха от верандата. Вратата на колата се затръшна и моторът
изръмжа. Гумите тихо свистяха, докато се спускаха надолу между
бунгалата А после шумът от радиоапаратите погълна и този звук.

Стоях и оглеждах бунгалото. После го обиколих. Вътре нямаше
нищо, на което да не му е мястото там. Малко боклук в една кутия,
неизмити чашки от кафе, тиган, пълен с утайка. Нямаше книжа и никой
не беше оставил историята на своя живот, написана върху хартия.

Задната врата също беше заключена. Тя се намираще в посока
обратна на лагера и гледаше към тъмната горска пустош.

Раздрусих вратата и се наведох да разгледам ключалката. Беше
обикновена, с резе. Отворих един прозорец. На стената, от външната
му страна, имаше закована рамка с мрежа. Върнах се при вратата и ѝ
ударих едно рамо. Тя издържа, без никакво усилие. Да не говорим, че

главата ме заблъска отново. Пребърках джобовете си и се отвратих от себе си. В тях нямаше дори и най-елементарен шперц.

Извадих отварачката за консерви от чекмеджето в кухнята, разкъсах ъгъла на мрежата върху прозореца и я извих навън. После се качих върху умивалника, проврях ръка през дупката и заопипвах външната страна на вратата. Ключът беше в ключалката. Превъртях го, прибрах си ръката и излязох през вратата. После се върнах и изгасих лампите. Пистолетът ми лежеше на верандата, зад една от подпорките на малкото парапетче. Пъхнах го под мишницата си и заслизах надолу към мястото, където си бях оставил колата.

VI

В стаята имаше дървен тезгях, шкембеста печка в ъгъла, голяма карта на областта и няколко измачкани календара на стената. Върху тезгяха бяха струпани на купчини прашни папки, една ръждясала писалка, шише мастило и нечия потъмняла от пот висока, широкопола шапка.

Зад тезгяха имаше старо дъбово бюро, а зад бюрото седеше мъж, подпрял на крака си висок, пиринчен, корозирал плювалник. Мъжът бе набит и спокоен и седеше в килнатия си назад стол, скръстил едрите си неокосмени ръце върху корема. Беше обут с износени кафяви войнишки обувки, бели чорапи, избелели кафяви панталони, прикрепени със стари тиранти и риза в защитен цвят, закопчана догоре. Косата му бе мишокафява, като изключим слепоочията, които имаха цвета на мръсен сняг. Върху лявата му гръд проблясваше значка. Седеше малко накриво, поради кафявия кожен кобур върху десния хълбок. От кобура стърчеше огромен 45-калибров пищов.

Мъжът имаше големи уши и дружелюбни очи и изглеждаше не по-опасен от катеричка. Само дето не беше толкова изнервен. Аз се облегнах върху тезгяха и го погледнах, а той ми кимна и изплю гигантско количество кафява течност в плювалника. Запалих цигара и се заоглеждах къде да хвърля клечката.

— Опитай на пода — каза той. — Какво мога да направя за теб, синко?

Пуснах клечката на пода и посочих с брадичка картата на стената.

— Търсех карта на местността. Обикновено ги раздават в магазините. Но, доколкото разбирам, тук не е магазин.

— Ние нямаме карти — каза мъжът. — Преди няколко години имахме колкото искаш, но свършиха. Чувах, че Сид Янг имал в магазина си за фотоматериали, до пощата. Освен че държи магазина, той е и мирови съдия и ги раздава, за да показва къде може да се пуши и къде не. Тук местността е много пожароопасна. Аз също имам хубава

карта на стената. С удоволствие ще те упътя закъдето си тръгнал. Нали правим всичко възможно летовниците да се чувстват като у дома си.

Той бавно си пое дъх и плъкна поредното количество слюнка в съоръжението до себе си.

— Та как, викаш, ти беше името? — попита.

— Еванс. Вие ли сте представителят на закона тук?

— Тъхъ. Аз съм полицаят на Пума Пойнт и заместник-шериф на Сан Берду. Ние със Сид Янг сме законът тук. Казвам се Барън. От Лос Анджелис съм. Осемнайсет години служих в пожарната. Доста отдавна съм тук. В планината е хубаво и спокойно. По работа ли си дошъл?

Не вярвах, че може да го направи отново толкова скоро, но той успя. Тежичка му беше службата на този плювалник.

— По работа ли? — попитах.

Мъжжата свали едната си ръка от корема и пъкна пръст в яката на ризата, за да я поотпусне.

— Работа — повтори спокойно. — Имах предвид, че сигурно притежаваш разрешително за този пищов.

— По дяволите! Толкова ли много стърчи?

— Зависи какво търси човек — отвърна той и свали краката си на земята. — Може би ние двамата трябва да се запознаем.

Той се изправи и дойде до тезгяха, а аз отворих портфейла си, за да може да види разрешителното ми зад целулоидното прозорче. Извадих и полицейския документ, че имам право да нося пистолет, и го поставих до разрешителното.

Шерифът ги разгледа и каза:

— Няма да е зле да сравня номерата.

Извадих пистолета и го поставих на тезгяха до ръката му. Той го взе и сравни номерата.

— Виждам, че имаш три. Надявам се, че не ги носиш всичките едновременно. Хубав пистолет, синко, но не може да стреля като моя.

Той измъкна оръдието от кобура и го постави на тезгяха. Граничарски колт, който с положителност тежеше колкото куфар. Мъжището го уравни на върху ръката си, подхвърли го и го улови още докато се въртеше. После го пъкна обратно в кобура и побутна към мен моя 38-ми калибър.

— По работа ли си тук, господин Еванс?

— Не съм сигурен. Повикаха ме, но все още не съм се свързал. Нещо поверително.

Той кимна. Очите му бяха замислени. Бяха станали по-дълбоки, по-студени и по-тъмни отпреди.

— Отседнал съм в „Индианска глава“ — додадох.

— Нямам намерение да ти се бъркам в работата, синко. Тук при нас няма престъпления. Най-много някое сбиване или пиян шофьор от летовниците. Може и някои юнаци на мотоциклет да разбият бунгало, колкото да преспят и задигнат храна, но истинска престъпност нямаме. В планината няма мотиви за престъпления. А и хората тук са кротки.

— Да — рекох. — И в същото време, не.

Той леко се наведе напред и се взря в очите ми.

— Ето сега, например — продължих, — имате убийство.

Нищо особено не се промени в лицето му. Огледа ме сантиметър по сантиметър. Посегна към шапката и я лепна на тила си.

— Какво рече, синко? — попита спокойно.

— В източния край на селото, малко след павилиона за танци, зад голямо паднало дърво лежи прострелян мъж. Прострелян е в сърцето. Пуших там близо половин час, преди да го забележа.

— Така ли? — процеди той. — След Спикър Пойнт, значи? Край Таверната? Това ли е мястото?

— Точно така — потвърдих.

— Бая временце ти е трябвало, докато ми съобщиш. — Очите му не бяха вече дружелюбни.

— Преживях шок — отвърнах. — Трябваше ми малко време да дойда на себе си.

Той кимна.

— Сега ние с теб ще отидем до там. С твоята кола.

— Нищо няма да излезе — рекох. — Тялото е преместено. След като го открих, тръгнах към колата си и някакво японче с пистолет изскочи иззад един храст и ме цапардоса. Двама души отмъкнаха тялото в една лодка и отплаваха. Сега там няма и следа от него.

Шерифът отиде и се изплю в плювалника. После плювна малко и върху печката и сякаш зачака да зацвърчи, само че беше лято и печката не гореше. Той се обърна, прочисти си гърлото и рече:

— Може би е по-добре да си идеш вкъщи и да си полегнеш малко. — После здраво стисна юмрук. — Нашата цел е летовниците да

прекарват приятно при нас. — Стисна и двата си юмука и ги натъпка дълбоко в предните джобове на летните си панталони.

— Добре — отвърнах.

— Тук нямаме никакви япончета с пистолети — дрезгаво заключи шерифът. — Разкарали сме ги всичките.

— Виждам, че тая работа не ти хареса — рекох. — А какво ще кажеш за една друга? Някакъв мъж, на име Вебър, беше прободен с нож в гърба в „Индианската глава“. В моята стая. Някой, когото не видях, ме цапардоса с тухла по главата и докато бях в безсъзнание, този Вебър го намущкали. Ние с него разговаряхме. Вебър работеше в хотела. Беше касиер.

— Казваш, че това станало в твоята стая?

— Тъхъ.

— Доколкото разбирам — замислено рече Барън, — присъствието ти се отразява доста нездравословно на града ни.

— Май и това не ти хареса, а?

Той поклати глава.

— Не. Това също не ми хареса. Стига, разбира се, да нямаш и някой труп, който да приложиш.

— Не е у мен — рекох, — но мога да изтичам да ти го донеса.

Той посегна и сграбчи ръката ми с едни от най-здравите пръсти, до които съм се докосвал.

— Би ми било ужасно неприятно, ако си с всичкия си, синко — каза. — Но, така или иначе, ще те придружа. Нощта е толкова приятна.

— Разбира се — отвърнах, без да помръдна. — Човекът, за когото дойдох да работя тук, се нарича Фред Лейси. Съвсем наскоро е купил хижа на Блу Сейдж Пойнт. Хижата се нарича „Болдуин“. Човекът, когото намерих мъртъв на Спикър Пойнт, се наричаше Фредерик Лейси, според шофьорската книжка в джоба му. Има още много неща, но ти не желаеш да те безпокоят с подробности, нали?

— Сега ти и аз — каза шерифът — ще отидем в хотела. Имаш ли кола?

Отвърнах, че имам.

— Това е чудесно — рече той. — Няма да я използваме, но ми дай ключовете.

VII

Мъжът с тежките рунтави вежди и затъкнатата в уста пура се облягаше на затворената врата и нито продумваше, нито даваше вид, че възнамерява да го стори. Шериф Барън седеше, прекрачил един стол, и наблюдаваше как лекарят, чието име беше Мензис, преглежда трупа. Аз пък стоях в ъгъла, където ми беше мястото. Лекарят бе ъгловат мъж с изпъкнали очи и жълтеникаво лице, което за разнообразие почервеняваше на бузите. Пръстите му бяха кафяви от никотин и общият му вид не създаваше впечатление за чистота.

Той издуха цигарен дим в косата на мъртвеца, претъркули го върху леглото и го опипа тук-там. Даваше си вид на човек, който знае какво върши. Ножът бе измъкнат от гърба на Вебър и лежеше на леглото до него. Беше къс нож с широко острие, от ония, дето се носят в калъфи, прикрепени отстрани на колана. Имаше тежък предпазител, запечатил раната след нанасянето на удара, поради което кръвта не беше избила по дръжката. По острието обаче имаше много кръв.

— Специален ловджийски номер 243 — каза шерифът, като го оглеждаше. — Такива край езерото има с хиляди. Не са лоши, но не са и много добри. Какво ще кажеш, докторе?

Лекарят се изправи и извади носната си кърпа. Изкашля се шумно в нея, погледна я, поклати тъжно глава и запали нова цигара.

— За кое? — попита.

— Причина и час на смъртта.

— Умрял е съвсем скоро — отвърна лекарят. — Преди не повече от два часа. Още не е започнал да се вкочанява.

— А според теб, ножът ли го е убил?

— Не се прави на глупак, Джим Барън.

— Има случаи, когато човекът е отровен, или нещо подобно, но забиват нож в него, за да изглежда друго.

— Това би било страшно хитро — заядливо отвърна лекарят. — Много такива случаи ли си имал тук?

— Единственото убийство, което съм имал тук — отвърна шерифът миролюбиво, — бе на стария татко Мичъм. Колибата му беше в каньона Шийди. Хората не го били виждали от известно време, но понеже било студено, решили, че се е свил край печката и си почива. Когато не се появил още известно време, те почукали, видяли, че вратата е заключена и решили, че се е прибрал в село за през зимата. После наваля голям сняг и покривът поддаде. Бяхме отишли и се опитвахме да го изправим, за да спасим покъщнината му и о, Боже, какво да видим. Татко лежи в леглото, а в тила му забита брадва. Имаше малко злато. Беше го промил през лятото. Предполагам, че за това го бяха убили. Така и не разбрахме кой.

— С моята линейка ли искаш да го свалиш надолу? — попита лекарят и посочи с цигарата към леглото.

Шерифът поклати глава.

— Не. Ние сме беден район, докторе. Ще го извозим поевтиничко.

Лекарят си сложи шапката и се упъти към вратата. Онзи с веждите отстъпи настрана, та докторът да си отвори.

— Уведомете ме, ако искате да платя за погребението — рече той и излезе.

— Така не се говори — каза шерифът.

Веждестият се обади:

— Хайде да свършваме и да се измитаме, че да ходя да си върша работата. В понеделник пристига киноекипировка и съм много зает. Да не говорим, че трябва да си намеря и нов касиер, което никак не е лесно.

— Ти откъде намери Вебър? — попита шерифът. — Имал ли е някакви врагове?

— Мога да кажа, че е имал поне един — отвърна веждестият. — Препоръча ми го франк Лудър от Удландс Клъб. Единственото, което знам за него е, че си разбираше от работата и можеше да уреди заем от десет хиляди долара без усилие. Това е всичко, което исках да знам.

— Франк Лудърс — повтори шерифът. — Това трябва да е онзи, дето купи заведението. Май не го познавам. С какво се занимава?

— Ха-ха — отвърна веждестият.

Шерифът го изгледа спокойно.

— Е, това не е единственото място, където разиграват добър покер, господин Холмс.

Господин Холмс му отвърна с безизразен поглед и рече:

— Е, аз трябва да се връщам на работа. Ще ви трябва ли помощ да го преместите?

— Не. Засега няма да го местим. На разсъмване, но не тъкмо сега. Днес няма да имаме повече нужда от вас, господин Холмс.

Веждестият го изгледа замислено и посегна към дръжката на вратата.

Аз се обадох:

— При вас работят две немкини, господин Холмс. Кой ги е наел?

Той измъкна пурата от устата си, погледна я, а после здраво я натъпка обратно на мястото ѝ.

— А това ваша работа ли е? — попита.

— Казват се Ана Хофман и Гертруд Смит, или може би Шмид — рекох. — Живееха заедно в едно от бунгалата на „Уайтуотър“. Тази вечер си събраха багажа и си заминаха. Гертруд е момичето, което е занесло обувките на госпожа Лейси на поправка.

Мъжът с веждите ме изгледа много съсредоточено.

Аз продължих:

— След като Гертруд взела обувките, тя ги оставила за известно време върху бюрото на Вебър. В едната обувка имало петстотин долара. Господин Лейси я бил пхнал там, за да се пошегува. Искал жена му да я намери.

— За пръв път чувам за това — каза веждестият. Шерифът не пророни нито дума.

— Парите не били откраднати — рекох. — Семейство Лейси отишли в обуцарницата и ги намерили в обувката.

— Е, искрено се радвам, че накрая всичко се е уредило — каза мъжът с веждите. Той отвори вратата, излезе и я затвори след себе си. Шерифът не се опита да го спре.

Отиде в ъгъла на стаята и се изплю в кошчето за боклук. После извади голяма носна кърпа със защитен цвят, уви окървавения нож и го прибра в колана си. Отиде до леглото и се загледа в мъртвеца. Оправи шапката си и тръгна към вратата. Отвори я и ме погледна.

— Малко е объркано — каза. — Но сигурно не чак толкова, колкото ти се иска да бъде. Да вървим в къщата на Лейси.

Аз излязох, а той заключи вратата и пъхна ключа в джоба си. Слязохме долу, минахме през фойето и пресякохме улицата, където до противопожарния кран бе паркирана малка прашна жълтеникава кола. Зад волана седеше жилав младеж. Изглеждаше недохранен и малко мръсен, като повечето местни жители. Ние с шерифа седнахме отзад.

— Знаеш ли хижата на Болдуин на края на Бол Сейдж, Анди? — попита шерифът.

— Тъхъ.

— Отиваме там. Ще спреш малко по-настрани — каза той и погледна небето. — Цяла нощ луната е пълна. Наистина си я бива.

VIII

Хижата на носа изглеждаше точно така, както когато я видях последния път. Същите прозорци светеха, същата кола стоеше в отворения гараж и същият див истеричен вой цепеше нощта.

— Какво, по дяволите, е това? — попита шерифът, когато колата понамали скорост. — Прилича ми на койот.

— Наполовина койот — отвърнах.

Кльощавият младеж се обади през рамо:

— Отпред ли искаш да спра, Джим?

— Дай още малко напред, до онези стари борове.

Колата спря безшумно в черните сенки край пътя. Ние с шерифа слязохме.

— Ти стой тук, Анди, и внимавай някой да не те забележи — каза шерифът. — Имам си нещо наум.

Върнахме се назад по пътя и минахме през портата. Лаят започна отново. Входната врата се отвори. Шерифът се изкачи по стълбата и свали шапката си.

— Госпожа Лейси? Аз съм Джим Барън, шериф на Пума Пойнт. Това е господин Еванс от Лос Анджелис. Мисля, че го познавате. Може ли да влезем за минутка?

Жената го изгледа. Лицето ѝ беше толкова засенчено, че никакво изражение не си личеше. Тя леко извърна глава към мен и ме погледна. После каза безжизнено:

— Да, влезте.

Влязохме. Жената затвори вратата зад нас. В един от люлеещите се столове седеше едър мъж с побеляла коса. Когато ни видя, той пусна на пода кученцето, с което си играеше, и се изправи. Кутрето препусна през стаята, подскочи, бухна се в корема на шерифа, превъртя се във въздуха и вече търчеше в кръг, преди още крачетата му да докоснат пода.

— Я, какво хубаво кученце — каза шерифът, докато натъпкваше ризата си в панталона.

Белокосият се усмихваше приятно. Каза „добър вечер“ и силните му бели зъби дружелюбно заблестяха.

Госпожа Лейси все още беше облечена с аленото двуредно сако и сивите панталони. Лицето ѝ изглеждаше по-състарено и съсипано. Тя заби поглед в земята и каза:

— Това е господин франк Лудърс от Удланд Клъб. Господин Банън и... — Тя замълча и погледна някъде над лявото ми рамо. — Не разбрах името на другия господин.

— Еванс — обади се шерифът, без изобщо да ме поглежда. — А моето е Барънс, а не Банън. — Той кимна на Лудърс.

Лудърс се усмихна и на двама ни. Беше едър, месест, властен, добре гледан и весел. Никакви грижи не му тежаха. Големият жизнерадостен Франк Лудърс, приятелят на всички.

— Познавам Фред Лейси отдавна — обади се той. — Отбих се само да кажа едно здрасти. Него обаче го няма, та изчаквам един приятел да мине с колата да ме прибере.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Лудърс — каза шерифът. — Чух, че сте купили клуба, но все още не бях имал удоволствието да ви срещна.

Жената много бавно седна на ръба на един стол. Аз също седнах. Кученцето Шайни се метна в скута ми, изми дясното ми ухо вместо мен, плъзна се отново долу и се шмугна под стола ми. Лежеше отдолу, дишаше шумно и блъскаше по пода с пухкавата си опашка.

За известно време в стаята се възцари тишина. После през прозорците откъм езерото долетя едва доловимо бумтене. Шерифът го чу. Той леко наклони глава, но нищо върху лицето му не се промени. После каза:

— Господин Еванс дойде при мен и ми разказа странна история. Предполагам, че мога да я повтора пред всички, след като господин Лудърс е приятел на семейството.

Той изгледа госпожа Лейси и зачака. Тя вдигна очи бавно, но недостатъчно, за да срещне неговите. После преглътна няколко пъти и кимна с глава. Едната ѝ ръка започна да се плъзга бавно напред-назад. Лудърс се усмихна.

— Щеше ми се и господин Лейси да е тук — каза шерифът. — Смятате ли, че ще си дойде скоро?

Жената кимна отново.

— Предполагам — обади се тя с изтощен глас. — Излезе още следобед. Не знам къде е. Не вярвам да е слязъл в долината, без да ми се обади, но е имал време да направи и това. Нещо може да се е случило.

— Така изглежда — съгласи се шерифът. — Доколкото разбрах, господин Лейси е написал писмо на господин Еванс, в което го моли бързо да пристигне тук. Господин Еванс е детектив от Лос Анджелис.

Жената се размърда неспокойно.

— Детектив ли? — прошепна тя.

Лудърс бодро се обади:

— Интересно защо Фред е постъпил така?

— Заради някакви пари, скрити в една обувка — отвърна шерифът.

Лудърс повдигна вежди и погледна госпожа Лейси. А тя раздвижи устни, след което каза отсечено:

— Но ние си ги получихме обратно, господин Банън. Фред си беше направил шега. Спечелил малко пари на надбягванията и ги скрил в обувката ми. Искал да ме изненада. Пратих обувката на поправка, без да знам, че парите са вътре, но когато отидохме в обувчарницата, те все още си бяха там.

— Името ми е Барън, а не Банън — каза шерифът. — Значи, вие си получихте парите непокътнати, госпожо Лейси?

— Ами... да. Разбира се, отначало си помислихме, че все пак е хотел и след като камериерката е занесла обувката... Всъщност не знам какво си помислихме, но беше глупаво да се крият пари в обувка. Така или иначе, получихме си ги обратно до последния цент.

— И парите бяха същите, така ли? — попитах. Започвах да схващам идеята и никак да не я харесвам.

Не бих казал, че ме погледна.

— Ами, разбира се, защо не?

— Господин Еванс не ми разказа историята точно така — кротко каза шерифът и скръсти ръце върху корема си. — Струва ми се, че има известна разлика от това, което сте казали на Еванс.

Лудърс внезапно се наведе напред в стола си, но не свали усмивката от лицето си. Аз дори не помръднах. Жената направи неопределен жест и дланта ѝ продължи да се плъзга върху ръкохватката на стола.

— Аз... да съм го разказала... какво съм разказала на господин Еванс?

Шерифът извърна глава много бавно и сурово ме погледна право в очите. После отново се обърна. Едната му ръка потупа другата върху корема.

— Доколкото разбрах, господин Еванс е бил тук по-рано тази вечер и вие сте му казали тези неща, госпожо Лейси. Че парите са били подменени.

— Подменени ли? — Гласът ѝ имаше някакво странно кухо звучене. — Господин Еванс ви е казал, че е идвал тук по-рано тази вечер? Та аз... за пръв път в живота си виждам господин Еванс.

Дори не си направих труда да я погледна. Моят човек беше Лудърс.

Гледах го. И спечелих толкова, колкото ако бях пуснал монета в игрален автомат. Той се изкиска и отново запали пурата си.

Шерифът затвори очи. Лицето му бе придобило някак тъжно изражение. Кученцето изпълзя изпод стола ми и застана наред стаята, загледано в Лудърс. После отиде в ъгъла и се напъха под кувертюрата на леглото. Известно време се чуваше как сумти, после престана.

— Хм, фалшификация — пророни шерифът, сякаш на себе си. — Нямам необходимата подготовка да се заема с това. Нямам и опита. Тук не работят така бързо. В планината няма престъпления. Почти. Той направи кисела гримаса.

След малко отвори очи.

— Колко пари имаше в обувката, госпожо Лейси?

— Петстотин долара — отвърна тя с приглушен глас.

— Къде са тези пари, госпожо Лейси?

— Предполагам, че са у Фред.

— Нали казахте, че е искал да ви ги подари, госпожо Лейси.

— Така е — рязко се сопна тя. — Подари ми ги. Но аз не се нуждая от тях в момента. Не и тук, в планината. Може би ще ми даде чек по-късно.

— Дали са в джоба му, или са някъде тук, в къщата, госпожо Лейси?

Тя поклати глава.

— Сигурно са в джоба му. Не знам. Искате ли да претърсите хижата?

Шерифът повдигна дебелиите си рамене.

— Откъде накъде? Не. Разбира се, че не, госпожо Лейси. С нищо няма да ми помогнат, ако ги намеря. Особено пък ако не са били подменени.

Лудърс се обади:

— Какво точно имате предвид, като казвате „подменени“, господин Барън?

— Ами подменени с фалшиви — отвърна шерифът.

Лудърс тихо се изсмя.

— Това наистина е забавно, не смятате ли? Фалшиви пари в Пума Пойнт? Та тук няма възможности за такива неща.

Шерифът тъжно му кимна.

— Не звучи много логично, нали?

Лудърс продължи:

— И вашият единствен източник на информация по въпроса е тук присъстващият господин Еванс, който се е обявил за детектив? Частен детектив, без съмнение?

— Мислех си за това — рече шерифът.

Лудърс се наведе още малко напред.

— Някой друг освен господин Еванс казвал ли ви е, че Фред Лейси го е повикал?

— Е, все трябва да е знаел нещо, за да дойде тук, нали така? — притеснено промърмори шерифът. — А знаеше и за онези пари в обувката на госпожа Лейси.

— Само питах — тихо рече Лудърс.

Барън рязко се обърна към мен. Аз вече бях нахлузил замръзналата си усмивка. От случката в хотела не бях проверявал за писмото на Лейси. Сега вече знаех, че не е необходимо да го търся.

— В теб ли е писмото от Лейси? — твърдо ме попита Барън.

Вдигнах ръка към вътрешния джоб на самото си. Той светкавично стрелна дясната си ръка надолу, после нагоре. Когато я вдигна, в нея вече беше огромният колт.

— Първо ще ми дадеш пистолета си — процеди през зъби и се изправи.

Разкопчах самото си и го задържах отворено. Той се надвеси над мен и измъкна пистолета от кобура. Кисело го изгледа за миг и го пусна в левия си заден джоб. После ме погледни отново.

— Сега вече можеш да търсиш — каза безгрижно.

Лудърс ме наблюдаваше с нескрит интерес. Госпожа Лейси склочи ръце, стисна ги силно и впи поглед в пода между обувките си.

Аз извадих съдържанието на вътрешния си джоб. Няколко писма, картончета за водене на бележки, пакет чистачки за лула, носна кърпичка. Нито едно от писмата не беше онова, което търсех. Прибрах всичко обратно, извадих цигара и я напъхах между устните си. Запалих клечка кибрит и я доближих до цигарата. Пълен непукист.

— Печелите — рекох. — И двамата.

Лицето на Барън леко почервения и очите му заблестяха. Когато се извърна от мен, устните му потрепваха.

— А защо — лекичко подметна Лудърс — не проверите дали наистина е детектив?

Барън почти не го погледна.

— Дреболиите не ме интересуват — рече. — В момента разследвам убийство.

Видимо не гледаше нито към Лудърс, нито към госпожа Лейси. Видимо гледаше в едно ъгълче на тавана. Госпожа Лейси се разтрепери. Така стисна ръце, че кокалчетата ѝ заблестяха на светлината на лампата — твърди, лъскави и бели. Устните ѝ се отвориха много бавно, а очите ѝ се завъртяха в орбитите. От гърлото ѝ излезе сподавен стон.

Лудърс извади пурата от устата си и внимателно я постави върху пиринчения пепелник до себе си. Спря да се усмихва. Устата му стана сериозна, но нищо не каза.

Ходът бе прекрасно пресметнат. Барън им даде каквото бе необходимо за съответната реакция и нито секунда да се осъзнаят. Той продължи със същия, почти безразличен глас:

— Мъж на име Вебър, касиер в хотел „Индианската глава“. Бил е намушкан с нож в стаята на Еванс. Еванс е бил там, но преди това го зашеметили с удар по главата. Та излиза, че той е от онези момчета, за които слушаме толкова много, а срещаме така рядко — онези, които все пристигат първи.

— Не съм от тях — рекох. — При мен носят труповете и ми ги хвърлят в краката.

Жената тръсна глава, после вдигна очи и за пръв път погледна право в мен. В тях имаше странна светлинка, която проблясваше

някъде много навътре, далечна и нещастна.

Барън бавно се изправи.

— Не разбирам — рече. — Изобщо нищо не разбирам, но, предполагам, че няма да сбъркам, ако задържа този човек. — После се обърна към мен. — Не тичай много бързо, поне в началото, приятел. Винаги давам четирийсет метра аванс.

Не казах нищо. Останалите също мълчаха. Барън продължи бавно:

— Ще се наложи да ви помоля да изчакате тук, докато се върна, господин Лудърс. Ако приятелят ви дойде да ви вземе, помолете го да си върви. По-късно с удоволствие лично ще ви закарам до клуба.

Лудърс кимна. Шерифът погледна часовника върху полицата на камината. Беше дванайсет без четвърт.

— Малко е късничко за стар човек като мен. Мислите ли, че господин Лейси ще се прибере скоро, госпожо?

— Ами... надявам се — отвърна тя и направи жест, който не означаваше нищо — освен безнадежност.

Барън тръгна да отвори вратата. Посочи ми с брадичка да мина пред него. Излязох на верандата. Кученцето се измъкна наполовина изпод кушетката и започна да вие. Барън го погледна.

— Наистина прекрасно кутре — каза той. — Чух, че било наполовина койот. Каква, казахте, е другата половина?

— Не знам — промърмори госпожа Лейси.

— Нещо като случая, по който работя — рече Барън и излезе след мен на верандата.

IX

Мълчаливо заслизахме надолу по пътя и стигнахме до колата. Анди се беше облегал назад в ъгъла с полуизгаснала цигара между устните.

Влязохме при него.

— Подкарай я малко, около двеста метра — каза Барън. — И вдигни много шум.

Анди запали, форсира двигателя, изхриптя със скоростите и колата се спусна надолу под лунната светлина, взе завоя и се изкачи по осветения хълм, набразден от сенките на дървесните стволлове.

— Горе обърни и се върни обратно, но не много наблизко — продължи Барън. — Спри така, че да не те виждат от къщата. Изгаси фаровете, преди да обърнеш.

— Тъхъ — рече Анди.

Той обърна малко под върха, като за целта заобиколи едно дърво. Изгаси фаровете и се запуска обратно по хълмчето, а после изгаси и двигателя. Малко след подножието растеше гъста група мансанити, високи почти колкото желязното дърво. Колата спря там. Анди издърпа спирачката много бавно, за да избегне шума.

Барън се надвеси напред откъм задната седалка.

— Ще пресечем пътя и ще се приближим до водата — каза той. — Не искам шум и движение по осветените от луната места.

— Тъхъ — рече Анди.

Излязохме. Тръгнахме предпазливо по прашния път, после по боровите иглички. Провирахме се между дърветата, обикаляхме паднали стволлове, докато най-после водата заблестя точно под нас. Барън седна на земята, след това легна. Ние с Анди направихме същото. Шерифът приближи лицето си до Анди.

— Чуваш ли нещо? — прошепна.

— Осем цилиндъра. Работи на пресекулки.

Заслушах се. Можех да потвърдя, че чувам шум, но не бях сигурен. Барън кимна в тъмното.

— Наблюдавайте светлините в къщата — отново прошепна той.

Загледахме се. Изминаха пет минути, или достатъчно, че да ми се сторят толкова. Осветлението в хижата не се промени, после се чу далечен, почти въображаем шум от затваряне на врата и стъпки по дървена стълба.

— Хитро. Оставиха лампите да светят — каза Барън в ухото на Анди.

Изчакахме още минутка. Приглушеният шум на мотора се превърна в мощен рев, забумтя и закиха някак на пресекулки. После тежко забръмча и бързо взе да заглъхва. Тъмна сянка се плъзна по осветеното от луната езеро, зави, оставяйки след себе си красива ивица пяна, и се скри зад носа.

Барън извади парче тютюн и си отхапа. Задъвка с удоволствие и се изплю на метър и половина от краката си. После се изправи и отупа от себе си боровите иглички. Ние с Анди също станяхме.

— В наше време никак не е практично да дъвчеш тютюн — рече шерифът. — Няма необходимите удобства. Как не заспах в оная хижа, само аз си знам. — Той повдигна колта, който все още държеше в лявата си ръка, премести го в дясната и го пъкна в кобура.

— Е? — попита и погледна Анди.

— Лодката на Тед Руни — рече момчето. — Тя е с два зацапани клапани и пукнат ауспух. Най-добре се чува, когато я форсираш при запалване, както направиха преди да тръгнат.

Това бяха страшно много думи за Анди, но на шерифът му харесаха.

— Възможно ли е да грешиш, Анди? Много лодки са със зацапани клапани.

— Защо тогава ме питаш? — заядливо се озъби Анди.

— Добре де, добре, не се сърди.

Момчето изсумтя. Пресякохме пътя и отново се качихме в колата. Анди запали, върна назад и я обърна.

— Фарове? — попита.

Барън кимна. Анди запали фаровете.

— Сега накъде?

— Към Тед Руни — миролюбиво отвърна Барън. — И побързай. До там има десет мили.

— Не мога за по-малко от двајсет минути — сопна му се Анди.
— Трябва да заобиколя носа.

Колата излезе на павирания път край езерото и тръгна обратно покрай тъмния детски лагер и останалите бунгала, а после сви вляво на магистралата. Барън не проговори, докато не подминахме селото и пътя към Спикър Пойнт. Танцовата музика все още гърмеше откъм павилиона.

— Хвана ли се на номера ми? — чак тогава ме попита шерифът.

— Горе-долу.

— Обърках ли нещо?

— Справи се блестящо — отвърнах. — Но едва ли успя да заблудиш Лудърс.

— Жената се чувстваше страшно неловко — каза Барън. — А този Лудърс си го бива. Твърд, безшумен, наблюдателен. Но и аз успях да го преметна. Той направи грешка.

— Мога да се сетя за няколко — рекох. — Първата е, че изобщо беше там. Втората, че каза как някакъв приятел щял да го вземе, за да обясни защо няма кола. А обяснение не беше необходимо. В гаража имаше кола и ти не знаеше чия е. А, и още една — бяха оставили лодката с работещ мотор.

— Това не беше грешка — обади се Анди от предната седалка.
— Ако някога си се опитвал да я запалиш студена, ще знаеш.

— Човек не прибира колата си в гаража, когато отива на гости по тези места — каза Барън. — Тук няма влага, която да ѝ навреди. Лодката пък би могла да е на всекиго — примерно на влюбени младежи, които са се забавлявали. И без това нямам нищо срещу него — поне доколкото ми е известно. Той просто прекалено усърдно се стараше да ми отклони вниманието — завърши шерифът и се изплю от колата. Чух как хрчката се плъкна върху задния калник като мокър парцал.

Колата фучеше в лунната нощ, виеше се по завоите, качваше се и се спускаше по хълмовете, минаваше през гъсти борови гори и равни открити пространства, където лежах крави.

Аз се обадох:

— Той знаеше, че писмото на Лейси не е у мен, защото той самият ми го отне. В моята стая в хотела. Лудърс ме цапардоса с тухлата и наръга Вебър. Лудърс знае, че Лейси е мъртъв, макар че не

той го е убил. С това държи госпожа Лейси. Тя си мисли, че мъжът ѝ е жив и Лудърс го крие някъде.

— Като те слуша човек, излиза, че този Лудърс е много лош човек — спокойно каза Барън. — Защо му е трябвало да убива Вебър?

— Защото цялата история тръгва от Вебър. Това е организация, чиято цел е да пласира известно количество прекрасно фалшифицирани десетдоларови банкноти. И то голямо количество. А такава работа не се подхваща, като пробуташ наведнъж петстотин долара, всичките чистак новички, и то при обстоятелства, които биха направили всекиго подозрителен, да не говорим за предпазлив човек като Фред Лейси.

— Добре ги редиш, синко — рече шерифът и сграбчи дръжката на вратата, тъй като в момента правехме остър завой, — но теб съседите не те гледат в ръцете какво правиш. Аз трябва да съм много по-предпазлив, защото съм в собствения си двор. Струва ми се, че Пума Лейк не е най-подходящото място за пласиране на фалшиви пари.

— Окей — съгласих се.

— От друга страна, ако Лудърс е човекът, когото търся, залавянето му може да се окаже доста трудно. От долината излизат три пътя, а през лятото в източния край на игрището за голф в Удланд Клъб винаги има поне пет-шест самолета.

— Не ми се виждаш много разтревожен обаче — подметнах.

— Един планински шериф не трябва да се тревожи много — спокойно отвърна Барън. — От него никой не очаква кой знае колко ум. Особено такива като господин Лудърс.

Х

Лодката стоеше във водата, завързана с късо въже, и непрекъснато се поклащаше — така както се поклащат всички лодки, дори и в най-спокойна вода. Почти цялата бе покрита с брезентово платнище, завързано тук-там, но не навсякъде, където би трябвало. Зад късото разнебитено кейче се виеше път, обрасъл с хвойна, и излизаше на шосето. От едната страна имаше лагер с малък бял фар, който му служеше за отличителен белег. Откъм някакво бунгало се чуваше танцова музика, но всички останали лагерници си бяха легнали.

Оставихме колата край банкета и заслизахме надолу пеша. Барън държеше голям прожектор и непрекъснато светкаше наляво-надясно, като ту го палеше, ту го гасеше. Когато приближихме водата и края на пътчето, което се спускаше до кея, той насочи лъча в земята и внимателно се вгледа. Имаше скорошни следи от автомобилни гуми.

— Какво мислиш? — обърна се към мен.

— Приличат ми на автомобилни гуми — рекох.

— Ти какво мислиш, Анди? Този човек е съобразителен, но не ми подсказва идеи.

Анди се наведе и разгледа следите.

— Нови гуми и то големи — каза той и се упъти към кея. Наведе се и посочи нещо. Шерифът освети мястото. — Ъхъ, тук са обърнали — продължи Анди. — И какво от това? Сега наоколо е пълно с нови коли. Виж, през октомври би означавало нещо. Тукашните не купуват повече от една нова гума наведнъж и то все от евтините. Тези тук са високопроходими и универсални — за всякакво време.

— Бихме могли да огледаме и лодката — рече шерифът.

— Какво да ѝ гледаме?

— Ами, дали е била използвана скоро — поясни Барън.

— По дяволите! — възмути се Анди. — Ние много добре знаем, че е била използвана, нали?

— Ти никога не се съмняваш в предположенията си — благо подметна Барън.

Анди го изгледа мълчаливо, после се изплю на земята и тръгна да се връща към автомобила. Измина няколко крачки и рече през рамо:
— Това не беше предположение.

После отново извърна глава и продължи да крачи сред дърветата.
— Малко е докачлив — каза Барън, — но е свестно момче.

Той отиде на кея и се наведе над лодката. Прекара ръка по предния ѝ борд, под нивото на платнището. Върна се и бавно кимна с глава.

— Анди е прав. Винаги е прав, да го вземат мътните. Каиш са тия гуми според теб, господин Еванс? Говорят ли ти нещо?

— Кадилак, дванайсетцилиндров — отвърнах. — Двуместен, с червени кожени седалки и два куфара отзад. Часовникът на таблото изостава с дванайсет минути и половина.

Шерифът постоя известно време замислен, после кимна с голямата си глава и въздъхна:

— Е, предполагам, че с това си изкарваш прехраната.

Върнахме се при колата. Анди отново седеше отпред, зад волана. Пушеше и гледаше право пред себе си през пращното стъкло.

— Къде живее сега Руни? — попита Барън.

— Където винаги е живял — отвърна Анди.

— Ха, че то е съвсем наблизо, по пътя за Баскоум.

— Не съм твърдял друго — озъби се младежът.

— Да вървим тогава — каза шерифът и влезе. Аз седнах до него.

Анди обърна колата и се върна половин миля назад, след което се накани да завие. Шерифът рязко му извика:

— Я спри за малко.

Той слезе от колата и насочи прожектора надолу. После се върна при нас.

— Мисля, че напипахме нещо. Онези следи до кея не означават кой знае колко, но същите следи тук може да се окаже, че значат повече. А намерим ли ги и при Баскоум, тогава ще значат много. Онези стари златотърсачески лагери са правени като по поръчка за тъмни далавери.

Колата зави по страничния път и бавно се закатери нагоре. Пътят бе осеян с големи камъни, с каквито бе покрит и целият хълм. Чистата им белота блестеше на лунната светлина. Колата изпъпли още половин миля, след което Анди спря.

— Окей, Орлово Око, това е хижата — каза той.

Барън слезе отново и обиколи наоколо с прожектора. Хижата тънеше в мрак. Той се върна при колата.

— Идвали са чук да докарат Тед вкъщи. После са се насочили към Баскоум. Смяташ ли, че Тед Руни може да се замеси в нещо нередно, Анди?

— Само ако са му платили — отвърна младежът.

Аз излязох от колата и двамата с Барън се запътихме към хижата. Беше малка, груба, покрита с греди от местен бор. Имаше дървена веранда, комин от ламарина, прикрепен с тел и килнат външен клозет отзад, близо до дърветата. Никъде не светеше. Качихме се на верандата и Барън похлопа на вратата. Нищо не се случи. Опита дръжката, но беше заключено. Слязохме от верандата и заобиколихме отзад, като преглеждахме прозорците. Всичките бяха затворени. Барън опита задната врата, която бе на нивото на земята. Тя също се оказа заключена. Той заблъска. Ехото от ударите мина между дърветата и се удари високо във върха на хълма, сред камънаците.

— Отишъл е с тях — рече шерифът. — Сега няма да смеят да го оставят. Вероятно са се отбили, колкото да си събере нещата. Поне част от тях. Да.

— Не мисля така — обадох се аз. — Руни им е бил необходим единствено заради лодката. С тази лодка прибраха трупа на Фред Лейси от Спикър Пойнт рано вечерта. На трупа по всяка вероятност са вързали тежест и са го спуснали в езерото. Изчакали са да се стъмни, за да го направят. Руни е участвал в цялата работа, за което са му платили. Нощес лодката отново им е била необходима, само че са решили, че Руни вече не им е необходим. И ако са в Баскоум Вали, на някое уединено тихо местенце, където произвеждат или складираат фалшиви пари, изобщо не биха искали Руни да ги последва и там.

— Отново правиш умозаклучения, синко — кротко каза шерифът. — А и без туй нямам разрешително за обиск. Но бих могъл да погледна в онова заведение с двете нули. Почакай минутка.

Той се упъти към клозета, а аз отстъпих малко назад, засилих се и блъснах вратата на хижата. Тя потрепера и се разцепи по диагонал.

— Хей — вяло извика Барън зад мен, без капка хъс.

Отстъпих още малко и повторно ударих вратата. Влязох заедно с нея, като се приземих на четири крака върху парче линолеум, което

смърдеше на рибен тиган. Изправих се, посегнах и завъртях ключа на висящата гола крушка. Барън бе плътно зад мен и издаваше неодобрителни звуци.

Имаше кухня с печка за дърва и няколко мръсни полици със съдове по тях. Печката излъчваше слаба топлинка. Отгоре ѝ имаше вече вмирисани неизмити тенджери. Пресякох кухнята и влязох в стаята. Запалих поредната гола крушка. Встрани имаше тясно, нескопосано оправено легло с мърляв юрган отгоре. Следваха дървена маса, няколко дървени стола, стар радиошкаф, куки по стената, пепелник с четири изгорели лули и купчина долнопробни списания на пода в ъгъла.

Таванът бе нисък, за да задържа топлината. В единия му ъгъл имаше капак, през който се излизаше горе. Капакът зееше отворен, а под него бе изправена стълба. Върху един дървен сандък имаше отворен стар, изпръскан с вар брезентов куфар, с малко дрехи вътре. Барън се приближи и погледна в куфара.

— Руни май се е готвел да се мести или да тръгва на път. После онези юнаци са дошли и са го взели. Не е досъбрал багажа си, но си е сложил костюма. Човек като Руни има един-единствен костюм и го облича само ако слиза в долината.

— Не е тук — рекох, — но тук е вечерял. Печката е още топла.

Шерифът хвърли замислен поглед към стълбата. После се приближи, покатери се и отвори капака с главата си. Пъхна прожектора в дупката и освети наоколо. Пусна капака да се затвори и слезе отново.

— Вероятно горе е държал куфара — каза. — Виждам, че под него има и стар моряшки сандък. Готов ли си да тръгваме?

— Не видях кола наоколо. Той трябва да е имал кола.

— Тъхъ. Имаше стар плимут. Загаси лампите.

Шерифът се върна обратно в кухнята, огледа я, после изгаси и двете лампи и излезе от къщата. Аз пък затворих останките от задната врата. Барън разучаваше следите от автомобилните гуми върху мекия разтрошен гранит, които го отведоха под вековен дъб. Няколко големи тъмни петна показваха къде многократно е била паркирана кола, от която е капало масло.

Той се върна, като люлееше прожектора, после погледна към клозета и рече:

— Ти можеш да се връщаш при Анди, но аз все пак трябва да погледна и в онова заведение.

Не отговорих. Наблюдавах го как мина по пътеката, откачи резето на вратата и я отвори. Видях как насочи прожектора вътре и светлината му се процеди през многобройните дупки на разнебитения покрив. Върнах се назад покрай хижата и влязох в колата Шерифът се бави дълго време. Върна се бавно, спря край колата и отхапа поредното парче тютюн. Преметна го из устата си, след което настъргено започна да го обработва.

— Руни — рече — е в клозета. Прострелян два пъти в главата. — После седна при нас. — Прострелян е с огромен пищов и е много мъртъв. Съдейки по обстоятелствата, бих казал, че някой дяволски е бързал.

XI

Известно време пътят се катереше стръмно нагоре, като следвате криволиците на пресъхнал планински поток, чието корито бе пълно с камъни. После се изправи и тръгна по равно, на около триста метра над езерното ниво. Пресякохме един ограничител за кравите, чиито тънки, успоредно наредени релси издрънчаха под колелата на автомобила. Пътят се запуска надолу. Появи се широко равно пространство, където пасяха няколко крави. На осветеното от луната небе се очерта силуетът на тъмна ферма. Стигнахме до по-широк път, който пресичаше нашия под прав ъгъл. Анди спря колата, Барън слезе и внимателно заразглежда земята в светлината на прожектора.

— Завили са наляво — каза той, като се изправи. — Добре че след тях не е минала друга кола, та да заличи следите.

Той отново се качи при нас.

— Лявото не води към старите мини — рече Анди. — Пътят отива до къщата на Уордън, а после обратно долу, при стената на езерото.

Барън поседя мълчаливо, после излезе от колата и отново запали прожектора. При десния лъч на Т-образното кръстовище той изненадано възкликна:

— Отива и надясно. Но първо наляво. После са се върнали, но първо са ходили някъде на запад отук. И ние ще направим като тях.

— Сигурен ли си, че първо са тръгнали наляво, а не надясно? — попита Анди. — Левият път ще ни изведе на централното шосе.

— Тъхъ. Десните следи застъпват левите — отвърна Барън.

Завихме наляво. Могилките, пръснати из долината, бяха обрасли с железни дървета, някои от които полуизсъхнали. Желязното дърво израства до около пет-шест метра височина, след което умира. Когато това стане, клоните му се оголват, придобиват сивкавобял цвят и блестят на лунната светлина.

Изминахме около миля, след което един тесен път, по-скоро пътека, се отклони право на север. Анди спря. Барън слезе отново и

запали прожектора. Направи знак с палец и Анди сви по тесния път. Шерифът се качи.

— Тези момчета не са много предпазливи — коментира той. — Да, бих казал, че въобще не са предпазливи. Но пък и не биха могли да предположат, че Анди ще успее да познае лодката само по звука.

Пътят навлезе в тясна клисура и храсталаците дотолкова се сгъстиха, че колата едва се провираше без да се одраска. После, след един остър завой, тръгна почти обратно, закатери се отново, зави и отпреде ни се появи малка хижа, притиснала гърба си в хълма ѝ отвсякъде заобиколена с дървета.

В този миг, откъм къщата, или някъде много наблизо, се разнесе дълъг пронизителен писък, който завърши с рязък лай. Лаят внезапно бе заглушен. Барън тъкмо започна да казва: „Изгаси фаро...“, но Анди вече ги беше изгасил и отбил колата от пътя.

— Малко късничко, предполагам — сухо каза той. — Сигурно са ни видяли, ако е имало някой да наблюдава.

Барън излезе от колата.

— Това ми прозвуча като койот, Анди.

— Ъхъ.

— Ужасно близо до къщата, за да е койот, не мислиш ли?

— Тц — отвърна, младежът. — Ако прозорците не светят, койотите идват до самата постройка, за да се ровят из боклуците.

— Но би могло да бъде и онова малко кученце — каза Барън.

— Или кокошка, която снася квадратно яйце — обадох се аз. — Какво чакаме? И няма ли най-сетне да ми върнеш пистолета? В крайна сметка, опитваме ли се да заловим някого, или просто се движим и гадаем какво е станало?

Шерифът извади пистолета от левия си заден джоб и ми го подаде.

— Аз не бързам — каза той, — защото Лудърс не бърза. В противен случай отдавна да се е изпарил. Бързали са да се отгърват от Руни, защото е знаел нещо за тях. Но сега Руни не знае нищо за тях, защото е мъртъв, къщата му заключена, а колата му откарана нанякъде. Ако не беше разбил задната му врата, той можеше да си стои в клозета няколко седмици, преди някой да се заинтересува какво става. Онези следи от гумите са доста фрапиращи, но това е само защото знаем откъде са тръгнали. Те нямат никакви основания да допускат, че ние

сме разбрали и това. Е, тогава откъде бихме могли да започнем? Не, изобщо не бързам.

Анди се наведе и извади една ловна карабина. Отвори лявата врата и излезе от колата.

— Онова кутренце е тук — кротко продължи Барън, — което означава, че и госпожа Лейси е вътре. Освен това трябва да има и някой да я пази. Да, най-добре да отидем да видим, Анди.

— Надявам се, че ви е страх — обади се Анди. — Защото мен си ме е страх.

— Тръгнахме през дърветата. До къщичката имаше около двеста метра. Нощта бе много тиха. Дори от това разстояние чух как се отвори прозорец. Движихме се на петнайсет метра един от друг. Анди изостана, колкото да заключи колата. После тръгна да прави широк обход отдясно.

Приближихме се до хижата, но вътре нищо не помръдваше. И не светеше. Койотът, или кутрето Шайни, не пролая отново.

Дойдохме съвсем близо, на не повече от двайсет метра. Ние с Барън бяхме горе-долу на същото разстояние един от друг. Хижата бе малка и груба, построена като онази на Руни, но по-големичка. Отзад имаше отворен гараж, но празен. Къщичката имаше и малка каменна веранда.

После отвътре се чу шум от краткотрайно боричкане и опит за лай, който бе задушен. Барън се просна по корем на земята. Аз направих същото. Нищо не се случи.

Шерифът бавно се изправи и започна да се придвижва крачка по крачка. Аз останах на място. Той стигна оголеното пространство пред къщата и започна да се изкачва по стълбите на верандата — едър, ясно осветен от луната, с колта, увиснал на хълбока. Прекрасен начин за самоубийство.

Нищо не се случи. Барън изкачи стълбите и запристъпва напред, прилепен до стената. От лявата му страна имаше прозорец, от дясната беше вратата. Той извади пистолета и посегна да почука по вратата с дръжката му, но бързо го прехвърли в другата ръка и се прилепи до стената.

Вътре кученцето изквича. Една ръка, стиснала пистолет, се появи в основата на прозореца и се прицели.

Бях доста далече, но трябваше да стрелям. Стрелях. Лаят на автоматичния ми пистолет бе заглушен от помощния трясък на карабина. Ръката увисна и пистолетът тупна на верандата. После ръката се подаде още малко напред, пръстите конвулсивно потръпнаха и задрачиха по перваза на прозореца. После се прибраха вътре и кучето започна да вие. Барън беше при вратата и я блъскаше. А ние с Анди с всички сили тичахме към хижата от различни посоки. Барън успя да отвори вратата. В този миг той целият бе облян в светлина, тъй като вътре някой внезапно запали лампата.

Стигнах верандата в мига, в който Барън влезе вътре. Анди ме следваше по петите. Всички се озовахме в дневната на хижата.

Госпожа Фред Лейси стоеше в средата на стаята, до една маса с лампа, и стискаше кученцето в ръце. Набит русоляв мъж лежеше на едната си страна под прозореца и тежко хриптеше, а ръката му конвулсивно и безрезултатно търсеше наоколо пистолета, който бе паднал от прозореца.

Госпожа Лейси разтвори ръце и пусна кученцето на земята. То подскочи, блъсна се в корема на шерифа и навря остроото си носле в гънките на ризата му, под сакото. После тупна отново на пода, затърча в кръг и беззвучно закърши задница от щастие.

Госпожа Лейси стоеше неподвижна, с лице бяло като на мъртвец. Мъжът на пода простена. Очите му бързо се отвориха и затвориха. Устните помръднаха и изпуснаха розова пяна.

— Това кученце наистина е чудесно, госпожо Лейси — каза Барън, като напъхваше ризата си в панталоните, — но май сега не е най-подходящият момент да го държим тук. Поне за някои хора.

Той погледна към русолявия на пода. Онзи отвори очи и ги втренчи в нищото.

— Аз ви излъгах — бързо издума госпожа Лейси. — Трябваше. Животът на мъжа ми зависеше от това. Лудърс го е задържал. Крие го някъде наоколо. Не знам точно къде, но каза, че не е далеч. Отиде да го докара и остави този човек да ме пази. Не можах да направя нищо повече, шерифе, толкова съжалявам.

— Ние знаехме, че лъжете, госпожо Лейси — тихо каза Барън. Погледна колта си и го пъкна в кобура на хълбока. — И знаех защо. Но мъжът ви е мъртъв, госпожо Лейси. Мъртъв е отдавна. Господин Еванс

го е видял. Знам, че ви е трудно да го приемете, госпожо, но е но-добре да го узнаете още сега.

Жената не помръдна. Сякаш спря и да диша. После много бавно се приближи до един стол, седна и зарови лицето си в ръце. Седеше така неподвижна и безмълвна. Кученцето изскимтя и пропълзя под стола ѝ.

Мъжът на пода започна да надига горната част на тялото си. Повдигаше се бавно, вдървено. Очите му бяха празни. Барън се приближи до него и се наведе.

— Зле ли си ранен, синко?

Мъжът притисна лява ръка към гърдите си. Между пръстите му се процеди кръв. После бавно повдигна дясната си ръка, докато я изправи и я задържа така, насочена към ъгъла на тавана. Устните му потръпнаха, втвърдиха се.

— Хайл Хитлер! — дрезгаво произнесе той.

Падна назад и остана неподвижен. В гърлото му нещо изклокочи, а после и то замлъкна. Всички в стаята мълчаха, дори кученцето.

— Този трябва да е нацист — обади се шерифът. — Чу ли го какво каза?

— Да — отвърнах.

Обърнах се, излязох от къщата, спуснах се по стълбите, минах през дърветата и стигнах до колата. Седнах на бронята и запалих цигара. Пуших и мислех напрегнато.

След малко останалите се зададоха сред дърветата. Барън носеше кученцето. Анди държеше карабината в лявата си ръка. Върху кокалестото му младо лице се четеше преживяният шок.

Госпожа Лейси влезе в колата и Барън ѝ подаде кученцето. Той ме погледна и каза:

— Законът забранява да се пуши тук, синко, на повече от сто и петдесет метра от къщата.

Пуснах цигарата на земята и здравата я затъпках в пепелявата сива пръст. Седнах в колата отпред до Анди.

Потеглихме. Върнахме се назад и излязохме на местния главен път. Дълго време никой не пророни дума, а после госпожа Лейси тихо се обади:

— Лудърс спомена някакво име, което звучеше като „Слоут“. Каза го на мъжа, когото застреляхте. Викаха му Курт. Говореха на

немски. Аз разбирам малко немски, но те говореха много бързо. „Слоут“ обаче не ми звучи като немска дума. На вас говори ли ви нещо?

— Това е името на стара златна мина, недалеч оттук — каза Барън. — Мината на Слоут. Ти нали знаеш къде е, Анди?

— Ъхъ. Май аз убих онзи човек, нали?

— Предполагам, че е така, Анди.

— За пръв път в живота си убивам — каза младежът.

— Може и аз да съм го уцелил — обадох се аз. — Аз също стрелях в него.

— Не си ти — рече Анди. — Защото не беше толкова високо, че да го уцелиш в гърдите. Аз бях.

Барън се обади:

— Колко души ви доведоха в хижата, госпожо Лейси? Никак не ми е приятно да ви разпитвам в такъв момент, но просто нямам друг избор.

Безжизненият глас отговори:

— Двама. Лудърс и мъжът, когото убихте. Той караше лодката.

— А спирахте ли някъде от тази страна на езерото?

— Да. Спряха при една малка хижа, близо до езерото. Лудърс управляваше. Другият, Курт, слезе и ние продължихме. След известно време Лудърс спря и Курт се появи с някаква стара кола. Закара я в едно сухо дере, зад няколко върби и отново дойде при нас.

— Това ни е достатъчно — каза Барън. — Ако заловим Лудърс, работата е свършена. Само дето не мога да разбера какво лежи в основата на цялата история.

Аз нищо не казах. Продължихме до Т-образното кръстовище, където пътят слизаше към езерото. Продължихме по него още около четири мили.

— По-добре спри тук, Анди. Останалата част от пътя ще продължим пеша. Ти остани при колата.

— Няма да остана — рече Анди.

— Стой тук — нареди Барън с неочаквано загрубял глас. — Имаш жена, за която да се грижиш, и освен това достатъчно си убивал за тази нощ. Единственото, което искам, е да внимаваш кученцето да не лае.

Колата спря. Ние с Барън слязохме. Кученцето изскимтя, но после замлъкна. Отбихме се от пътя и тръгнахме към една горичка от млади борчета, мансанити и желязно дърво. Вървахме безшумно, без да говорим. Шумът от обувките ни не можеше да бъде чул на повече от десетина метра, освен от индианец.

XII

За няколко минути достигнахме отдалечения край на горичката. След нея пространството беше равно и открито. В небето се издигаше някаква метална плетеница, две-три ниски купчини пръст, комплект сита за промиване, наредени едно върху друго, и безкрайна поточна лента, която водеше от една галерия. Барън приближи устните си до ухото ми:

— От няколко години мината е изоставена. Не си плаща трудът. Двама души трябва да работят непосилно дни наред за няколко грама злато. Преди шейсет години по тези места се е копало здравата. Онази ниска постройка там е стар хладилен вагон. Стените му са като блиндиращи. Не виждам никаква кола, но може би е отзад. Или пък скрита. Най-вероятно скрита. Готов ли си да вървим?

Кимнах. Тръгнахме през откритото пространство. Луната бе толкова ярка, че беше светло почти като ден. Чувствах се страхотно — като глинена фигурка на панаирджийско стрелбище. Барън изглеждаше съвсем спокоен. Държеше огромния си колт надолу, с пръст върху спусъка.

Изведнъж, отстрани на хладилния вагон светна и ние се хвърлихме на земята. Светлината струеше от откренатата врата — една жълта рамка и тясна жълта ивица на земята. Нещо се раздвижи, чу се плясък от изсипване на вода. Изчакахме малко, после се изправихме и продължихме.

Индианските ни напъни бяха съвършено безсмислени. Онези или щяха да излязат от вратата, или нямаше. Ако излезеха, щяха да ни видят, независимо дали ходехме, пълзахме или лежахме. Местността бе толкова гола и луната тъй ярка.

Стигнахме до купчина пясък и спряхме до нея. Заслушах се в собственото си дишане. Не се задъхвах. Барън също не се задъхваше. Но ми беше страшно интересно как дишам. Дълго време го бях приемал като една естествена даденост, но точно сега проявявах

необясним интерес към процеса Надявах се, че той ще продължи дълги години, но не бях убеден.

Не изпитвах страх. Бях вече голямо момче и имах пистолет в ръката. Само че русолявият в другата хижа също беше голямо момче и също имаше пистолет в ръката. А също и стена, която да го прикрива. Но въпреки всичко не изпитвах страх. Просто започнах да обръщам внимание на дребните неща. Струваше ми се, че Барън диша твърде шумно, но реших, че ще вдигна повече шум, ако му кажа, че диша твърде шумно, отколкото той вдигаше с дишането си. Ето как се чувствах в момента — забелязвах всяка дреболийка.

После вратата се отвори отново. Този път отвътре не блесна светлина. Дребен човечец, твърде дребен, излезе, понесъл нещо, което приличаше на много тежък куфар. Помъкна го покрай вагона, като пъшкаше силно. Барън стисна ръката ми като в менгеме. Дъхът му свистеше.

Човечето с тежкия куфар достигна края на вагона и сви зад ъгъла. Тогава си помислих, че купчината пясък, макар и не много висока, може би беше достатъчно висока, за да ни прикрие. И ако дребосъкът не очакваше посетители, нищо чудно и да не ни забележи. Зачакахме го да се върне. Но чакахме твърде дълго.

Един глас ясно произнесе зад гърбовете ни:

— Държа картечница, господин Барън. Вдигнете ръце, ако обичате. Ако се опитате да направите нещо друго, ще стрелям.

Бързо вдигнах ръце. Барън малко се поколеба, но и той ги вдигна. Бавно се обърнахме, Франк Лудърс стоеше на около метър и половина от нас и държеше автомат на височината на кръста си. Дулото му зееше насреща ни като тунел.

Лудърс каза тихо:

— Предпочитам да се обърнете на другата страна. Когато Чарли се върне от колата, ще запали лампите. Тогава всички ще влезем вътре.

Отново се обърнахме към дългия нисък вагон. Лудърс остро изсвири. Човечето се появи иззад ъгъла, спря за миг, после се упъти към вратата. Лудърс му извика:

— Запали лампите, Чарли. Имаме гости.

Дребосъкът влезе безшумно във вагона, чу се как драсна кибрит и вътрешността се освети.

— А сега, господа, вървете — каза Лудърс. — Като естествено не забравяте, че смъртта е на една крачка от вас и се държите съответно. Тръгнахме.

XIII

— Вземи им пистолетите и виж дали нямат по още някой, Чарли.

Стоях с гръб към стената край дълга дървена маса. От двете страни на масата имаше дървени пейки. Отгоре ѝ — поднос с бутилка уиски, две чаши, петромаксов фенер и старовремска селска газена лампа с дебело стъкло шише, чинийка, пълна с кибритени клечки, и още една — с пепел и фасове. В дъното на вагона имаше малка печица и два нара-единият разхвърлян, другият оправен като под конец.

Япончето се приближи към нас, а светлината блещукаше в очилата му.

— О, има пистолети — измърмори той. — О, много лошо.

Той взе пистолетите и заднешком ги побутна по масата към Лудърс. Малките му ръчички сръчно ни опипаха. Барън премига и лицето му почервения, но не каза нищо. Чарли се обади:

— Няма други пистолети. Доволни, че среща вас, господа. Аз мисля, чудесна нощ. Вие правили пикник на луна?

Барън сърдито изсумтя. Лудърс каза:

— Моля ви, седнете, господа, и ми кажете с какво мога да ви бъда полезен.

Седнахме. Лудърс седна насреща ни. Двата пистолета бяха на масата, пред него. Автоматът също бе отгоре, но лявата му ръка го държеше здраво, а очите му бяха спокойни и твърди. Лицето му вече не беше приятно, но си оставаше интелигентно. Всъщност, те винаги са интелигентни.

Барън рече:

— Нали мога да подъвча? Така мисля по-добре.

Той извади тютюна си, отхапа от него и го прибра обратно. Подъвка мълчаливо, а после се изплю на пода.

— Май ще ви пооцапам пода — каза отново. — Дано нямате нищо против.

Япончето седеше в края на спретнатото легло, като краката му изобщо не докосваха пода.

— Не харесва много — изсъска то. — Много лошо мирише.

Барън не го погледна. Той каза тихо:

— Какво целите, господин Лудърс? Да ни убиете и да се измъкнете, така ли?

Лудърс повдигна рамене, махна ръката си от автомата и се облегна назад на стената.

Барън продължи:

— Оставили сте съвсем явни следи дотук, с едно малко изключение — как да разберем откъде да ги подхванем. Това не го бяхте доизкусурили, защото никога не бихте действали по начина, по който ви се е наложило. Но когато дойдохме тук, бихте готови и ни чакахте. Това не разбрах как го постигнахте.

Лудърс отговори:

— Това е защото ние немците сме фаталисти. Когато нещата вървят като по ноти, както стана тази нощ — като изключим онзи глупак Вебър — ние ставаме подозрителни. Казах си: „Не съм оставил никаква следа и няма начин да ме проследят чак от тази страна на езерото толкова бързо. Те нямаха лодка и никаква лодка не ме последва. Просто ще им бъде невъзможно да ме открият. Следователно, ще ги чакам“.

— Докато Чарли тътреше куфарите с пари до колата — обадох се.

— Какви пари? — попита Лудърс, без да поглежда към нито един от нас. Сякаш се вглеждаше някъде навътре в себе си и търсеше.

— Онези прекрасни нови десетдоларови банкноти, които пренасяте от Ню Мексико със самолет.

Чак сега Лудърс ме погледна, но с безразличие.

— Драги приятелю, не е възможно да говорите сериозно.

— Напротив. Лесно е като фасул. Сега граничните патрули нямат самолети. Преди им бяха дали няколко, но нищо не се случи и им ги отнеха. Самолет, който прелита високо над границата и идва от Мексико, каца на ливадата до игрището за голф на Удландс Клъб. Това е самолет на господин Лудърс, а господин Лудърс притежава част от клуба и живее там. Защо изобщо някой трябва да се учудва от това? Но господин Лудърс не желае да държи половин милион долари фалшиви пари в дома си в клуба. Затова изнамира тази стара мина и държи

парите в този хладилен вагон. Той е здрав като сейф, а не прилича на сейф.

— Вие ме заинтригувахте — спокойно каза господин Лудърс. — Продължавайте.

— Фалшификацията е отлична. Експертизата го доказва. Това означава организация — да доставя мастилата, подходящата хартия, плаките. Това означава организация далеч по-съвършена и от най-мощната банда мошеници. Държавна организация. Организацията на нацисткото правителство.

Япончето подскочи от леглото и изфуча, но Лудърс не промени изражението си.

— Все още ми е интересно — лаконично каза той.

— А на мен не ми е — обади се Барън. — Имам чувството, че с приказките си се опитваш да си спечелиш дървен костюм.

Аз продължих:

— Преди няколко години руснаците опитаха същия номер. Внедряване на голямо количество фалшиви пари с цел набиране средства за шпионаж и постепенно съсипване на националната ни валута. Нацистите са твърде умни, за да залагат на тази карта. Те искат само много американски долари, с които да работят в Централна и Южна Америка Хубави, използвани пари. Не можеш да отидеш в банката и да внесеш стотици хиляди долари във вид на чисто новички десетдоларови банкноти. Това, което шерифът не може да разбере е защо сте избрали точно това място — планински курорт, населен с малко и бедни хорица.

— То обаче никак не смуцава вашия гениален мозък, нали? — подигравателно рече Лудърс.

— Мен също не ме притеснява особено — каза Барън. — Притеснява ме фактът, че на моя територия убиват хора. Не съм свикнал на такова нещо.

Аз продължих:

— Избрали сте това място най-вече защото е страхотно удобно за такава цел. В страната сигурно има стотици подобни местенца, където законът почти не присъства, а през лятото се източва огромна върволица туристи. Места, където самолетите кацат, без някой изобщо да се интересува откъде идват и какво носят. Но това не е единствената причина. То, при известен късмет, е безкрайно подходящо и за

пласиране на голяма част от парите. Но вие нямахте късмет. Вашият човек Вебър ви въртна страхотен номер и отне шанса ви. Трябва ли да ви обяснявам защо мястото е толкова подходящо за пласиране на фалшиви пари, при положение, че имате достатъчно хора, които да работят за вас?

— Да, да, моля ви — каза Лудърс и потупа автомата по приклада.

— Защото през три месеца от годината това местенце увеличава населението си на двайсет до петдесет хиляди жители, в зависимост от отпуските и почивните дни. Това означава приток на много пари и много бизнес. А тук няма банка. В резултат, хотелиери, търговци и бармани непрекъснато трябва да осребряват чекове. В резултат, депозитите, които изпращат по време на сезона, са почти само в чекове, а парите остават в обръщение. До края на сезона, разбира се.

— Мисля, че това е много интересно — каза Лудърс. — Но ако подобна операция е била под мой контрол, и през ум не би ми минало да пласирам много пари точно тук. Бих пласирал по малко на различни места, но не в големи количества, за да видя как вървят. И всичко това по причина, поради която и вие сте се сетили. Защото банкнотите бързо ще минават от ръка в ръка, и ако някой открие, че са фалшиви, много трудно може да се добере до първоизточника.

— Да — отвърнах. — Това би било по-умно. Вие сте безкрайно откровен с нас.

— С вас, естествено, няма никакво значение колко съм откровен — каза той.

Барън внезапно се наведе напред.

— Вижте, Лудърс, това, че ще ни убие, с нищо няма да ви помогне. Ако трябва да си говорим откровенно, ние нямаме нищо срещу вас. Може и да сте убили онзи Вебър, но както са се сложили нещата, това е много трудно да се докаже. Ако сте разпространявали фалшиви пари, ще ви осъдят, разбира се, но за това не бесят. По случайност нося два чифта белезници на колана си, затова ви предлагам вие и вашият японски приятел да си тръгнете оттук с тях.

Чарли, япончето, се обади:

— Ха-ха, много смешен мъж. Аз предполагам някой тук чалнат, да.

Лудърс леко се усмихна.

— Всичко ли занесе в колата, Чарли?

— Останал още един куфар.

— Тогава занеси и него и запали мотора, Чарли.

— Слушай, Лудърс, няма да мине — настойчиво каза Барън. — Долу в гората ни чака наш човек с ловна карабина. Луната е много ярка. Ти също имаш оръжие, но шансовете ти срещу ловната карабина са колкото нашите с Еванс срещу теб. Никога няма да излезеш оттук, ако и ние не излезем с теб. Той ни е видял как влязохме вътре и ще ни даде двайсет минути. После ще повика подкрепления. Такава беше заповедта ми.

Лудърс каза тихо:

— Тази работа е много трудна. Дори за нас, немците. Изморен съм. Направих сериозна грешка. Използвах човек, който се оказа глупак, който извърши глупост, а после уби човек, защото я беше извършил и човекът знаеше за нея. Но грешката беше и моя. Никой няма да ми я прости. Животът ми вече не е от голямо значение. Отнеси куфара в колата, Чарли.

Чарли бързо се доближи до него.

— Аз не харесва, не — рязко каза той. — Куфар адски тежък, а мъж с карабина стреля. По дяволите!

Лудърс бавно се усмихна.

— Това са глупости, Чарли. Ако с тях имаше някой, той да се е появил много отдавна. Нали затова ги оставих да приказват. Да разбера дали са сами. Те наистина са сами, Чарли. Хайде, върви.

Чарли прошепна дрезгаво:

— Аз отива, но аз пак не харесва.

Той отиде в ъгъла и повдигна куфара. Едва го тътреше. Бавно се примъкна до вратата, остави куфара на пода и въздъхна. Открехна лекичко и надникна навън.

— Не вижда никого — каза. — Може наистина всичко лъжи.

Лудърс промълви замислено:

— Трябваше да убия и жената, и кучето, но се размекнах. А онзи мъж, Курт, какво стана с него?

— За пръв път чувам за него — рекох. — Къде беше той?

Лудърс ме изгледа втренчено.

— Станете прави и двамата!

Аз се изправих, по гърба ми се търкулна ледена капчица. Барън също се изправи. Лицето му бе сиво. Побеляващата коса по

слепоочията блестеше от пот. Цялото му лице бе потно, но челюстите му продължаваха да дъвчат.

Той тихо попита:

— Колко получи за тази задача, синко?

— Сто долара, но похарчих няколко — отвърнах дрезгаво.

Барън каза със същия тих глас:

— Женен съм от четирийсет години, плащат ми по осемдесет долара на месец, квартира и дърва за горене. Но не е достатъчно. По дяволите, трябва да получавам сто!

Той се усмихна кисело, изплю се и погледна Лудърс.

— Върви по дяволите, нацистко копеле! — каза.

Лудърс повдигна автомата бавно и стисна устни. Дъхът му свистеше. После още по-бавно остави автомата и бръкна в самото си. Извади пистолет и вдигна предпазителя с палец. Премести го в лявата си ръка и безмълвно се вгледа в нас. Лицето му много бавно започна да се изпразва от всякакво изражение, докато се превърна в мъртвешка сива маска. Той вдигна пистолета и едновременно с него и дясната си ръка, опъната, над нивото на рамото. Ръката бе опъната като струна.

— Хайл Хитлер! — рязко изрече.

После бързо обърна пистолета, пъкна дулото в устата си и натисна спусъка.

XIV

Япончето изврещя и се изниза през вратата. Ние с Барън се метнахме върху масата и сграбчихме пистолетите си. Върху ръката ми капна кръв, после Лудърс бавно се свлече покрай стената.

Барън вече беше навън. Когато излязох след него, видях япончето, което тичаше с всички сили надолу по хълма към едни храсти.

Шерифът се разкрачи и вдигна колта, но после отново го свали.

— Не е достатъчно далече — каза. — Винаги давам на човек трийсет и пет метра.

Той повдигна големия колт отново, леко извъртя тялото си, а когато пистолетът достигна необходимата за стрелба височина, започна да го движи много бавно, като леко наведе главата си, докато ръката, рамото и дясното му око образуваха една линия.

Един дълъг миг шерифът остана така, съвършено неподвижен, а после пищовът изтрещя, подскочи в ръката му, тънка струйка дим се издигна нагоре и постепенно се изгуби.

Япончето продължи да тича. Барън свали колта, за да види как онзи се метна в едни храсти.

— По дяволите! — рече. — Не го уцелих. — Бързо ме погледна, а после отмести очи. — Но той няма къде да иде и няма с какво да избяга. С тия къси крачета не може да прескочи и шишарка.

— Имаше пистолет — рекох. — Под лявата си мишница.

Барън поклати глава.

— Не. Забелязах, че кобурът му е празен. Сигурно Лудърс му го е взел. Май е смятал да го застреля, преди да тръгне.

В далечината блеснаха фарове и осветиха прашния път.

— Защо ли Лудърс толкова се разкисна?

— Предполагам, че гордостта му бе наранена — замислено отвърна Барън. — Организатор от такава висока класа, сгачен на Тясно от две дребни човечета като нас.

Заобиколихме хладилния вагон. Отзад беше паркирана голяма нова двуместна кола. Барън се приближи и отвори вратата. Автомобилът на пътя вече беше съвсем близо. Той зави и фаровете му осветиха другия. Барън го гледа известно време, после яростно затръшна вратата и се изплю.

— Кадилак — рече. — Червени кожени седалки и куфари отзад. — Отвори отново и освети таблото. — Колко е часът?

— Два без дванайсет — отвърнах.

— Този часовник не е с дванайсет и половина минути назад — ядосано каза. — Тук сгреши. — Обърна се да ме изгледа, като бутна шапката си назад на тила. — По дяволите, ти си я видял паркирана пред „Индианската глава“!

— Вярно.

— А аз си помислих, че се опитваш да хитрееш.

— Вярно.

— Синко, следващият път, когато почти се стигне да ме застрелят, можеш ли така да наредиш нещата, че да си някъде наоколо?

Колата спря на няколко метра от нас и отвътре изскимтя куче.

— Има ли пострадали? — извика Анди.

Ние с Барън се приближихме до колата. Вратата се отвори и малкото копринено кученце изхвърча отвътре и хукна срещу шерифа. Когато все още беше на около метър от него, скочи, прелетя във въздуха и силно се бухна с четирите лапи в корема му. После тупна на земята и затича в кръг.

Барън каза:

— Лудърс се застреля сам вътре във вагона. Долу в храстите има едно японче, което трябва да заловим, и три-четири куфара пълни с фалшиви пари, за които трябва да се погрижим.

Той погледна някъде в далечината. Огромен мъж, здрав като канара.

— Такава нощ — каза. — Защо трябваше да е изпълнена със смърт?

ПИТАЙТЕ МОМИЧЕТО

Едрият мъжага не ми влизаше в работата. Никога не ми е влизал, нито тогава, нито по-късно, но най-малкото тогава.

Бях на Централ, което е Харлемът на Лос Анджелис, в един „смесен“ квартал, където все още имаше заведения както за бели, така и цветнокожи. Търсех бръснаря Том Алеидис — дребен грък, чиято съпруга желаше да си го върне обратно вкъщи и бе склонна да похарчи малко пари за него.

Спокойна работа. Том Алеидис не беше престъпник.

Огромният мъжага беше застанал пред „При Шейми“ — не особено благоуханно заведение за напитки и хазартни игри на втория етаж, само цветнокожи. Зяпаше изпотрошените шарки на неоновата реклама в унеса на дрипав емигрант, който за пръв път вижда Статуята на свободата, на човек чакал дълго и дошъл отдалече.

Той не беше просто огромен. Беше великан. Изглеждаше два и петнайсет висок и носеше най-креющите дрехи, които някога бях виждал върху такова грамадно туловище.

Червеникавокафяви панталони с басти, грубо сивкаво сако с бели билиардни топки вместо копчета, кафяви велурени обувки с взривове от бяла ярешка гарнитура, кафява риза, жълта вратовръзка, огромен червен карамфил и парадна кърпичка с цвета на ирландското знаме^[1], прилежно надиплена под червения карамфил така, че да стърчат три крайчета. Дори на Централ Авеню, където определено не си падаха по дискретните тонове, с тези размери и тази премяна той изглеждаше ненатрапчив като тарантула в чаша мляко.

Великанът се приближи и влезе през люлеещите се врати на заведението. Двете крила не престанаха да се клатят, докато не експлодираха отново, този път навън. Онова, което излетя и се плъсна в канавката, като издаваше жални пискливи звуци на ранен плъх, беше зализан млад негр, с плътно прилепнал към тялото костюм. Цвят на кафе с разводнено мляко — лицето му имам предвид.

Това все още не ми влизаше в работата. Наблюдавах как негърът се прокрадва покрай стената. Нищо друго не се случи. Затова направих своята грешка.

Приближих се дотолкова, че да мога да бутна люлеещата се врата. Само колкото да надзърна вътре. И то се оказа прекалено много.

Една ръка, в която можех да седна, ме сграбчи за рамото и го смля, вмъкна ме вътре и нагоре по трите стъпала.

Дълбок, мек глас, спокойно изрече в ухото ми:

— Какво търсят тези черни муцуни тук, бе приятел?

Опитах да си освободя малко място с лакти, за да се докопам до палката. Не носех пистолет. Бях решил, че работата с гръцкото бръснарче не го изисква.

Онзи отново ме сграбчи за рамото.

— Заведението е такова — изрекох бързо. — За цветнокожи.

— Не думай, бе приятел. Бюла работеше тук. Малката Бюла.

— Качи се и ще се убедиш сам.

Той ме изнесе с още три стъпала нагоре.

— Добре ми е — каза. — И не искам неприятности. Хайде двамата да се качим горе и да си пийнем по нещо.

— Няма да ти сервираат — осведомих го аз.

— Не съм виждал Бюла цели осем години, братле — кротко ми рече той, докато раздробяваше рамото ми, без да знае какво върши. — От шест години не ми е писала, но сигурно си има причини. Работеше тук. Хайде да се качваме.

— Добре — рекох. — Ще дойда с теб. Само ме пусни да ходя. Не ме носи. Нищо ми няма. Името ми е Кармади. Вече съм пораснал. Сам ходя до тоалетната. Не ме носи.

— Малката Бюла работеше тук — нежно повтори той. Изобщо не ме слушаше.

Качихме се горе. Остави ме да вървя сам.

В най-отдалечения ъгъл, зад бара, бе масата за зарове, а наоколо бяха пръснати останалите маси и няколко посетители. Пискливите гласове, които нареждаха напевно откъм масата за зарове, моментално млъкнаха. В мъртвешки чуждата враждебна тишина на другата раса в нас отвсякъде се втренчиха погледи.

Едър негър с розови ластици връз ръкавите се беше облегнал на бара. Бивш боксьор, удрян от всичко освен бетонен мост, той се

оттласна от бара и се приближи към нас с типичната за неговата професия разхлабена, леко приведена походка.

Постави масивната си кафява ръка върху крещящо-цветните гърди на моя великан. Видя ми се колкото кабърче.

— Никакви бели, братле. Само цветнокожи. Съжалявам.

— Къде е Бюла? — попита великанът с дълбокия си тъжен глас, който така се връзваше с огромното бяло лице и бездънните черни очи.

Негърът не се изсмя, но почти.

— Няма Бюла, братле. Няма къркане, няма мацки. Хайде, чупка. Обирай си крушите.

— Я си свали проклетата лапа от гърдите ми — рече великанът.

Биячът също допусна грешка. Той го удари. Видях как рамото му се отпусна, а тялото залитна след удара. Образцово професионално кроше. Гигантът дори не се опита да го парира.

Той разтърси глава и сграбчи бияча за гръкляна. Беше чевръст за размерите си. Биячът се опита да го ритне с коляно. Големият мъж го обърна, сви одве и го улови отзад за колана. Коланът се скъса. Тогава той просто опря огромното си ръчище на гърба на бияча и го запокити в другия край на тясното помещение. Биячът се сплеска в отсрещната стена с трясък, който трябва да се е чул чак в Денвър. После леко се плъзна надолу и остана да лежи неподвижен.

— Да — обобщи грамадата. — Дай сега ние с теб да му цапнем по едно.

Отидохме на бара. Барманът трескаво забърса тезгяха. Клиентите, къде по един, къде по двама, по трима, безмълвно се заизнизваха по непостлания под, безмълвно заслизаха по мрачното голо стълбище. Стъпките им едва доловимо шумоляха.

— Уиски с лимон — рече грамадата.

Дадоха ни уиски с лимон.

— Ти знаеш ли къде е Бюла? — безстрастно се обърна гигантът към бармана и облиза уискито с лимона от стената на тумбестата чаша.

— Бюла ли казваш? — изквича онзи. — Не съм я виждал напоследък. Не, сър, не съм я виждал напоследък.

— Откога си тук?

— Амчи, близо година. Близо година. Да, сър, близо...

— Откога тази съборетина е станала сандък за брикети?

— Кво казахте?

Мъжът сви ръката си в юмрук колкото кофа.

— Поне от пет години — обадох се аз. — Няма откъде този човечец да познава бяло момиче на име Бюла.

Великанът ме изгледа, сякаш току-що се бях излюпил. Очевидно уискито с лимона Не му беше оправило настроението.

— А теб някой да те е молил да си пъхаш носа?

Усмихнах му се. Широко и дружелюбно.

— Аз съм онзи, който дойде с теб. Не помниш ли?

Той ми върна усмивката, бяла, безжизнена усмивка.

— Уиски с лимон — рече на бармана. — Хайде, размърдай въшките в гащите си. Обслужвай!

Барманът се защура наоколо, като ни хвърляше злобни белтъци.

Сега помещението беше празно, като изключим бармана и нас двамата. И бияча до стената.

Той изстена и се се размърда. Претърколи се и бавно запълзя по дюшемето — като муха с едно крило. Огромният мъж не му обърна внимание.

— Нищо не е останало от заведението — оплака се той. — Имаше сцена и оркестър, и сладурести стаички, където човек можеше да се позабавлява. Бюла беше певачка. Червенокоса. Много сладка. Щяхме да се женим, когато ме накиснаха.

Отпреде ни се мъдреха поредните две чаши уиски с лед.

— Как те накиснаха? — попитах.

— Къде мислиш съм бил тези осем години, за които ти разправях?

— В някой каменен кафез — рекох.

— Точно. — Той се боцна в гърдите с показалец колкото бейзболна бухалка. — Стив Скала. Обирът на банка „Грейт Бенд“ в Канзас. Съвсем сам. Четирийсет бона. Заловиха ме точно тук. Бях това, дето му викат... хей!

Биячът бе успял да се добере до една врата отзад и се строполи през нея. Изщрака ключалка.

— Закъде води тая врата? — попита мъжището.

— Туй... туй е на гусдин Монтгомъри кабинетът, сър. Шефът. Там отзад му е кабинетът...

— Може той да знае — рече гигантът. Избърса уста с ирландския флаг, който му служеше за кърпичка, и прилежно я надипли обратно в

джоба. — И по-добре да не се опитва да ме метне. Още две от същото.

Прекоси помещението и отиде до вратата зад масата за зарове. Ключалката му се поопъна, но след малко част от ламперията поддаде, той мина и затвори вратата след себе си.

Сега в „При Шейми“ беше много тихо. Погледнах бармана.

— Този юначага си го бива — изрекох бързо. — А може да стане и опасен. Нали загреваш. Търси някакво старо гадже, което е работило тук, когато заведението е било за бели. Имаш ли някакво пушкало отзад?

— Мислех, че сте заедно — подозрително изрече барманът.

— Нямах избор. Той ме довлече дотук. Не ми се искаше да ме запокити на покрива.

— Ъхъ. Имам пушка — каза барманът, все още недоверчив.

Започна да се навежда зад тезгяха и така си остана, като само очите му се въртяха.

Отзад, зад затворената врата, се чу тъп, приглушен звук. Можеше да е от затръшната врата. Можеше да е от пистолет. Един-единствен звук. Втори не последва.

Двамата с бармана чакахме твърде дълго, чудехме се какъв ли е този звук. Не ни се искаше да се досетим.

Вратата в дъното се отвори и гигантът бързо излезе отвътре с армейски „Колт“ 45-ти калибър, който изглеждаше като играчка в ръката му.

Огледа помещението с един бърз поглед. Усмиваше се напрегнато. Имаше вид на човек, който сам-самичък може да задигне четирийсет бона от банка „Грейт Бенд“.

Дойде при нас с бързи, почти безшумни стъпки, като се има предвид размерът му.

— Ставай горе, чернилко!

Барманът се изправи бавно, посивял. Ръцете му бяха празни, вдигнати.

Мъжицето ме опипа и отстъпи назад.

— И господин Монтгомъри не знаеше къде е Бюла — поясни тихо. — Опита се да ми каже... с това — размаха той пистолета. — Е, довиждане, скапаняци. Да не си забравите галошите.

И изчезна надолу по стълбите, много бързо, много безшумно.

Скочих зад бара и грабнах рязаната пушка, която лежеше на полицата. Но не за да я използвам срещу Стив Скала. Това не беше моя работа. А да не може барманът да я използва срещу мен. Прекосих помещението и влязох през онази врата.

Биячът лежеше на пода в коридора с нож в ръката. Беше в несвяст. Взех ножа, прескочих го и отворих врата с надпис „Канцелария“.

Господин Монтгомъри беше там, зад малко изподраскано бюро, недалеч от наполовина закования с дъски прозорец. Просто сгънат, като носна кърпичка или панта.

Под дясната му ръка зееше отворено чекмедже. Патлакът трябва да е бил там. Върху вестника, с който беше постлано дъното, имаше мазно петно.

Хрумването му не е било бог знае колко гениално, но по-гениално нямаше да му хрумне — вече не.

Докато чаках полицията, нищо не се случи.

Когато дойдоха, и барманът, и биячът бяха изчезнали. Аз се бях заключил в канцеларията с господин Монтгомъри и пушката. За всеки случай.

Дежурен се оказа Хайни. Вечно оплакващ се, от бавен по-бавен лейтенант-детектив с дългнесто лице, дълги жълти ръце, които държеше на коленете си, докато разговаряше с мен в стаичката си в участъка. Ризата му беше закръпена под връхчетата на старомодната корава яка. Изглеждаше беден, кисел и честен.

Това беше около един час по-късно. Тогава те вече знаеха всичко за Стив Скала — от собствената си картотека. Притежаваха дори негова снимка отпреди десет години, на която изглеждаше безвежд като френско хлебче. Единственото, което не знаеха, беше къде се намира.

— Метър и деветдесет и седем — рече Хайни. — Сто и трийсет кила. Човек с тези габарити не може да избяга много далеч, камо ли пък с такива крещящи дрехи. Няма да успее да си купи други в бързината. Защо не го задържа?

Върнах му снимката и се изсмях.

Хайни мрачно насочи един от дългите си жълти показалци към мен.

— Кармади — коравото частно ченге, а? Метър и осемдесет висок, с челюст, в която да трошиш павеа. Защо не го задържа?

— Слепоочията ми взеха да посребряват — рекох. — А нямах и пистолет. Работата ми не го изискваше. Той обаче имаше. Скала просто ме забърса пътьом. Понякога съм голям сладур.

Хайни ме изгледа зверски.

— Добре де — казах. — Защо спорим? Видях го юнака. Може да носи слон в джобчето на жилетката си. А и не знаех, че е убил човек. Ще го пипнете, успокой се.

— Тъхъ — рече Хайни. — Колко му е. Само дето не обичам да си губя времето с тия негърски убийства. Няма снимки във вестниците. Няма писано. Не ти отделят и три реда в черната хроника. По дяволите! Преди време на Източна 84-та пет брикета — пет, забележи — си бяха изографисали харлемски залези един на друг. Всичките мъртви. Вдървени като кочани. А вестникарите дори отказаха да отидат дотам.

— Заловете го с добро — посъветвах. — Иначе ще попилее няколко патрулни коли. Тогава ще ви отредят място във вестниците.

— Само че тогава случаят няма да е мой — ухили се Хайни. — О, да върви по дяволите. Пуснах данните му по радиото. Не ми остава нищо друго освен да седя и да чакам.

— Опитайте с момичето. Бюла. Скала ще я потърси. Затова е дошъл. Оттам започна всичко. Опитайте с нея.

— Опитай ти — отвърна Хайни. — От двайсет години не съм стъпвал в дом на радостта.

— Аз пък се чувствавам там като у дома си. Колко даваш?

— Абе ти какви ги дрънкаш? Полицаи не наемат частни ченгета. С какво?

Извади тютюн от кутията и сви цигара. Тя пламна от едната страна като горски пожар. В съседната стаичка някой гневно се разкрещя по телефона. Хайни сви втора цигара, този път по-внимателно, облиза я и я запали, после отново положи кокалестите си ръце върху кокалестите си колене.

— Помисли за доброто си име — казах. — Обзалагам се на двайсет и пет долара, че ще открия Бюла, преди да сте прибрали Скала на топло.

Той заумува над предложението ми. Сякаш между отделните дръпвания от цигарата проверяваше банковата си сметка.

— Най-много десет. И мацето е мое... само мое.

Втренчих се в очите му.

— Не работя за толкова — рекох. — Но ако свърша работата за един ден и ти не ми пречиш, не ти ща парите. Само за да ти покажа защо двайсет години си стоиш все лейтенант.

Не хареса шегата ми, но и аз не харесах неговата за публичния дом. Все пак сключихме споразумението.

Измъкнах стария крайслер от служебния паркинг и подкарах към района на Централ Авеню.

Разбира се, „При Шейми“ беше затворено. Пред него в някаква кола седеше явен цивилен полицай и четеше вестник с едно око. Така и не ми стана ясно защо. Там и без туй не знаеха нищо за Скала.

Паркирах зад ъгъла и влязох в един негърски хотел — „Сан Суси“. Фоайето му беше диагонално срещу „При Шейми“. Два реда твърди празни столове се вираха един в друг през ивица влакнест килим. Зад едно бюро седеше плешив мъж със затворени очи и кръстосани върху бюрото ръце. Дремеше. Носеше широка вратовръзка, завързана някъде около 1880 година, а зеленият камък на карфицата се мъчеше да достигне размерите на боклукчийска кофа и все не успяваше. Голямата му отпусната брадичка кротко се бе надиплила върху вратовръзката, а кафявите ръце бяха меки, спокойни и чисти.

Върху гравирана метална табелка до лакътя му се мъдреше надпис: „Хотелът е под закрилата на Международните обединени агенции“

Когато отвори едното око, аз му посочих табелата и казах:

— Проверка от ОЗХ. Някакви неприятности?

ОЗХ означава Отдел за защита на хотелите — част от голяма агенция, която се занимава с фалшификатори на чекове и клиенти, които се изнизват през задните стълбища и оставят в стаите си купени на старо куфари, пълни с тухли.

— Неприятностите, братко — пропя човекът с висок, мелодичен глас — са нещо, от което току-що се отървахме. — После сниши гласа си с няколко октави и уточни: — Ние не приемаме чекове.

Облегнах се срещу скръстените му ръце и почнах да въртя двайсет и пет центова монета върху голото изподраскано дърво на бюрото.

— Да си чул какво се е случило в „При Шейми“ тази сутрин?

— Забравих, братко.

Вече и двете му очи бяха отворени и не се откъсваха от размазаните отблясъци светлина върху въртящата се монета.

— Светили маслото на шефа — рекох. — Монтгомъри. Счупили му врата.

— Дано Бог приеме душата му, братко. Гласът отново се сниши. — Ченге?

— Частно, с поверителна задача. От пръв поглед познавам човек, който умее да пази тайна.

Огледа ме и отново затвори очи. Продължих да въртя монетата. Не можа да устои на изкушението да не я гледа.

— Кой го направи? — запита тихо. — Кой подреди Сам?

— Един юначага, току-що излязъл от кафеза, се ядоса, че заведението не било за бели. А е било. Спомняш ли си?

Не отговори. Монетата падна с тихо бръмчене и остана неподвижна.

— Кажки какво искаш? — продължих. — Да ти прочета глава от библията, или да те черпя питие. Едно от двете.

— Братко — мелодично пропя той, — предпочитам да чета библията в уединението на семейния кръг. — После добави бързо и делово: — Мини отсам бюрото.

Заобиколих, извадих от джоба си половинка чист бърбън и му го подадох зад прикритието на бюрото. Той бързо наля две малки чашки, ловко подуши своята с вид на познавач и я гаврътна.

— Какво искаш да знаеш? — попита. — На този тротоар няма пукнатина, която да не познавам. А може и да не ти кажа. Това питие е попаднало в добра компания.

— Кой държеше „При Шейми“, преди да стане за цветнокожи?

Той ме погледна учудено.

— Името на този клет грешник беше Шейми, братко.

Изстенах.

— Къде ми е бил акълът досега?

— Той умря, братко. Бог си го прибра. Умря през 1921. Стана жертва на алкохола, братко. А беше в бизнеса. — Гласът му стана висок и мелодичен. — Годината, в която богатите изгубиха къде що имаха, братко. — Гласът отново се сниши. — Аз не загубих нито цент.

— Не се и съмнявам. Налей си още. Оставил ли е някакви роднини? Някой да се навърта наоколо?

Той си наля още малко и плътно затвори бутилката.

— Две са достатъчни... преди обяд — каза. — Благодаря ти, братко. Подходът ти ласкае достойнството на човека. — Той прочисти гърло. — Имаше съпруга — рече. — Виж в телефонния указател.

Отказа да вземе бутилката. Напъхах я обратно в джоба си. Той се ръкува с мен, отново скръсти ръце върху бюрото и затвори очи.

За него случаят беше приключил.

В указателя имаше само една Шейми. Вайълет Лу Шейми, Западна Петдесет и четвърта улица номер 1644. Влязох в една телефонна кабина и пожертвах пет цента.

След доста време сънлив глас се обади завалено:

— Альо... К'во има?

— Вие ли сте госпожа Шейми, чийто съпруг някога е държал заведение на Сентрал Авеню? Увеселително заведение?

— Как... какво? Боже мили, всемогъщи! Мъжът ми е мъртъв вече седем години. Та кой викаш си ти?

— Инспектор Кармади. Идвам веднага. Много е важно.

— К'во каза...

Беше тромав, тежък, задръстен глас.

Беше мръсна кафява къща с мръсна кафява поляна отпред. Около жилава на вид палма имаше голямо голо петно. На терасата стоеше самотен люлеещ се стол.

Разлюляни от следобедния ветрец, неокастрените филизи на миналогодишните пойнсети почукваха по предната стена. Вкоравени, жълтеникави, недоопрани дрехи се клатушкаха на ръждивата тел в страничния двор.

Подминах къщата, паркирах на срещуположната страна на улицата и пеша се върнах обратно.

Звънецът не работеше, затова почуках.

Вратата отвори жена, която се секнеше. Дълго, жълто лице и провиснала като водорасли коса. Тялото ѝ бе омотано в безформена

бархетна хавлия, отдавна забравила цвят и модел. Просто бе покрила тялото си с нещо. Пръстите на краката ѝ бяха големи и стърчаха от охлузени мъжки чехли.

— Госпожа Шейми? — попитах.

— Ти ли си...

— Аз. Току-що говорихме по телефона.

Отегчено ми махна да вляза.

— Още не съм сколасала да разтребя — рече с писклив глас.

Седнахме в два измърляни люлеещи се стола и се заоглеждахме. Като изключим малкото ново радио, което бръмчеше зад излъчващата мека светлина скала, в стаята имаше само вехтории.

— Това е единствената ми компания — каза жената. После се изкиска. — Да не би Бърт да е направил нещо, а? Ченгетата не идват много често при мен.

— Бърт ли?

— Бърт Шейми, господине. Моят съпруг. — Тя се изкиска отново и зашляпа с чехли по пода. В кикота ѝ се долавяха недвусмислени пиянски нотки. Явно днес ми вървеше такива.

— Пошегувах се, господине — каза тя. — Но се надявам, в името на Христа, че там, където се намира, има достатъчно евтини блондинки. Тук никога не му стигаха.

— Аз пък по-скоро си мислех за една червенокоса — рекох.

— И от такава не би се отказал. — Стори ми се, че очите ѝ вече не бяха така пусти. — Не се сецам. Имаш ли някоя предвид?

— Ъхъ. Момиче на име Бюла. Не знам презимето ѝ. Работила е в заведението на Сентрал. Опитвам се да я намеря заради роднините ѝ. Сега заведението е за цветнокожи и те, естествено, не са чували за нея.

— Кракът ми не е стъпвал там — с неочаквана ярост изкрещя жената. — Нищо не знам.

— Кабаретна актриса — продължих. — Певица. Може би все пак я познавате, а?

Тя отново се изсекна в една от най-мръсните носни кърпички, която бях виждал.

— Настинала съм.

— Нали знаете какво се отразява най-добре на настинката?

Тя ми хвърли бърз, изпитателен поглед.

— Нямам.

— Аз пък имам.

— Божичко! — възкликна жената. — Ти не си ченге. Нито едно ченге досега не ми е носило пиене.

Измъкнах половинката уиски и я закрепих на коляното си. Беше почти пълна. Администраторът в „Сан Суси“ не беше от бездънните. Воднистите очи на жената се впиха в бутилката. Езикът ѝ заоблизва устните.

— Ето на това му се вика питие — въздъхна тя. — Не ми пука кой си. Само го дръж внимателно, господине.

Надигна се тежко, заклатушка се въвн от стаята и се върна с две мърляви чаши от дебело стъкло.

— Без разрядка — рече. — Ще прием каквото си донесъл. — И подаде чашите.

Налях ѝ глътка, в която можех да се удавя. За мен-значително помалко. Тя гаврътна своето като аспириче и погледна към бутилката. Сипах ѝ повторно. Него отнесе до стола си. Очите ѝ бяха станали с два тона по-кафяви.

— Влиза мазно като мехлем — обади се тя. — Така и не разбираш кога си го изпил. Та за какво говорехме?

— За едно червенокосо момиче на име Бюла. Работело е в заведението. Сега по-добре ли си спомняте?

— Ъхъ — рече и пресуши втората чаша. Приблжих се и оставих бутилката до нея на масата. Тя веднага я надигна.

— Не мърдай от стола си, че ще настъпиш някоя змия — каза. — Сетих се нещо.

Стана от стола, кихна, хавлията почти се изсули. Препаса я обратно на корема си и се втренчи строго в мен.

— И да не надничаш — рече, размаха пръст насреща ми и отново излезе от стаята, като пътем се блъсна в рамката на вратата.

След малко от вътрешността на къщата се разнесоха най-различни трясъци. Някакъв стол изглежда беше ритнат, чекмедже на скрин бе издърпано прекалено силно и се сгромоляса на пода. Чу се ровичкане, блъскане и гръмогласни ругатни. След малко бавно изцпрака ключалка и изскърца капак на отварящ се сандък. Още тършуване и тряскане. Поднос се сгромоляса на пода. Най-сетне ликуващ кикот.

Жената се върна в стаята, като носеше пакет, вързан с избеляла розова панделка. Хвърли го в скута ми.

— Прегледай ги, господине. Снимки. Изрезки от вестници. Не че тия уличници са се мяркали по вестниците, освен в политическите вестии. Все хора от заведението. По дяволите, това е всичко, което проклетият... ми остави. Тях и старите си дрехи.

Тя седна и отново посегна към уискито.

Развързах панделката и заразглеждах купчината лъскави фотографии на хора в професионални пози. Не всички бяха жени. Мъжете имаха лисичи лица и дрехи като за конни надбягвания или грим. Танцьори и комици от евтините кръчми. Надали много от тях се стъпили на запад от Главната улица. Жените имаха хубави крака и ги показваха повече, отколкото би се харесало на проповедника. Но лицата им бяха протъркани като чиновническо палто. Всички, с изключение на едно.

Момичето носеше костюм на Пиеро — поне от кръста нагоре. Под високата конусовидна бяла шапка бухналата ѝ коса можеше да бъде и червена. Очите ѝ бяха засмени. Не твърдя, че лицето ѝ бе непокуварено. Не съм чак такъв познавач. Но не беше като другите. Не толкова убито. Някой се беше отнасял добре с това лице. Може би някой недодялан грубиян като Стив Скала, но се беше отнасял добре. В смеещите се очи все още имаше надежда.

Захвърлих останалите снимки, а тази занесох при отпуснатата в стола изцъклена жена. Тикнах я под носа ѝ.

— Тази — рекох. — Коя е? Какво стана с нея?

Жената се втрени пиански в снимката, после се изкиска.

— Това е мацето на Стив Скала, господине. По дяволите, забравила съм името ѝ.

— Бюла — казах. — Името ѝ е Бюла.

Наблюдаваше ме под светлокафявите си обезобразени вежди. Не беше чак толкова пиана.

— Ами? — рече. — Така ли?

— Кой е Стив Скала? — попитах рязко.

— Бияч в заведението, господине. — Жената се изкиска отново. — Той е в дрънголника.

— О, не. Не е — рекох. — Пуснали са го. В града е. Познавам го. Съвсем наскоро е излязъл.

Лицето ѝ се разпадна на парчета като прострелян глинен гълъб. В същия миг разбрах кой е издал Скала на местните власти. Изсмях се. Нямаше начин да греша. Защото тя знаеше. Ако не знаеше, нямаше да си прави труда да укрива Бюла. Не би могла да забрави Бюла. Никой не би могъл.

Очите ѝ хлътнаха дълбоко в лицето. Втренихме се един в друг. После ръката ѝ се стрелна към снимката.

Отстъпих назад и я прибрах във вътрешния си джоб.

— Пийнете още — рекох и ѝ подадох бутилката.

Тя я пое, помая се и бавно я заизлива в гърлото си, втреничила поглед в извехтелия килим.

— Да — прошепна. — Аз го натопих, но той така и не разбра. За мен той означаваше пари в банката Да, пари в банката.

— Кажете ми къде е момичето — рекох, — и Скала няма да научи нищо от мен.

— Тук е — отвърна жената. — Работи в радиото. Чух я веднъж по КЛБЛ. Но си е сменила името. Не знам как се казва.

Осени ме ново прозрение.

— Напротив, знаете. И все още я доите. Шейми не ви е оставил нищо. От какво живеете? Доите я, защото е успяла да изплува, да се измъкне от хора като вас и Скала. Така е, нали?

— Пари в банката — изграчи тя. — Стотачка на месец. Сигурна като наем. Да.

Шишето отново се намери на пода. Изведнъж, без някой да го е докосвал, то се прекатури. Уискито загъркори по килима. Жената не се помръдна да го изправи.

— Къде е тя? — продължих да я притискам. — Как се казва?

— Не знам, господине. Част от споразумението. Получавам парите с чек на приносителя. Честна дума.

— Знаете и още как! Скала...

Тя внезапно скочи на крака и се разкрещя насреща ми:

— Изчезвай оттук! Пръждосвай се, преди да съм извикала ченгетата! Махай се, гаден...!

— Добре, добре. — Протегнах ръка да я успокоя. — По-кротко. Няма да кажа на Скала По-кротко.

Тя бавно се отпусна на стола си и вдигна полупразната бутилка. Точно сега не ми трябваха сцени. Можех да открия Бюла и по други

пътища.

Когато си тръгнах, жената дори не погледна след мен. Излязох на прохладното есенно слънце и се качих в колата. Да, бях едно свястно момче, което се опитваше да я бутна някак. Да, готино копеле, няма що. Обичах да опознавам себе си. Бях от хората, дето за десет долара измъкват от спиртосана стара отрепка тайната на живота ѝ.

Спрях пред кварталната дрогерия и се затворих в телефонната кабина, за да се обадя на Хайни.

— Слушай — казах му аз, — вдовицата на онзи, дето е държал „При Шейми“, когато Скала е работил там, все още е жива. Ако събере кураж, Скала може и да я навести.

После му дадох адреса. Той каза кисело:

— Вече е почти в ръцете ни. Една патрулна кола говорила с някакъв кондуктор на последната спирка на Седма улица. Кондукторът споменал за мъж с неговите габарити и същите дрехи. Слязъл на пресечката на Трета улица и Александрия. Най-вероятно, ще се вмъкне в някоя голяма къща, чиито собственици са заминали. Сгащихме го в капана.

Отвърнах, че това е чудесно.

Радио КЛБЛ се намираше в западните покрайнини на онази част от града, която се слива с Бевърли Хилс. Студиото бе разположено в непретенциозна постройка с гипсова мазилка. В ъгъла на паркинга имаше бензиностанция във формата на холандска вятърна мелница, фирмата ѝ бе изписана с неоновы букви, които се въртяха заедно с крилата на мелницата.

Влязох в приемната на партерния стаж. Едната стена беше стъклена и отзад се виждаше празно звукозаписно студио със сцена и столове за публиката. Няколко души седяха в приемната и се опитваха да изглеждат неотразими, а секретарката пронизваше шоколадовите бонбони от една голяма кутия с кралскочервения си маникюр.

Почаках половин час, след което ме допуснаха при някой си господин Дсйв Марино, директор на студио. Директорът на станцията и художественият директор бяха твърде заети, за да ме приемат. Марино имаше малък звукоизолиран кабинет зад хармониума. Стените бяха облепени с надписани снимки.

Самият той бе висок хубавец, малко левантийски тип. Имаше алени устни — една идея по-пълни от нормалното, тънки копринени

мустачки, големи кафяви морни очи, лъскава черна коса, чиито къдрици можеха да бъдат и естествени, и дълги, бледи, пожълтели от никотин пръсти.

Докато разучаваше визитната ми картичка, аз се опитах да открия моята Пиеро по стените му, но не можах.

— Частен детектив, значи. Какво можем да направим за вас?

Извадих снимката на Пиеро и я поставих върху красивата кафява попивателна. Беше истинско удоволствие да го наблюдавам, докато я разглеждаше. Върху лицето му се изписаха хиляди дребни нещица, нито едно от които не би желал да издаде. Крайният сбор от хилядите дребни нещица беше, че момичето му е познато и не му е безразлично. Вдигна към мен очи, които искаха да се спазарят.

— Снимката не е отскоро — започна. — Но е хубава. Не знам дали ще можем да я използваме. Страхотни крака, а?

— Правена е най-малко преди осем години. За какво бихте я използвали?

— За реклама, разбира се. През един месец публикуваме по една в радиорубриката на вестника. Радиостанцията ни е все още много малка.

— Защо?

— Искате да кажете, че не знаете коя е?

— Знам коя е била — отвърнах.

— Вивиан Бъринг, разбира се. Звездата на най-популярния ни радиосериал „Захаросани пръчици“. Не сте ли го слушали? Излъчва се три пъти седмично по половин час.

— Не, разбира се. За пръв път чувам. Радиосериалът за мен е квадратен корен от нищо.

Марино се облегна назад и запали цигара, въпреки че една вече димеше в края на стъкления му пепелник.

— Добре — каза саркастично. — Престанете да оригиналничите и да говорим по същество. Какво искате?

— Бих желал да науча адреса й.

— Това, естествено, е нещо, което не мога да ви дам. Да не говорим, че няма да го намерите в нито един телефонен указател или справочник. Съжалявам. — Той започна да си събира книжата и тогава видя втората цигара. Това го накара да се почувства като глупак. Отново се облегна назад.

— Вижте — рекох, — в затруднение съм. Трябва да намеря момичето. Бързо. И никак не ми се иска да ме взимате за изнудвач.

Марино облиза много червените си и много пълни устни. Не знам защо ми хрумна, че е доволен от нещо. Каза тихо:

— С други думи знаете факти, които биха навредили на госпожица Беъринг, а оттам... съответно и на програмата.

— Една радиозвезда винаги може да се замени, нали?

Той отново облиза устни. После устата му се опита да изглежда непреклонна.

— Струва ми се, че надушвам нещо гадно — рече.

— Запалил ви се е мустакът — отвърнах.

Не беше най-сполучливият гег на света, но разчупи леда. Той се засмя. После замаха с длани като с крилца. Наведе се напред и заговори доверително, сякаш ми даваше съвети за конни надбягвания.

— И двамата нещо грешим. Очевидно. Вие, несъмнено, сте почтен човек — по вида ви личи. Затова нека дам моя принос към играта.

Грабна тефтерче с кожена подвързия, надраска нещо, откъсна листа и го побутна към мен.

— Флорес Авеню номер 1737 — прочетох.

— Това е адресът ѝ — поясни той. — Не мога да ви дам телефонния ѝ номер без нейно съгласие. А сега постъпете като джентълмен. Ако въпросът засяга студиото, разбира се.

Натъпках листчето в джоба си и се замислих. Беше ме изработил тънко и засегнал последните останали струни на почтеност в душата ми. Направих своята грешка.

— Как върви програмата?

— Обещават да ни включат в националната мрежа Предаването засяга простишки, житейски неща. Нарича се „Една улица в нашия град“, но го правят чудесно. Един ден цялата страна ще ахне. И то съвсем скоро. — Марино прекара ръка по хубавото си бяло чело. — Между другото, госпожица Беъринг сама пише сценариите.

— Е — рекох, — тогава ето ви и вашата клюка. Имала е гадже в пандиза. Но вече не е там. Запознала се с него в едно от заведенията на Централ Авеню, където някога е работела. А той е на свобода, търси я и е убил човек. Ама чакайте...

Не беше пребледнял като платно, защото нямаше подходяща за това кожа, но изглеждаше много зле.

— Чакайте, момичето няма никаква вина. Чисто е. И по лицето му личи. Е, може да се наложи малко контрареклама — ако се стигне дотам. Но това е нищо. Вижте как Холивуд посипва със златен прах и най-долните улици.

— Тези неща струват нари — каза той. — Ние сме бедно студио. Сега няма да ни включат в националната мрежа.

Имаше нещо смътно непочтено в поведението му, което ме озадачи.

— Глупости — казах, наведох се напред и заплясках с ръка по бюрото, — най-важното е да я предпазим. Този главорез — казва се Стив Скала — е влюбен в нея. Убива хора с голи ръце. На нея нищо няма да ѝ направи, но ако има приятел или съпруг...

— Не е омъжена — бързо вметна Марино, докато следеше с поглед как вдигам и свалям ръката си.

— Може и да му извие врата А това ще вкара и нея в беля. Скала не знае къде е. Преследват го, така че ще му е по-трудно да я намери. Ченгетата са най-добрият изход от положението, ако имате достатъчно връзки да им запушите устата, за да не се разтропат пред вестниците.

— Не! — извика. — Никакви ченгета! Вие можете да се заемете с това, нали?

— За кога ще ви трябва пак момичето?

— Утре вечер. Днес няма предаване.

— Ще я скрия дотогава — казах. — Ако искате. Но това е единственото, което ще предприема на своя глава.

Той сграбчи отново визитната ми картичка, прочете я и я хвърли в едно чекмедже.

— Тръгвайте веднага и намерете — каза рязко. — Ако я няма къщи, чакайте я докато се върне. Аз ще докладвам нещата горе, а после ще видим. Побързайте!

Изправих се.

— Искате ли аванс? — попита все така рязко.

— Има време.

Кимна, отново помахна с длани като с крилца и посегна към телефона.

Номерът на флорес Авеню трябваше да е някъде нагоре, близо до Сьнсет Тауърс — точно на срещуположния край на града. Движението беше доста натоварено, но не бях изминал и дванайсет преки, когато установих, че синята кола с две врати, напуснала паркинга на студиото след мен, е все така след мен. Направих няколко убедителни пируета, колкото да се убедя, че е опашка. В колата имаше един човек. Не беше Скала. Главата зад волана беше с около трийсетина сантиметра под неговото ниво.

Изпълних още няколко по-бързи пируета и го загубих. Нямах представа кой е, а и точно сега нямах време да се замислям.

Стигнах адреса на флорес Авеню и сгуших колата си до бордюра.

Бронзирани врати водеха към приятен двор с два реда къщи със стръмни покриви, покрити с плесенявали плочи, поради което малко напомняха на къщите със сламени покриви от стари английски ловни гравюри. Много малко.

Тревата бе прекалено добре поддържана. Имаше широка пътека и продълговат басейн, оброчен с цветни плочки и каменни пейки. Хубаво местенце. Късното следобедно слънце изписваше интересни шарки по зелените площи, а далечното бръмчене на колите по Булеварда на залеза не се отличаваше много от жуженето на пчели.

Моят номер бе последната къща вляво. Никой не откликна на звънеца, монтиран в средата на вратата — да се чуди човек как са прокарали там жиците. И това беше много сладуресто. Натиснах го още няколко пъти, след което тръгнах назад към каменните пейки, за да седна да чакам.

Покрай мен забързано мина жена. Не че бързаше, а като човек, който по начало си върви бързо. Беше слаба брюнетка с остри черти, в бакъренооранжев вълнен костюм и малка черна шапка като на пиколо. Стоеше ужасно на бакъренооранжевия костюм. Имаше нос, който мре да се пъха където не му е работата, стиснати устни и люлееше ключодържател в ръка.

Приближи се до моята врата, отключи я и влезе. Не приличаше на Бюла.

Върнах се и отново натиснах звънеца. Вратата се отвори мигновено. Мургавата остролика жена ме изгледа от главата до петите и рече:

— Е?

— Госпожица Беъринг? Госпожица Вивиан Беъринг?

— Кой? — изрече тя така, сякаш ме мушна с нож.

— Госпожица Вивиан Беъринг от КЛБЛ — повторих. — Казаха ми...

Ораните ѝ пламнаха, а устните почти захапах зъбите.

— Ако това е шега, не ми е смешно — изсъска тя и засили вратата към носа ми.

— Изпраща ме господин Марино побързах да кажа.

Това спря затръшването на вратата. Тя се отвори отново, много широко. Устните на жената бяха тънки като цигарена хартия. Потънки.

— Аз — започна тя много натъртено, — по една случайност съм съпругата на господин Марино. А това тук, по една случайност, е домът на господин Марино. Нямах представа, че тази... тази...

— Госпожица Вивиан Беъринг — помогнах ѝ аз. Само че не беше млъкнала поради незнаене на името. Причината бе искрена, ледена ярост.

— ... че тази госпожица Беъринг — продължи жената, сякаш изобщо не се бях обаждал, — се е нанесла тук. Изглежда днес господин Марино се мисли за много интересен.

— Слушайте, госпожо, това не е...

Затръшнатата врата замалко да вдигне вълни долу в басейна. Гледах я известно време, а после огледах и другите къщи. Ако сме имали публика, тя се криеше. Отново натиснах звънеца.

Този път вратата едва не изхвъркна от пантите. Брюнетката бе позеленяла от гняв.

— Махайте се от верандата ми! — изкрещя тя. — Махайте се, преди да съм ви изхвърлила!

— Един момент — изръмжах. — За него може и да е шега, но за полицията не е.

Това хвана дикиш. Цялото изражение на жената стана меко и заинтересовано.

— За полицията ли? — изгука тя.

— Ъхъ. Положението е сериозно. Става дума за убийство. На всяка цена трябва да намеря тази госпожица Беъринг. Не че тя... нали разбирате...

Брюнетката ме вмъкна в къщата, затвори вратата и задъхано се облегна на нея.

— Кажете ми — промълви напрегнато. — Кажете ми. Да не би тази червенокоса никаквица да се е забъркала в убийство?

Изведнъж устата ѝ увисна широко отворена, а очите ѝ заскачаха по лицето ми.

Затъкнах устата ѝ с длан.

— Успокойте се! — замолих я. — Не е вашият Дейв. Не е Дейв, госпожо.

— О! — Тя отблъсна ръката ми и изпусна една въздишка. Видът ѝ бе доста глуповат. — Не, разбира се. Просто за миг... Добре де, тогава кой е?

— Не го познавате. Да не говорим, че не мога да тръбя тези неща наляво и надясно. Искам адреса на госпожица Беъринг. Имате ли го?

Не виждах причина да го знае. Макар че, можех да измисля някоя, ако си понапрегнех мозъка.

— Да — каза жената. — Да, имам го. Наистина го имам. Господин Умника дори не подозира. Господин Умника изобщо не знае това, което си мисли, че знае. Той...

— Адресът е единственото, което ми е необходимо засега — изръмжах. — И съм малко притеснен откъм време, госпожо Марино. По-късно... — отправих ѝ многозначителен поглед, — може би ще трябва да си поговорим с вас.

— Къщата е на Хедър Стрийт — каза тя. — Не знам номера, но съм била там. Минавала съм покрай нея. Уличката е съвсем къса, с четири-пет къщи и само една от тях на стръмната страна на склона. — Замълча, а после добави. — Дори мисля, че няма и номер. Хедър Стрийт се намира на върха на Бийчуд Драйв.

— Тя има ли телефон?

— Разбира се, но го няма в указателя. Естествено, че има, всички имат. Всички тези... Само ако знаех...

— Да — прекъснах я. — Щяхте да ѝ се обадите и да ѝ сдъвчете ухото. Е, много ви благодаря, госпожо. Всичко това е поверително, разбира се. Искам да кажа, строго поверително.

— Можете да разчитате на мен.

Искаше ѝ се да разговаряме още, но аз я избутах навън и заслизах по застланата с плочи алея. През цялото време усещах очите ѝ

върху тила си, затова изобщо не се разсмях.

Онзи с неспокойните ръце и пълните червени устни е бил осенен от страхотна идея. Според него, разбира се. Беше ми дал първия адрес, който му дошъл на акъла. Неговият собствен. Вероятно се е надявал, че жена му няма да си бъде вкъщи. Не знам. Изглеждаше ужасно глупаво, както и да погледне човек... Освен ако не е бил притеснен откъм време.

И докато се чудех за какво ли му е било това време, станах непредпазлив. Не бях забелязал синята кола, паркирана на втори ред досами вратите, докато не видях мъжа, който излезе иззад нея.

В ръката си държеше пистолет.

Беше едър, наистина, но не от класата на Скала. Издаде някакъв звук през устни и протегна лявата си длан, в която нещо блестеше. Можеше да е парченце ламарина, или полицейска значка.

И от двете страни на улицата бяха паркирани коли. Поне пет-шест души би трябвало да се мотаят наоколо. А нямаше жива душа, освен мъжагата с патлака и моя милост.

Той се приближи, като издаваше успокояващи звуци с уста.

— Арестуван си — рече. — Влизай в моята таратайка и я подкарай като добро момче.

Имаше дрезгав глас на преработил се петел, опитващ да кукурига.

— Сам ли си? — попитах.

— Да, но имам пищов — въздъхна той. — Дръж се прилично и си в безопасност като брадатата жена на панаира. Дори повече.

Кръжеше наоколо ми бавно, предпазливо. Чак сега успях да разгледам парчето метал.

— Това е специална значка — казах. — Имаш право да ме арестуваш колко и аз теб.

— Влизай в таратайката. И се дръж прилично, инак карантиите ти ще се затъркалят по улицата. Получил съм заповед. — Той започна леко да ме опипва. — Хей, та ти дори не си въоръжен!

— Стига! — изръмжах. — Смяташ ли, че щеше да ме пипнеш, ако бях?

Приблжих до синята кола и се напъхах зад волана. Двигателят работеше. Той седна до мен, тикна пищова в ребрата ми и ние се спуснахме по хълма.

— Дай на запад, към Санта Моника — изхриптя той. — А после нагоре, да речем по Каньон Драйв към Сънсет. Където е ездитната алея.

Тръгнах на запад и излязох на Санта Моника, минах в подножието на Холоуей, покрай гробища за коли и няколко магазина. След Дахоуни улицата се разшири и прерастна в булевард. Настъпих малко колата, за да я почувствувам. Той обаче ми забрани да го правя. Свих на север към Сънсет, а после отново на запад. В богаташките къщи по хълмовете вече палеха светлините. Здрачът се изпълни с радиоритми.

Намалих и заразглеждах спътника си, преди да се е стъмнило напълно. Дори и под нахлупената шапка още на Флорес Авеню бях зърнал веждите му, но сега исках да се уверя. Затова го погледнах отново. Нямаше грешка. Не това бяха бяха вежди.

Бяха равни, наситено черни и широки почти колкото двусантиметрова лента от черен плюш, лепната над очите и носа на едрото му лице. Без никакво прекъсване по средата. Носът му се оказа голям, порест и висял над твърде много бири.

— Бъб Макорд — рекох. — Бившо ченге. Значи сега си се специализирал по отвличанията. Този път те чака „Фолсъм“, приятел.

— Я си затваряй човката! — Изглеждаше засегнат. Облегна се назад в ъгъла. Бъб Макорд се беше забъркал в рушвети и лежал три години в „Сан Куентин“. Следващия път щеше да попадне в затвора за рецидивисти, който за нашия щат е „Фолсъм“.

Той подпря патлака на лявото си бедро и затули вратата с дебелината си гърбина. Пуснах колата по инерция и той не възрази. Бяхме попаднали в промеждутъка, когато чиновниците вече се бяха прибрали от работа, а вечерните тълпи още не бяха излезли.

— Това не е отвличане — оплака се той. — Просто не искаме неприятности. Не можеш да очакваш, че ще излезеш с такъв евтин изнудвачески номер на организация като КЛБЛ и няма да получиш ритник в задника. Неразумно е някак. — Изплю се през прозореца, без да обръща глава. — Карай, хайде.

— Какъв изнудвачески номер?

— Че ти откъде ще знаеш? Случайно си завираш носа където не ти е работата и главата ти засяда в дупката. Това си ти. Съвсем невинен, както се казва.

— Значи работиш за Марино. Това е всичко, което исках да знам. Макар че вече го бях разбрал, след като те изгубих, а ти цъфна отново.

— Майсторската ме изработи. Давай по-бързичко. Да, наложи се да му телефонирам. За малко да го изпусна.

— Къде отиваме сега?

— Ще се грижа за теб до девет и половина. След това ще отидем на едно място.

— На какво място?

— Още няма девет и половина. И я се посъбуди малко, съвсем заспа в тоя ъгъл.

— Карай си я сам, щом не ти харесва.

Той злобно заби патлака в ребрата ми. Заболя ме. Рязко натиснах газта, таратайката рипна и го метна обратно в ъгъла, но не изпусна пистолета. От някакъв двор се разнесоха гневни крясъци.

После зърнах отпред мигаща червена светлина. Една голяма кола тъкмо минаваше покрай нея, а през задното ѝ стъкло се виждаха две плоски фуражки, седнали една до друга.

— Ще ти окапе ръката да стискаш тоя патлак — обърнах се към Макорд. — И без друго не смееш да го използваш. Защото са ти смачкали фасона. Няма човек с по-смачкан фасон от ченге, на което са отнели значката. Сега си най-обикновен апаш. Със смачкан фасон.

Все още не бяхме наближили лимузината, но исках да ангажирам вниманието му. И успех. Той ме халоса по главата, сграбчи волана и дръпна спирачката. Заковахме на място. Замаяно разтръсках глава. Докато дойда на себе си, той отново се бе облегнал в ъгъла си.

— Следващият път — каза пискливо, въпреки дрезгавия си глас, — ще те приспя на задната седалка. Само опитай! Само опитай! А сега карай и дръж остроумията за себе си!

Потеглих. Движех се между живия плет, който ограждаше алеята за езда, и широкото панорамно шосе зад оградата. Ченгетата отпред караха бавно, дремливо, слушаха с половин ухо радиостанцията, разговаряха за туй-онуй. Почти чувах в ума си нещата, които си казваха.

— Освен това — изръмжа Макорд — не ми е нужен пистолет, за да се справя с теб. Досега не съм срещал такъв, с когото да не мога да се справя с голи ръце.

— Аз пък срещнах един тази сутрин — рекох и взех да му разправам за Скала.

Отпред отново светна червено. На колата пред мен сякаш не ѝ се разделяше с него. Макорд запали цигара с лявата си ръка и леко наклони глава.

Продължих да му разказвам за Скала и бияча в заведението на Шейми.

После настъпих газта. Малката кола излетя напред, без да потрепне. Макорд замахна с пищова. Много рязко извих волана надясно и изкресях:

— Дръж се здраво! Ще се блъснем!

Ударихме патрулната кола почти в средата на левия заден калник. Тя затанцува на едно колело и отвърте се изля порой от ругатни. После се завъртя обратно, чу се стържене на метал, задният габарит се пръсна, а вероятно и резервоарът се изкриви.

Малката количка клекна на задницата си и се разтрепера като уплашен заек.

Ако можеше, Макорд би ме накълцал на парчета. Дулото на пистолета му бе на сантиметри от ребрата ми. Но той не беше истински жесток човек. Бе просто едно съсипано ченге, лежало в затвора, после намерило работа срещу мизерно заплащане, а сега му бяха възложили задача, която не разбираше.

Той почти изкърти дясната врата и изскочи от колата.

Едното ченге, това откъм моята страна, вече беше излязло. Гмурнах се под волана. Лъч от фенерче облиза дъното на шапката ми.

Не мина. Стъпките се приближиха и лъчът освети лицето ми.

— Излизай навън! — изръмжа глас. — Къде, по дяволите, мислиш, че се намираш? На състезателната писта?

Свенливо се изсулих навън. Макорд беше приклепнал някъде зад колата и не се виждаше.

— Я ми дъхни — заповяда ченгето. Дъхнах му.

— Уиски — обяви той. — Така си и мислех. — Ходи, миличък, ходи!

И ме смушка с фенерчето.

Тръгнах.

Другото ченге се опитваше да освободи колата от нашата. Ругаеше, но бе зает със собствените си проблеми.

— Че ти не ходиш като пиян — заключи моят човек. — Какво се случи? Спирачки ли нямаш?

Вторият полицај беше освободил броните и вече седнаше зад волана.

Свалих си шапката и наведох глава.

— Скарахме се — отвърнах. — И той ме удари. Това ме замая за миг.

Макорд допусна грешка. Когато чу думите ми, побягна. Преметна се през оградата на парка и се сниши. Краката му меко затупкаха по тревата.

Това беше моят шанс.

— Дръжте го! — извиках на ченгето, което ме разпитваше. — Страхувах се да ви кажа!

— Виж го ти проклетият му!... — изрева той и измъкна пищова си от кобура. — Защо си мълча? — Хвърли се към оградата. — Заобиколи колата! Трябва да го пипнем! — изкрещя той на колегата си в колата.

После се метна през оградата. Сумтене. Още крака затупкаха по тревата. Някаква кола спря половин пресечка по-нагоре и мъжът понечи да слезе, но задържа крака си върху стъпалото. Едва го различавах зад замъглените фарове.

Ченгето от патрулната кола заби предницата ѝ в живия плет, който ограждаше алеята за езда, яростно върна назад, обърна и полетя напред с виещи сирени.

Скочих в колата на Макорд и завъртях стартера.

Отдалеч долетя изстрел, още два, някой изкрещя. Сирената заглъхна на ъгъла, после отново зави.

Изцедих всичко от колата и напуснах квартала. Далеч на север самотна сирена продължаваше да вие сред хълмовете.

Зарязах колата на половин пряка от Уилшър Булевард и взех такси пред хотел „Бевърли-Уилшър“. Знаех, че могат да ме проследят, но това нямаше значение. По-важно беше след колко време.

От един бар в Холивуд се обадох на Хайни. Още беше на работа, още по-кисел.

— Нещо ново за Скала?

— Слушай — злобно процеди той. — Ходил ли си да разговаряш с вдовицата на Шейми? Къде се намираш в момента?

— Разбира се, че ходих. А сега се обаждам от Чикаго — отвърнах.

— По-добре ще направиш, ако си дойдеш. Защо си бил там?

— Мислех си, че може да познава Бюла. Познаваше я, естествено. Не искаш ли да вдигнеш малко залога?

— Стига с тия комедии. Тя е мъртва.

— Скала... — започнах.

— Това е най-странното — изръмжа той. — Бил е там. Някаква любопитна дъртофелница от съседната къща го е видяла. Само че по нея няма следи от насилие. Умряла е от естествена смърт. Аз лично не отидох да я видя, защото имах работа.

— Знам колко си зает — промълвих безизразно или поне така мислех.

— Така е. О, по дяволите! Дори лекарят не знае от какво е умряла. Поне засега.

— От страх — рекох. — Защото именно тя преди осем години е издала Скала. Уискито може да ѝ е помогнало.

— Наистина ли? — попита Хайни. — Виж ти. Е, ние и без туй почти сме го хванали. Забелязан е на Джирард — отправил се е на север с наета кола. Уведомихме и областната, и щатската полиция. Ако се спусне към Ридж, ще го сгачим. Значи, тя го е издала, а? По-добре да се прибираш, Кармади.

— Не си познал — отвърнах. — В Бевърли Хилс ме търсят за катастрофа и бягство. Сега аз самият съм престъпник.

Хапнах набързо и пих едно кафе преди да взема такси за Лас Флорес и Санта Моника. Там освободих таксито и отидох пеша до мястото, където бях паркирал колата си.

Наоколо не ставаше нищо. Само някакъв хлапак подрънкваше на хавайска китара от задната седалка на една кола.

Потеглих към Хедър Стрийт.

Улицата бе прорязана от стръмния скат на хълма в най-горната част на Бийчуд Драйв и бе толкова крива, че дори на дневна светлина от нея се виждаше съвсем малка част.

Къщата, която търсех, бе построена върху стръмния скат и напомняше на висяща лоза. Входната ѝ врата беше разположена под нивото на улицата, на покрива имаше веранда, вероятно една-две

спални в сутерена и гараж, в който сигурно се влизаше като в бутилка зехтин.

Гаражът беше празен, но отпред имаше паркирана голяма лъскава кола, излязла с двете си десни колела извън платното на улицата. В къщата светеше.

Подминах, свих зад ъгъла, паркирах и се върнах пеша по гладката, почти не използвана настилка на тротоара. Осветих с лъча на фенерчето си купето на колата. Беше регистрирана на името на някой си Дейв Марино, Северно Флорес Авеню № 1737, Холивуд, Калифорния. Това ме накара да се върна до моята таратайка и да извадя пистолет от заключената жабка.

Отново минах покрай колата, спуснах се по три груби каменни стъпала и се загледах във звънеца до тясната входна врата, увенчана с островърха арка.

Не го натиснах, просто го гледах. Вратата не беше съвсем затворена. Доста широка ивица мътна светлина се процеждаше през процепа. Побутнах я няколко сантиметра. После още малко, колкото да мога да надникна вътре.

След това се послушах. Тишината на тази къща ме накара да вляза вътре. Такава пълна, мъртва тишина обикновено настъпва след експлозия. Или просто не бях вечерял като хората. Така или иначе, влязох.

Издължената дневна стигаше чак до задния край на къщата, което не бе много далече, тъй като тя беше малка. Стаята завършваше с френски прозорец, през който се виждаше железният парапет на балкон.

Имаше хубави лампи, хубави дълбоки кресла, хубави масички, дебел килим с кайсиев цвят, две удобни малки диванчета — едното срещу, а другото отдясно на камината с поличка в цвят слонова кост и миниатюрна крилата статуетка на богинята на победата отгоре. Дървата бяха подредени; зад медната решетка, но огънят не беше запален.

В цялата стая се усещаше лек топъл мирис. Приличаше на стая, където хората ги карат да се чувстват удобно. Върху ниска масичка бяха поставени бутилка уиски Vat 69, чаши, медна кофичка и щипки за лед.

Нагласих вратата така, както я бях заварил, и заставах неподвижно. Тишина. Времето минаваше. Изтичаше със сухото бръмчене на електрическия часовник върху закаченото на стената радио, с далечното изсвирване на автомобилен клаксон половин миля надолу по Бийчуд, с жуженето на прелитащия високо над главите ни самолет, с металното скрибуцане на щурче някъде под къщата.

После вече не бях сам.

Госпожа Марино се промъкна в стаята през една врата в срещуположния край на стаята, до френския прозорец. Вдигаше шум колкото пеперуда. Все още беше облечена с бакъренооранжевия костюм и черната шапка на пиколо, а комбинацията изглеждаше все така ужасно. В ръката си стискаше малка ръкавица, увита около дръжката на пистолет. Не знам защо. И никога не разбрах.

Жената не ме забеляза веднага, а когато ме забеляза, това не я разтревожи особено. Просто вдигна пистолета малко по-високо и се плъзна по килима към мен. Устните ѝ бяха захапани така здраво, че дори не виждах зъбите, които ги хапеха.

Сега обаче и аз извадих пистолет. Гледахме се над дулата на пистолетите си. Може и да ме беше познала. Нищо не се разбираше от изражението ѝ.

— Спипахте ли ги? — попитах.

Тя кимна леко.

— Само него.

— Свалете пистолета. Вече не ви трябва.

Тя леко го наклони надолу. Изглежда изобщо не забелязваше колта, който бях насочил най-общо в нейна посока. Аз също го наклоних.

— Нея я нямаше — каза жената монотонно. Гласът ѝ звучеше сухо, безлично, монотонно, без тембър.

— Госпожица Бъринг не беше ли тук? — попитах я.

— Не.

— Помните ли ме?

Тя ме огледа по-внимателно, но лицето ѝ не грейна от щастие.

— Търсех госпожица Бъринг — подсетих я аз. — Вие ми казахте да дойда тук. Помните ли? Само че Дейв изпрати някакъв да ме спипа и да ме разкарва насам-натам, докато той самият дойде тук да свърши някаква работа. Така и не разбрах каква.

Брюнетката се обади:

— Вие не сте ченге. Дейв каза, че сте мошеник.

Направих широк, сърдечен жест с ръка и се приближих малко към нея, ненатрапчиво.

— Е, не съм градско ченге — съгласих се. — Но все пак, ченге. Но това беше отдавна. Оттогава се случиха много неща. Нали така?

— Да — отвърна. — Особено на Дейв. Хи, хи.

Това не беше смях. Не беше замислено като смях. Просто малко изпусната пара през аварийна клапа.

— Хи, хи — повторих след нея. Гледахме се като двама изкукали. Наполеон и Жозефина.

Намерението ми беше да се приближа дотолкова, че да ѝ отнема пистолета. Все още бях твърде далеч.

— Има ли някой друг в къщата освен вас? — попитах.

— Само Дейв.

— Аз също си помислих, че Дейв е тук.

Не беше много умно, но ми позволи да направя още една крачка.

— О, Дейв е тук — съгласи се жената. — Да. Искате ли да го видите?

— Ами... ако не ви затруднява.

— Хи, хи. Изобщо не ме затруднява. Ето така.

Тя насочи пистолета към мен и натисна спусъка. Направи го без мускулче да трепне на лицето ѝ.

Фактът, че не последва гръм, я озадачи смътно, сякаш се опитваше да си спомни нещо отпреди две седмици. Нещо належащо или важно. Мен вече ме нямаше за нея. Повдигна пистолета, като все още боравеше много внимателно с черната кожена ръкавица, увита около дръжката му, и надникна в дулото. Това не ѝ помогна особено. Разтръска го. Сетне отново се сети за мен. Не бях помръднал от мястото си. Сега вече не беше необходимо.

— Май че не е зареден — каза жената.

— А може би, всичко е изразходвано — отвърнах. — Много лошо. Тези малките събират само по седем патрона. Моите няма да станат. Дайте да видя дали не мога да направя нещо.

Тя постави пистолета в дланта ми. После отпусна ръцете си една върху друга. Очите ѝ или изобщо нямаха зеници или бяха само зеници. Не бях сигурен кое от двете.

Пистолетът не беше зареден. Пълнителят бе съвършено празен. Помирисах цевта. От нея не беше стреляно, откакто; за последен път е бил почистен.

Това ме довърши. До този миг всичко изглеждаше сравнително просто, стига да можех да мина без повече: убийства. Това обаче сригваше всичко. Вече представа нямах за какво говорим и двамата.

Пуснах пистолета й в страничния си джоб, прибрах моя на мястото му и известно време дъвках долната си устна, за да проверя дали няма нещо да измисля. Нищо не измислих.

Остроликата госпожа Марино просто стоеше неподвижно, втренчила поглед в някаква точка между очите ми, премрежен като на фиркан турист, наблюдаващ величествен залез на Маунт Уитни.

— Е — обадих се най-сетне, — хайде да поогледаме къщата и да видим кое къде е.

— За Дейв ли говорите?

— Да, можем да включим и него.

— Той е в спалнята — изкиска се тя. — В спалните се чувствава като у дома си.

Докоснах ръката й и я завъртях в обратна посока. Тя се обърна, послушна като малко дете.

— Тази обаче ще е последната, в която ще е у дома си — добави. — Хи, хи.

— Да, разбира се — отвърнах.

Собственият ми глас прозвуча като глас на джудже.

Дейв Марино наистина беше мъртъв — ако изобщо са съществували съмнения.

Бяла кръгла лампа беше запалена до голямото легло в спалнята, издържана в зелено и сребристо. Това бе единственият източник на светлина в стаята. От нея върху лицето му се филтрираше меко осветление. Беше мъртъв сравнително отскоро и все още не приличаше на труп.

Лежеше небрежно проснат върху леглото, малко настрани, като че ли е стоял пред него, преди да го застрелят. Едната му ръка беше отметната настрани, като стрък водорасло, а другата беше под него. Отворените му очи бяха празни и лъскави, с почти самодоволно изражение. Устата му бе леко отворена и светлината се отразяваше в ръбовете на горните му зъби.

Отначало изобщо не видях раната. Беше високо горе от дясната страна на главата, в слепоочието, но доста назад, почти достатъчно, за да може темпоралната кост да пробие мозъка, мястото беше обгорено с барут, обрамчено с прегоряло червено; тънка струйка се стичаше от нея, която колкото повече приближаваше към бузата, толкова повече изтъняваше и потъмняваше.

— По дяволите! Та това е рана от упор — обърнах се рязко към жената. — Като при самоубийство.

Тя бе застанала до леглото, втренчила поглед в стената над главата му. Ако проявяваше интерес към нещо друго освен стената, то по нищо не си личеше.

Повдигнах още невкоченената ръка и помирирах мястото между основата на палеца и дланта. Надуших кордит, после не надуших кордит, а накрая изобщо не знаех надушвам ли или не. Това, разбира се, нямаше значение. Парафиновата проба щеше да си каже думата.

Оставих ръката на мястото ѝ, предпазливо, сякаш бе нещо много крехко и много скъпо. После разрових завивките, клекнах на пода, напъхах се под половината легло, изругах, изправих се отново и обърнах мъртвеца на една страна — колкото да погледна под него. Имаше лъскава медна гилза, но не и пистолет.

Отново заприлича на убийство. Това ми допадна повече. Марино не беше от самоубийците.

— Намерихте ли някакъв пистолет? — попитах жената.

— Не. — Лицето ѝ беше безизразно като тиган.

— Къде е тая Беъринг? Вие какво търсите тук?

Тя захапа крайчето на малкото пръстче на лявата си ръка.

— По-добре да си призная — рече. — Дойдох да ги убия и двамата.

— Продължавайте.

— В къщата нямаше никой. Разбира се, след като му позвъних и той ми каза, че не сте истинско ченге, че няма никакво убийство и че сте изнудвач, който просто се опитва да ме уплаши и да измъкне адреса...

Тя млъкна, за да изхлипа веднъж, по-скоро подсмръкна, и премести погледа си в единия ъгъл на тавана.

Думите ѝ се сипеха объркано и една през друга, докато лицето ѝ оставаше безжизнено като на дървена фигура на индианец, каквито ги

слагат пред дрогериите.

— Дойдох да ги убия и двамата — каза. — Не отричам.

— С празен пистолет?

— Преди два дни не беше празен. Проверих. Дейв трябва да го е изпразнил. Сигурно се е страхувал.

— Нищо чудно — рекох. — Продължавайте.

— И дойдох тук. Последната капка беше преляла. Такова оскърбление — да ви изпрати при мен за адреса ѝ. Това вече не можах да...

— Какво стана? — прекъснах я аз. — Знам как сте се чувствали. Чел съм го в любовни романи.

— Да. Той каза, че трябва да види госпожица Беъринг, нещо във връзка със студиото, нямало нищо лично, никога не било имало, никога нямало да има...

— Божичко — рекох. — И това знам. Знам как ви е будалкал. Но тук се търкаля мъртвец, за когото би трябвало да направим нещо, макар да е само ваш съпруг.

— Ах, ти...

— Да. Това вече е по-добре от ония отнесени приказки. Продължавайте.

— Вратата не беше затворена. Влязох вътре. Това е всичко. Сега си отивам. И ти няма да ме спреш. Знаеш къде живея, долен... — тя отново ме нарече със същото име.

— Първо ще поговорим с полицията — казах. Приближих се до вратата, затворих я, превъртях ключа и го взех със себе си. После отидох до френския прозорец. Жената ме разкъсваше с поглед, но сега вече не чувах какво ме наричат устните ѝ.

Френският прозорец край леглото водеше към същия балкон, на който се излизаше и от всекидневната. Телефонът се намираше в малка ниша до леглото, така че сутрин да се прозинеш, да протегнеш ръка и да си поръчаш поднос с диамантени огърлици за проба.

Приседнах отстрани на леглото и протегнах ръка към слушалката, когато иззад стъклото до ушите ми долетя приглушен глас:

— Чакай, приятел! Почакай малко!

Макар и приглушен от стъклото, гласът бе мек и дълбок. Бях го чувал и преди. Гласът на Скала.

Бях на една линия с лампата, която се намираше точно зад гърба ми. Хиърлих се на пода и посегнах към пистолета си.

Изтрещя изстрел и във врата ми се посипаха стъкла. Нищо не разбирах. Скала не беше на балкона. Бях проверил.

Претърколих се и запълзах но пода далеч от френския прозорец, към лампата, която бе единственото ми спасение.

Госпожа Марино постъпи съвсем правилно — от гледна точка на противниковата страна. Изхлузи едната си обувка и започна да ме налага с тока по главата. Докопах я за глезените и се заборичкахме, докато тя раздробяваше черепа ми на парчета.

Отхвърлих я настрани, но облекчението ми не беше задълго. Тъкмо започнах да се изправлям, когато забелязах, че Скала е вече в стаята и ми се смее. 45-калибровият патлак все още се гушеше в юмука му. Френският прозорец и заключените решетки отвън изглеждаха така, сякаш през тях е минал разбеснял се слон.

— Добре — рекох. — Предавам се.

— Кое е мацето, приятел? Явно страшно си пада по теб.

Изправих се на крака. Жената се беше свряла в някакъв ъгъл. Дори не погледнах към нея.

— Я се завърти, приятел. Да те поотупам.

Така и не бях успял да извадя пистолета си. Той го взе. Не му казах нищо за ключа, но взе и него. Очевидно ни беше наблюдавал отнякъде. Ключовете от колата обаче остави. Разгледа малкия празен пистолет и го пусна обратно в джоба ми.

— Откъде влезе? — попитах.

— Проста работа. Покатерих се на балкона, увиснах на ръце и те наблюдавах през решетките, фасулски номер за бивш цирков артист. А ти как си, приятел?

Кръвта от разбитата ми глава се стичаше по лицето. Извадих кърпичка и я попих. Нищо не му отговорих.

— Леле, ама да знаеш каква скица беше, като искаше да се обадиш по телефона, с трупа зад гърба ти.

— Да бе, да се пръснеш от смях — изръмжах. — Но да не ти пука. Това е мъжът й.

Той погледна към нея.

— Това жена му ли е?

Кимнах, за което горко съжалих.

— Кофти работа. Ако знаех... Но не можах да се въздържа. Той направо си го изпроси.

— Ти... — започнах и се втренчих насреща му. Жената зад гърба ми някак странно и приглушено взе да вие.

— А кой друг, приятел? Кой друг? Я сега ние тримката да идем в дневната. Струва ми се, че зърнах една бутилка с доста прилична пиячка. А и ти трябва да си сложиш нещо на тая глава.

— Ти не си с всичкия си, щом се мотаеш тук — изръмжах. — Търсят те навсякъде. Единственият начин да се измъкнеш от този каньон е обратно надолу по Бийчуд или през хълмовете — пеш.

Скала ме изгледа и каза много тихо:

— Никой не се е обаждал на полицията оттук, приятел.

Наблюдаваше ме, докато промивах и залепвах лейкопласт върху раните си в банята. После се върнахме в дневната. Госпожа Марино се бе сгушила върху едниния диван, втренчила невиждащи очи в незапаления огън. Нищо не казваше.

Не беше избягала, защото Скала през цялото време не я изпусна от очи. Държеше се примирено и незаинтересовано, сякаш оттук нататък вече нищо не я засяга.

Налях от уискито в три чаши и ѝ подадох едната. Тя протегна ръка, почти ми се усмихна и се строполи на пода, все още с усмивка на лицето.

Оставих чашата, повдигнах жената и я положих отново върху дивана, с главата на ниско. Скалая гледаше втренчено. Беше изгубила съзнание, студена и бяла като платно.

Той взе чашата си, седна на другия диван и сложи патлака до себе си. Гаврътна питието, без да сваля очи от жената, със странно изражение върху едрото си, бледо лице.

— Кофти — промълви. — Кофти. Но мръсникът и без туй я мамеше. Да върви по дяволите.

Сипа си повторно, гаврътна и него и седна по-близо до жената — на дивана, който беше под прав ъгъл с онзи, на който лежеше тя.

— Значи си ченге — рече.

— Как се сети?

— Лу Шейми ми каза, че някакъв бил при нея. Така, както ми го описа, приличаше на теб. Пообиколих навън и надникнах в таратайката ти. Аз стъпвам много тихо.

— Добре де, и сега какво?

Изглеждаше по-огромен от всякога в затвореното пространство на стаята, със спортните си дрехи. Дрехи на млад всезнайко. Чудех се колко ли време му е било необходимо да ги окомплектова. Не беше възможно да са купени готови. Бе прекалено огромен за такова нещо.

Краката му бяха широко разкрасени върху кайсиевия килим и той тъжно съзерцаваше експлозиите от бяло върху меката кожата на велурените си обувки. Не бях виждал по-грозни обувки.

— Ти какво правиш тук? — рязко попита Скала.

— Търся Бюла. Мислех, че може би се нуждае от помощ. Бях се хванал на бас с едно градско ченге, че ще я открия преди той да намери теб. Но още не съм.

— Не си я виждал, така ли?

Поклатих глава бавно и много предпазливо. Той продума тихо:

— И аз не съм, приятел. Обикалям тук от часове. Не се е прибирала. Дойде само онзи от спалнята. Какво стана с брикета, управителя в заведението на Шейми?

— Заради него е цялата дандания.

— Да. Заради някаква си чернилка. От тях може да се очаква. Е, аз трябва да изчезвам.

Щеше ми се да взема и трупа, заради Бюла. Не мога да го оставя да я изплаши. Но май вече е излишно. Убийството на онзи черния провали всичко.

Той погледна към жената на другия диван. Лицето ѝ все още беше зеленикавобяло, очите — затворени. Гърдите ѝ се повдигаха.

— Ако не беше тя — продължи, — щях да оправя всичко, а теб да те очистя. — Той докосна патлака до себе си. — Без лоши чувства, разбира се. Само заради Бюла. Сега обаче... по дяволите, не мога да очистя и мацето.

— Лоша работа — изръмжах аз и опипах главата си.

Той се ухили.

— Май трябва да взема твоята таратайка. За малко. Хвърли онези ключове.

Хвърлих му ги. Скала ги улови и ги постави до колта. После се наведе напред, посегна към един от външните си джобове и извади малък пистолет със седефена дръжка. Около 25-ти калибър. Задържа го върху дланта си.

— С това свърших работата — каза. — Оставих бричката, дето я наех, на долната улица. Изкачих се по насипа и излязох зад къщата. Чух, Че някой натиска звънеца. Този тип стоеше на вратата. Бях застанал така, че да не ме види. Никой не му отвори. И какво мислиш? Той имаше ключ! Ключ от вратата на Бюла!

Огромното му лице се се превърна в едно голямо озъбване. Жената върху дивана дишаше малко по-дълбоко и ми се стори, че зърнах единия ѝ клепач да трепва.

— Голяма работа — рекох. — Може да се е сдобил с него по хиляди начини, нали е шеф в радиото, където тя работи. Могъл е да докопа чантата ѝ, да вземе отпечатък. Това съвсем не означава, че тя му го е дала.

— Точно така, мой човек — засия Скала. — Разбира се, че не е задължително тя да го е дала на този... И така, той влезе вътре, а аз — веднага след него. Само че беше затворил вратата. Отворих я, както аз си знам. Оттогава не се затваря много добре, може да си забелязал. Той стоеше в средата на тази стая, ей там, до бюрото. И друг път е идвал, мръсникът... — Отново се озъби, но този път не толкоз мрачно. — Защото пхна ръка в чекмеджето на бюрото и измъкна това... — Скала заподмята пищовчето със седефената дръжка върху огромната си длан.

Сега вече върху лицето на госпожа Марино се четеше видимо напрежение.

— Та тръгвам аз към него, а той стреля веднъж, но не улучи. Уплаши се и хукна към спалнята. Аз подире му. Отново стреля и отново не улучи. Ще намериш куршумите някъде из стените.

— Ще гледам да не забравя — рекох.

— Да, после аз го докопах. Какво да ти кажа, смрадливо лайно с бяло шалче. Но ако е решила да къса с мен, искам тя да ми го каже, разбираш ли? А не да дойде от някакъв мазен скапаняк като тоя. Та побеснях, ще знаеш. Копелето обаче взе да се опъва.

Скала разтърка брадичката си. Усъмних се в последното.

— Викам му: „тук живее моето момиче, приятел, какво търсиш?“
А той: „Ела угре“, вика. „Тази нощ е моя“.

Скала направи широк жест със свободната си лява ръка.

— След това природата трябваше да си каже думата, нали така? Заскубах крайниците му кат на скакалец. Само че, докато се занимавах

с това, тая проклета играчка пукна и той се отпусна като... — Скала погледна към жената и не довърши мисълта си. — Взе, че умря.

Един от клепачите на госпожа Марино трепна отново.

— После? — подканих го.

— Ометох се. Всеки би го направил. Но се върнах. Сетих се, че на Бюла ще ѝ стане кофти като види тая леш на леглото си. Смятах да го взема и да го откарам в пустинята, а после да се скрия в някоя дупка за известно време, но тая дойде и провали работата.

Жената трябва да се е преструвала от доста време. Сигурно е местела ръка и извъртала тялото си милиметър по милиметър, за да застане в удобна позиция с опора — облегалката на дивана. Пищовчето със седефената дръжка все още лежеше върху дланта на Скала, когато тя се раздвижи. Отблъсна се от дивана, полетя напред и се изправи във въздуха като акробат. Удари се в коленете на Скала и сграбчи пистолета от ръката му с ловкостта на катерица, която бели лешник.

Той се изправи и изруга, докато тя се търкаляше в краката му. Големият Колт беше до него, но той нито го докосна, нито посегна към него. Наведе се да сграбчи жената с огромните си голи ръчища.

Тя се засмя точно преди да го застреля.

Простреля го четири пъти в долната част на корема. После ударникът изщрака на празно. Запокити пистолета в лицето му и се претъркули встрани.

Скала я прекрачи, без да я докосне. За миг едрото му бледо лице остана напълно безизразно, а после се проряза от дълбоките бръчки на страданието, които сякаш винаги са си били там.

Тръгна изправен по кайсиевия килим към входната врата. Хвърлих се към големия Колт и го докопах. За да не попадне в ръцете на жената. След четвъртата му крачка, върху жълтото на килима се появи кръв. После се появяваше след всяка следваща крачка.

Скала достигна вратата, протегна огромно ръчище и за миг се подпря върху дървото. После тръсна глава и се извърна. Дланта му остави кърваво петно върху ламперията, с нея се беше държал за корема.

Седна на първия стол, който му се изпречи, преви се одве и здраво стисна корема си с ръце. Кръвта се стичаше между пръстите му бавно, като вода от преливащ леген.

— Пустите му куршумчета — продума. — Болят също като големите. Поне тук, долу.

Тъмнокосата закрочи към него като марионетка. Той я наблюдаваше без да мига изпод полузатворените си, натежали клепачи.

Когато се приближи достатъчно, тя се наведе и се изплю в лицето му.

Скала не помръдна. Очите му не промениха израза си. Скочих към нея и я хвърлих върху един стол. Не ѝ се церемонях много.

— Остави я — сгълча ме той. — Може би го е обичала.

Този път никой не ми попречи да телефонирам.

Часове по-късно седях върху червен стол в бара на Лука, на ъгъла на Пета и Западна, отпивах мартини и се чудех как ли се чувства онзи, който по цял ден ги забърква и никога не ги опитва. Беше късно, минаваше един. Скала лежеше в затворническото отделение на градската болница. Госпожица Беъринг все още не се беше появила, но знаеха, че ще го стори, щом разбере, че Скала е в дрънголника и вече не е опасен.

КЛБЛ, които нищо не знаеха отначало, трябваше да потулват доста неща. Имаха двацет и четири часа на разположение, за да решат в какъв вид да пуснат историята.

Барът бе почти толкова пълен, колкото и по обяд. След малко една тъмнокоса италианка с огромен нос и очи, с които шега не бива, се приближи до мен и рече:

— Вече имам свободна маса за вас.

Взех си още едно мартини и си поръчах вечеря. Предполагам, че съм я изял.

Непрекъснато ми се привиждаше, че Скала седи срещу мен на масата. В съкрушените му черни очи имаше нещо, което не беше само болка, нещо, което искаше да направя. Ту се опитваше да ми каже какво е, ту притискаше корема си и повтаряше: „Остави я. Може би го е обичала“.

Тръгнах си и подкарах на север към Франклин, а после към Бийчуд Хедър Стрийт. Улицата не беше завардена. Толкова бяха сигурни в нея.

Карах бавно по долната пресечка и гледах нагоре по обраслия с храсталаци склон, изпъстрен с лунна светлина. Оттук задната страна на къщата изглеждаше поне три стажа висока. Виждах железните

конзоли, които поддържаха верандата. Бяха толкова високо от земята, че на човек му трябваше балон, за да се добере до тях. Но Скала се бе покатерил точно оттам. Той те признаваше лесното.

А е можел да избяга, да си върне парите и дори да си купи къща. Имаше много народ в занаята, никой от тях не би си позволил шеги с него. Но вместо това се беше върнал, за да се покатери на балкона ѝ като Ромео и да натъпчат корема му с олово. И то друга жена, както обикновено става.

Свих по един бял завой, сам приличащ на лунна пътека, паркирах и изкачих остатъка от пътя пеша. Носех фенерче, но не беше необходимо да го паля, за да видя, че никой не чака разносвача на мякото на входното стъпало. Не влязох пред главния вход. За беля можеше да са поставили на върха на хълма някой съгледвач с бинокъл.

Промъкнах се по сипея отзад между къщата и празния гараж. Намерих един прозорец, до който можех да стигна, и не вдигнах бог знае колко шум, докато го чупех с напъхалия в шапката пистолет. Само щурците и дървесните жаби замлъкнаха за миг.

Добрах се до спалнята и предпазливо я обходих с лъча на фенерчето — след като спуснах щорите и дръпнах завесите. Осветих разхвърляно легло, петна от прах за вземане на отпечатъци, загасени фасове по перваза на прозореца и следи от токове по мъха на килима. Върху тоалетката имаше сребристорзелена тоалетна кутия и три куфара в дрешника. Имаше и вграден скрин с ключалка, която щеше да ми отвори работа. Освен фенерчето носех и отвертка от калена стомана. Насилих ключалката.

Бижутата не струваха и хиляда долара. Може би по-малко от половината на хиляда. Но за момиче от шоубизнеса това означаваше много. Върнах ги на мястото им.

Прозорците в дневната бяха затворени, имаше странна, неприятна, садистична миризма. Представителите на закона бяха прибрали бутилката VAG 69, за да улеснят вземането на отпечатъци. Наложих се да извадя собствената си. Занесох в ъгъла един от столовете, върху който не беше текло кръв, наквасих гърлото си и зачаках в тъмнината.

Една сянка изпърпори в мазето или там някъде. Това ме накара отново да наквася гърлото си. Някой излезе от по-долната къща и извика. Затръшна се врата. Тишина. Дървесните жаби започнаха

отново, след тях и щурците. После електрическият часовник на радиото заглуши всички останали шумове.

После съм заспал.

Когато се събудих, луната се беше отместила от фасадните прозорци и някъде беше спряла кола. Леки, тихи, предпазливи стъпки се отделиха от нощта. Спряха пред входната врата. В ключалката задраска ключ.

Когато вратата се отвори, на фона на сумрачното небе се откри глава без шапка. Склонът на хълма бе твърде тъмен, за да видя нещо повече. Вратата се затвори с прищракване.

По килима изшумоляха стъпки. Вече бях стиснал шнура на лампата в ръка. Дръпнах го и стана светло.

Момичето не издаде нито звук, нито дори подобие на звук. Просто насочи пистолета си срещу мен.

— Здравей, Бюла — казах.

Струваше си да я почака човек.

Не много висока, не много ниска. С дълги крака, създадени да ходят и да танцуват. Косата ѝ дори и в светлината на тази единствена лампа пламтеше като огнен език в нощта. Бръчиците в ъгълчетата на очите ѝ бяха от смях. Устата ѝ умееше да се смее.

Чертите ѝ бяха в сянка, изопнати от онова напрегнато изражение, което прави някои лица още по-красиви, защото стават изящни. Не виждах очите ѝ. Може да са били достатъчно сини, та да подскочиш, но не ги виждах.

Пистолетът ми приличаше на 32 калибър, но дръжката му имаше типичния прав ъгъл на Маузера.

След малко тя каза много тихо:

— Полиция, предполагам.

Имаше и хубав глас. Все още мисля за него понякога.

— Да седнем да поговорим — рекох. — Съвсем сами сме. Пили ли сте някога от бутилка?

Не отговори. Сведе поглед към пистолета, който държеше, почти се усмихна, поклати глава.

— Няма да направите две грешки — казах. — Не и умно момиче като мас.

Бюла прибра пистолета в страничния джоб на дългото си широко палто с офицерска якичка.

— Кой сте вие?

— Само частно ченге. Името ми е Кармади. Искате ли да пийнете?

Протегнах ѝ бутилката. Все още не се беше сраснала с ръката ми, та се налагаше да я държа.

— Не пия. Кой ви е наел?

— КЛБЛ. Да ви предпази от Стив Скала.

— Значи знаят — промълви. — Значи те знаят за него.

Предъвках думите ѝ, но не казах нищо.

— Кой е бил тук? — рязко продължи тя. Все още стоеше в средата на стаята, сега вече с ръце в джобовете на палтото, без шапка.

— Всички, с изключение на водопроводчика. Както винаги закъснява — отвърнах.

— А, вие сте от ония — процеди. Стори ми се, че носят ѝ се сбърчи леко. — Евтин шегобиец.

— Не — отвърнах. — Не съм от тях. Просто така разговарям с хората, с които се налага да разговарям. Скала се върна отново и загази. Простреляха го и го арестуваха. В болницата е. Много зле.

Тя не помръдна.

— Колко зле?

— Може и да оживее, ако го оперират. Но пак не е сигурно. Иначе — безнадеждно. Има три куршума в червата и един в черния дроб.

Най-после тя се раздвижи и се накани да седне.

— Не на този стол — казах бързо. — Ето тук.

Дойде и седна наблизко, върху единия диван. В очите ѝ се, мятаха светлинки. Чак сега ги забелязах. Малки въртящи се светлинки, като искрящи фойерверки.

— Защо се е върнал? — попита.

— Мислел е, че трябва да поразчисти. Да махне трупа и прочие. Свястно момче е този Скала.

— Така ли мислите?

— Госпожице, дори ако никой друг на света не го мисли, аз съм убеден в това.

— Ще пийна малко — каза момичето.

Подадох ѝ бутилката, но много бързо я грабнах обратно.

— Хей! — извиках. — Това не се пие като вода!

Тя погледна встрани към вратата, която водеше към спалнята зад гърба ми.

— В моргата е — рекох. — Можете да влезете.

Тя се изправи веднага и излезе от дневната. Върна се почти незабавно.

— В какво ще обвинят Стив? — попита. — Ако оживее?

— Тази сутрин уби един негър на Централ. Беше малко или повече самозащита и от двете страни. Не знам. Ако не беше Марино, можеше и да се отърве.

— Марино ли?

— Тъхъ. Знаете, че е убил Марино.

— Не се правете на глупак. Аз убих Марино.

— Добре — съгласих се. — Но Стив не иска да е така.

Тя се втренчи в очите ми.

— Искате да кажете, че Стив се е върнал нарочно, за да поеме вината?

— Да. В случай, че се наложи. Мисля, че идеята му всъщност е била да го закара в пустинята и да го изгуби някъде по пътя. Само че се появи една жена... госпожа Марино.

— Да — беззвучно промълви момичето. — Тя си мисли, че съм му била любовница. На тоя мазен поплювко.

— А бяхте ли? — попитах.

— Не ми пробутвайте тези номера — рече. — Макар че някога наистина работех на Централ Авеню.

После отново излезе от стаята.

До ушите ми долетя шум от вадене на куфар. Влязох след нея в спалнята. Прибираше в куфара късчета паяжина и го правеше така, сякаш обичаше хубавите неща да бъдат добре подредени.

— Хората не носят такива дрехи в дрънголника — рекох ѝ и се облегнах на вратата. Тя продължи да не ми обръща внимание.

— Мислех да изчезна в Мексико. Оттам в Южна Америка. Нямах намерение да го убивам. Държа се грубо с мен, опита се да ме изнуди за нещо и аз извадих пистолета. После се сборичкахме отново и той гръмна. След това избягах.

— Съвсем същото ми разказа и Скала — рекох. — По дяволите, толкова ли не може да сте го застреляли този... нарочно!

— Не и заради вас — отвърна. — Или за което и да било ченге. Не, след като някога прекарах осем месеца в Далхарт, Тексас, защото обрах един пияница. Не и след като тази Марино крещя като откачена, че съм го прельстила, а после ми омръзнал.

— Ще я видя какво ще приказва — изръмжах, — когато кажа как се изплю в лицето на Скала, след като го натъпка с четири патрона.

Момичето потрепера. Лицето ѝ пребледня. Продължи да вади неща от куфара и да ги прибира обратно.

— Наистина ли обрахте пияницата?

Тя ме погледна, после сведе очи.

— Да — прошепна.

Приближих се до нея.

— Имате ли някакви синини или разкъсани дрехи, които да покажете?

— Не.

— Много лошо — рекох и я сграбчих.

Отначало очите ѝ пламнаха, а после се превърнаха в два черни камъка. Разкъсах палтото ѝ, а и всичко останало, здравата изпомачках ръцете и шията ѝ, разбих устата ѝ. Пуснах я запъхтян. Тя се олюля, но не успя да падне съвсем.

— Ще трябва да почакаме синините да се открият и потъмнеят — рекох. — После ще слезем в града.

Тя започна да се смее, после отиде до огледалото и се погледна. Разрида се.

— Изчезвайте отук, докато се облека! — изкрещя насреща ми. — Ще опитам да го направя. Но ако за Стив има някаква надежда, ще кажа истината.

— Я млъкнете и вървете да се преобличате — рекох.

Излязох и затръшнах вратата.

Дори не бях я целунал. Можех поне това да го направя. Щеше да ѝ бъде също тъй безразлично като боя, който ѝ друснах.

Останалата част от нощта прекарахме на четири колела. Отначало в отделни коли, докато скрием нейната в моя гараж, после в моята. Тръгнахме нагоре по крайбрежието и пихме кафе със сандвичи в Малибу. После продължихме да се изкачваме и превалихме върха. Закусихме в подножието на Ридж Рут, на север от Сан Фернандо.

Лицето ѝ приличаше на бейзболна ръкавица след тежък сезон. Долната ѝ устна бе добила размерите на банан, а върху охлузените места по ръцете и шията ѝ можеха да се пържат котлети, така пламтяха.

Когато съвсем разсъмна, отидохме в полицията.

И през ум не им мина да я задържат или проверяват. Кажиречи сами написаха нейните показания. Тя ги подписа с невиждащи очи, замислена за нещо друго. После някакъв мъж от КЛБЛ и съпругата му дойдоха да я отведат.

Така че не се наложи да я откарам в някой хотел.

Не отиде да види и Скала. Не тогава. Бяха го упоили с морфин.

Той умря в два и половина същия следобед. Тя държеше един от огромните му безжизнени пръсти, но той не би я различил и от кралицата на Сиам.

[1] Ирландското знаме е яркозелено. — Б. пр. ↑

МЪЖЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ КУЧЕТА

I

Пред вратата бе паркиран чисто нов алуминиево-сив десото с четири врати. Заобиколих го, изкачих три бели стъпала, минах през остъклена врата, после още три стъпала, покрити с мокет. Натиснах звънеца на стената.

Тутакси десетина кучешки гласа разцепиха въздуха. Докато те лаеха, ръмжаха и джафкаха, аз огледах малкия кабинет в нишата с бюро-секретер и чакалня с тежки, но семпли кожени кресла, три дипломи в рамки на стената и масичка в стила на креслата, отрупана с разхвърляни екземпляри на списание „Кучелюбител“.

Някой успокои кучетата извън полезрението ми, сетне се отвори вътрешна врата и при мен влезе дребен мъж с хубаво лице, облечен в бежова престилка. Подметките на обувките му бяха гумени, а усмивката под тънките, като нарисувани с молив мустачки — услужлива. Погледна около мен, сетне и под мен, не видя куче и усмивката му стана по-малко служебна.

— Много ми се иска да ги отуча, но не мога — рече. — Чуят ли звънеца и почват. Много им е скучно, а знаят, че звънецът означава гости.

— Ъхъ — казах аз и му подадох визитната си картичка Той я прочете, обърна я наопаки, после пак я обърна и я прочете втори път.

— Частен детектив — произнесе тихо и облиза малките си влажни устни. — Е... аз съм доктор Шарп. С какво мога да ви услужа?

— Търся едно откраднато куче.

Очите му премигнаха бързо. Меките му устенца се стегнаха. Цялото му лице пламна — много бавно.

— Не твърдя, че вие сте го откраднали, докторе. Всеки би могъл да го остави тук да се грижите за него, а на вас и през ум не би ви минало, че той не е собственик на животното. Нали?

— Подобна мисъл никак не ми е приятна — рече той сковано. — Какво е кучето?

— Немска овчарка.

Той постърга с носа на обувката си по тънкия килим и се загледа в единия ъгъл на тавана. Червенината напусна лицето му, на нейно място остана лъщяща белота. След продължителна пауза рече:

— При мен има оставена само една немска овчарка, но познавам собствениците ѝ. Затова, ако ме извините...

— Значи няма да имате нищо против да ѝ хвърля едно око — прекъснах го аз и тръгнах към вратата в дъното.

Доктор Шарп не помръдна. Пак постърга килима с обувка.

— Мисля, че не е удобно — каза тихо. — Може би, ако дойдете днес малко по-късно...

— Предпочитам сега — казах и посегнах към дръжката на вратата.

Той се затича със ситни стъпки към малкото бюро-секретер. Ръката му се пресегна към телефона.

— Аз... тогава ще позвъня в полицията, щом като ще играете грубо.

— Това е похвално. Поискайте да ви свържат с инспектор Фулуайдър. Кажете му, че Кармади е тук при вас. Тъкмо идвам от кабинета му.

Доктор Шари свали ръка от телефона. Аз му се усмихнах широко и затъркалях цигара между пръстите си.

— Хайде, докторе. Горе главата и да вървим. Бъдете любезен и току-виж съм ви казал за какво става дума.

Той подъвка и двете си устни една подир друга, взира се известно време в кафявата попивателна върху секретера, попипа едното ѝ ъгълче, после прекоси стаята с широката си избеляла престилка, отвори вратата пред мен и двамата се озовахме в тесен сив коридор. През една отворена врата зърнах операционна маса. През друга към дъното влязохме в гола стая с циментов под, газова отоплителна печка в единия край с поставена редом купа с вода, а покрай стената — клетки на два етажа с тежки врати от метална мрежа.

Изад мрежите в нас се втреничиха мълчаливо и очаквателно кучета и котки. Миниатюрна чихуахуа подсмърчаше под едра персийска котка с широка кожена каишка на шията. Имаше шотландски териер с кисело изражение, помияр със смъкната кожа на единия крак, коприненосив ангорски котарак, сийлихамски териер,

още два мелеза и породист фокстериер с муцуна, окосмена до милиметър точно както се полага на един породист фокстериер.

Носовете им бяха влажни, очите — грейнали, и всички искаха да знаят при кого съм дошъл.

Огледах ги.

— Това са играчки, докторе — изръмжах накрая. — Аз ви говоря за немска овчарка. Сиво-черна, без следа от кафяво. Мъжка. Деветгодишна. Породиста във всяко едно изключение, само дето опашката ѝ малко къса. Отегчавам ли ви?

Той ме изгледа втренчено, после махна обезсърчено с ръка.

— Да, ама... Елате оттук.

Излязохме през същата врата Животните изглеждаха разочаровани, особено чихуахуата, която се опита да се пребори с мрежата и почти успя. Минахме през задната врата и попаднахме в циментиран двор с два гаража. Единият зееше празен. Другият, с леко открената врата, беше черна кутия в чието дъно едро куче подрънкваше с верига, отпуснало глава върху стария юрган, който му служеше за постеля.

— Внимавайте — предупреди ме Шарп. — Понякога е много див. Бях го сложил при другите, но много ги плашеше.

Аз влязох в гаража. Песът изръмжа. Тръгнах към него и той рязко скочи, като изопна с трясък веригата.

— Здравей, Фос — казах аз. — Направи здрасти.

Той отпусна пак глава на юргана. Полунаостри уши. Не помръдна. Очите му бяха вълчи, с черни кръгове. Сетне извитата му, прекалено къса за него опашка започна бавно да тупа по пода.

— Хайде, моето момче — повторих аз. — Дай лапа.

И протегнах моята. Застанал в рамката на вратата, дребният ветеринар ме предупреди да внимавам. Кучето бавно се надигна, тръгна към мен на големите си груби крака, върна ушите си назад до нормално положение и вдигна лявата лапа. Аз я поех.

Дребният се заоплакваше:

— Крайно съм изненадан, господин... господин...

— Кармади — казах аз. — Да, не се учудвам.

Потупах кучето по главата и излязох от гаража. Влязохме в къщата и се върнахме в чакалнята, където разчистих списанията от

масичката и се отпуснах в единия ѝ ъгъл. После огледах човечето от главата до петите.

— Добре — казах. — Разправяйте. Как се казват стопаните и къде живеят?

Той мълчаливо заобмисля отговора си.

— Името им е Фос. Преместиха се в източните щати и казаха, че щом се установят, ще си вземат кучето.

— Колко мило. Кучето се казва Фос и е кръстено на прочут немски летец от войната. А стопаните са кръстени на кучето.

— Да не мислите, че ви лъжа! — разпалено запротестира дребният.

— Не. Прекалено лесно се плашите, за да сте мошеник. Според мен някой е искал да се отърве от кучето и ви го е пробутал. Ето каква е историята. Едно момиче на име Изабел Снеър изчезна от дома си в Сан Анджело преди две седмици. Живее с баба си, приятна стара дама, издокарана в копринена сива рокля, която обаче никак не е глупава. Момичето излизало с доста лошава компания и се подвизавало из нощни клубове и игрални домове. На старата дама ѝ замирисало на скандал и не се обърнала към полицията. Към никого не се обърнала, докато приятелка на госпожица Снеър не видяла тук при вас кучето. И казала на бабата. А тя от своя страна ме нае — защото когато момичето отпратило с двуместната си кола и повече не се върнало, кучето било с нея.

Изгасих цигарата на подметката си и запалих нова. Лицето на доктор Шари беше бяло като тесто. В сладурестото му мустаче проблясваха капчици пот.

— Работата още не е за полицията — додадох, като внимавах да не съм груб. — Избудалках ви за инспектор Фулуайдър. Какво ще кажете да си остане между нас двамата?

— Какво... какво искате да направя? — заекна той.

— Смятате ли, че някой ще се обади за кучето?

— Да — отвърна много бързо. — Мъжът ми се видя силно привързан към него. Истински любител на кучета. И кучето явно го обичаше.

— Значи ще се обади. А обади ли се, искам да ме уведомите. Как изглеждаше мъжът?

— Висок и слаб, с много наблюдателни черни очи. И жена му е висока и слаба като него. Добре облечени, кротки хора.

— Госпожица Снеър е ситна като мънисто. Защо се държахте така потайно?

Той се загледа в обувката си и нищо не каза.

— Добре — примирих се аз. — Бизнесът си с бизнес. Ако играете честно с мен, няма да има никаква отрицателна реклама за вашия бизнес. Съгласен ли сте? — протегнах ръка като при сключване на устна сделка.

— Съгласен — рече той тихо и ми пъхна в шепата дребна и влажна като умряла риба ръка. Стиснах я леко, да не би да я счупя.

Казах му къде съм отседнал, излязох на слънчевата улица и извървах едната пряка до мястото, където бях паркирал крайслера. Качих се и подадох леко нос иззад ъгъла, колкото да мога да виждам десотото пред къщата на Шари.

Седях така около половин час. След което доктор Шарп се появи, облечен в дрехи за улицата, качи се в десотото, заобиколи зад ъгъла и сви в уличката, която минаваше покрай задния му двор.

Подкарах и аз, дадох газ и влязох в същата уличка от другия ѝ край. Някъде отпред се чуваше ръмжане и лай. Продължи доста време. Сетне десотото даде на заден ход от циментовия двор и се запъти към мен. Аз побързах да изчезна зад близкия ъгъл.

Десотото тръгна на юг по булевард „Аргело“, после продължи на изток. На задната седалка с вериги беше привързана голяма немска овчарка с намордник. Виждах как изопва с глава веригата.

Потеглих подир десотото.

II

Улица „Каролайна“ беше много встрани, някъде в покрайнините на курортния град. Краят ѝ опираше в отдавна неизползвана вече междущадска железопътна линия, зад която се простираха зеленчуковите градини на японски заселници. Между последните преки на улицата имаше само две къщи, така че аз се скрих зад първата, ъгловата, с буренясала зелена площ и фасада, обвита в прашна лантана^[1] с червени и жълти цветове, водеща неравна битка с избуяли орлови нокти.

Следваха два или три празни участъка с по няколко стръка плевели, щръкнали над опърлената трева, а зад тях паянтово бунгало с кален цвят и телена ограда. Десотото спря пред него.

Вратата на колата рязко се отвори, доктор Шари издърпа кучето с намордника и го повлече при силна съпротива от негова страна през портичката и нагоре по пътеката. Голяма тумбеста палма ми пречеше до го виждам, когато застана пред входната врата. Дадох назад с крайслера, обърнах в сянката на ъгловата къща, върнах се три преки назад и свих в успоредната на „Каролайна“ уличка. Тя опираше в същата запусната железопътна линия. Релсите, ръждясващи сред гора от буреняци, продължаваха от другата страна до пращен черен път и се връщаха обратно към „Каролайна“.

Черният път се спускаше рязко надолу и не можех да видя нищо отвъд железопътния насип. Карах около три преки по мои изчисления, спрях, слязох от колата, изкачих насипа и надзърнах през него.

Къщата с телената ограда беше на половин пряка от мен. Десото все още бе паркирано отпред. Следобедният въздух се разтресе от дълбокия гръден лай на немската овчарка. Легнах по корем върху бурените, вперих очи в бунгалото и зачаках.

Около петнайсет минути нищо не се случи, като изключим продължаващия лай на кучето. После лаят му внезапно стана по-рязък и яростен. Някой изкрещя. Последва мъжки писък.

Скочих от буренището и хукнах през релсите, надолу по насипа към другия край на задънената улица. Докато приближавах къщата, чувах ниското яростно ръмжене на кучето, което сякаш разкъсваше нещо, а на неговия фон бързорек женски речитатив — повече сърдит, отколкото изплашен.

Зад телената ограда имаше малка зелена площ, цялата в глухарчета и дяволска трева. От тумбестата палма висеше парче картон — останки от някакъв надпис. Корените на дървото бяха напукали пътеката, бяха я сцепили надве и повдигнали нагоре ръбовете на пукнатините, при което се образуваха груби стъпала.

Минах през телената портичка, изкачих тежко дървените стъпала, отвеждащи до увиснала козирка над входа, и заудрях по вратата.

Отвътре все така се чуваше ръмжене, но сърдитият глас бе замлъкнал. Никой не дойде да отвори.

Натиснах дръжката, отворих и влязох. Въздухът тежеше от мириса на хлороформ.

Насред пода, върху набръчкана черга, лежеше проснат доктор Шари, по гръб, разперил ръце, а отстрани от шията му шуртеше кръв. Кръвта вече бе образувала около главата му гъста лъскава локва. Кучето седеше на задни лапи малко встрани, с легнали уши, а около врата му висяха разкъсаните останки от намордника. Космите на шията и по гръбнака му бяха настръхнали, а някъде от крайните дълбини на гърлото му излизаше ниско, пулсиращо ръмжене.

Зад кучето се виждаше разбитата врата на вграден дрешик, а на пода на дрешника голямо парче медицински памук разпръскваше сладникави вълни хлорофорен мирис.

Хубава мургава жена в пъстра басмена домашна рокля беше насочила към кучето голям автоматичен пистолет, но не стреляше.

Тя ми хвърли бърз поглед през рамо и започна да се обръща към мен. Кучето не я изпускаше от тесните си, заобиколени от черни кръгове очи. Извадих лугера си.

Нещо изскърца и през вратата в дъното на стаята се появи висок тъмноок мъж в избелял син гащеризон и синя работна риза. В ръцете си държеше двуцевка със срязани цеви. Насочи я към мен.

— Ей, ти! — извика. — Хвърли пищова!

Аз отворих уста с намерението да кажа нещо. Пръстът на мъжа се затегна около спуська. Пистолетът ми гръмна сякаш от само себе си. Куршумът улучи приклада, изби го от ръцете на мъжа. Двучевката тупна на пода и кучето отскочи странично поне два метра нагоре, след което отново клекна.

С изумление в погледа мъжът бавно вдигна ръце.

Аз печелех.

— Свалете и вашето оръжие, госпожо — обърнах се към жената.

Тя облиза устни, свали автоматичния пистолет и се отстрани от тялото на пода.

— Ей, не го застрелвайте — каза мъжът. — Аз ще се оправя с него.

Аз премигнах, после схванах. Той се боеше да не убия кучето. Не се притесняваше за себе си.

Леко наведох надолу дулото на лугера.

— Какво стана?

— Този... се опита да го упои с хлоформ... куче, обучено да се бие!

— Ясно. Ако имате телефон, няма да е зле да повикате линейка. Шарп няма да изтрае дълго с тази рана на врата.

Жената рече монотонно:

— Мислех, че сте от полицията.

Нищо не казах. Тя мина покрай стената, отиде до скамейката под прозореца, отрупана със смачкани вестници, и се пресегна към телефона в единия ѝ край.

Аз погледнах към дребния ветеринар. Кръвта бе спряла да шурти от врата му. По-бяло лице не бях виждал в живота си.

— Забравете линейката — казах на жената. — Обадете се само в полицейския участък.

Мъжът с комбинезона свали ръцете си, отпусна се на коляно, затупа по пода и кротко заговори на кучето:

— Мирен, приятелю, мирен. Тук вече всички сме само приятели. Само приятели. Успокой се, Фос.

Кучето изръмжа и леко разлюля задница. Мъжът продължи да му говори. То спря да ръмжи и космите на врата му се слегнаха. Онзи в комбинезона продължаваше да му гука.

Жената до прозореца остави слушалката и каза:

— На път са. Мислиш ли, че ще се справиш с него, Джери?

— Разбира се — отвърна мъжът, без да откъсва очи от кучето.

Сега Фос допря пода с корем, отвори уста и провеси език. От езика му прокапа слюнка — розова, примесена с кръв. Козината покрай устата му също бе оплескана с кръв.

[1] Южноафриканско виещо се растение. — Б. пр. ↑

III

Така нареченият Джери се обади отново:

— Хей, Фос! Фос, стари приятелю! Всичко вече е наред. Всичко е наред.

Кучето дишаше учестено и не помръдваше. Мъжът се изправи, приближи се до него и подръпна едното му ухо. Фос обърна главата си настрани и позволи да му дърпат ухото. Човекът го потупа по главата, разкопча разкъсания намордник и го свали.

После се изправи, уловил края на скъсаната верига. Кучето послушно скочи на крака, мина през люлеещата се врата и потъна в задната част на къщата, като вървеше плътно до мъжа.

Отдръпнах се малко, за да не съм в обсега на люлеещата се врата. Джери можеше да има още пушки. Нещо в лицето на този човек не ми даваше мира. Сякаш вече го бях виждал, но отдавна, или пък ми бе познато от вестникарска снимка.

Разгледах жената. Красива брюнетка на трийсет и няколко. Щампованият домашен халат някак не се връзваше с красиво извитите вежди и дългите изящни ръце.

— Какво стана? — попитах небрежно, сякаш случилото се не беше от значение.

Гласът ѝ буквално изплющя, сякаш до този момент с мъка го бе сдържала.

— Живеем в тази къща от около седмица. Наехме я мебелирана, аз бях в кухнята, Джери — в двора. Колата спря отпред и оня, дребният, нахлу вътре, сякаш си живее тук. Предполагам, че вратата е била отключена. Надникнах от кухнята и го видях как бута кучето в килера. Подуших хлороформа. После всичко започна да става едновременно, аз отидох за пистолета и извиках Джери от прозореца. Върнах се в стаята горе-долу едновременно с вашето нахлуване. Кой сте вие?

— Всичко ли беше свършило? — попитах. — Тоест, Шарп беше ли вече сдъвкан на пода?

— Да, ако Шарп е името му.

— Вие с Джери не го ли познавате?

— За пръв път го виждам. Както и кучето. Но Джери обича кучета.

— Това, последното, малко го променете — рекох. — Джери знаеше как се казва кучето, Фос.

Очите ѝ се присвиха, а устните станаха упорити.

— Мисля, че грешите — разпалено каза тя. — Попитах ви кой сте.

— Кой е Джери? — рекох. — Виждал съм го някъде. Може би по вестниците. Откъде е взел рязаната пушка? Ще позволите ли на ченгетата да я видят?

Тя прехапа устни, после внезапно се изправи и се приближи до падналата двуцевка. Оставих я да я вдигне. Забелязах, че държи пръстите си далеч от спусъците. Върна се до диванчето край прозореца и пъкна чифтето под купчината вестници.

После се обърна към мен.

— Окей, какво сте наумили?

— Кучето е откраднато — отговорих бавно. — Между другото, собственичката му е изчезнала. Наеха ме да я издиря. Хората, от които Шарп каза, че е получил кучето, по описание приличат на вас с Джери. Името им било Фос. Заминали на изток. Да сте чували за момиче на име Изабел Снеър?

— Не — беззвучно отвърна жената и се втренчи в брадичката ми.

Мъжът с комбинезона влезе през люлеещата се врата, като бършеше лицето си с ръкава на синята риза. Не си беше донесъл ново чифте. Огледа ме, без много да се притеснява. Аз се обадох:

— Бих могъл доста да ви помогна пред полицията, ако ми кажете нещо за онова девойче Снеър.

Жената ме изгледа втренчено и сви устни. Мъжът лекичко се усмихна, сякаш държеше всички карти. Някъде на далечен завой изпищяха гуми. Очевидно хората бързаха.

— О, я си развържете езиците — рекох на един дъх. — Шарп е бил уплашен. Довел е кучето на тези, от които го е получил. Сигурно е мислел, че къщата е празна. Идеята за хлороформа не е била от най-гениалните, но дребосъкът е бил побъркан от страх.

И двамата не издадоха нито звук. Само ме гледаха.

— Добре — рекох и отстъпих в ъгъла на стаята. — Мисля, че и двамата се криете от закона. Ако тези, които идват, не са полиция, започвам да стрелям. И не си мислете, че ви будалкам.

Жената отвърна много спокойно:

— Както искаш, умнико.

Колата изфуча по улицата и рязко спря пред къщата. Хвърлих бърз поглед навън, видях отличителните знаци на предното стъкло и надписа „Районна полиция“ встрани. Отвътре изскочиха две цивилни горили, нахлуха през портичката и изтрополиха по стълбата.

Първият заблъска по вратата.

— Отворено е — извиках.

Вратата се отвори с трясък и двете ченгета нахлуха с извадени пищови, но при вида на онова, което лежеше на пода, се заковаха на място. Пищовите им незабавно се насочиха към Джери и мен. Онзи, който ме държеше на прицел, бе огромен червендалест мъжага в изторбен сив костюм.

— Вдигай ръцете и ги вдигай празни! — изрева той със силен грубиянски глас.

Вдигнах ръце, но не пуснах пистолета си.

— Спокойно — казах. — Убит е от куче, не от пистолет. Аз съм частен детектив от Лос Анджелис. Тук съм във връзка с един случай.

— Така ли? — Той тежко се приближи до мен и ръгна пищова си в корема ми. — Може и така да е, мой човек. Ще разберем всичко това по-късно. — Посегна и изтръгна пистолета от ръката ми. Подуши го, забивайки своя още по-дълбоко в корема ми.

— Стрелял си, а? Браво! Обърни се!

— Слушай...

— Обърни се!

Бавно започнах да се обръщам. Още не се бях завъртял, а той вече прибираще пищова си в страничния джоб и посегна към хълбока си.

Това трябваше да ме предупреди, но аз не съобразих. Може и да съм чул свистенето на палката. С положителност съм я почувствал. Внезапно в краката ми зейна черна бездна. Гмурнах се в нея и потънах надолу... надолу... надолу...

IV

Когато дойдох на себе си, стаята беше пълна с дим. Той висеше във въздуха на тънки струйки, право отгоре надолу като мънистена завеса. Струваше ми се, че в едната стена има два отворени прозореца, но димът не помръдваше. За пръв път виждах тази стая.

Полежах известно време и размишлявах. После отворих уста и с цяло гърло изревах: „Пожар!“

Сетне рухнах отново върху леглото и взех да се смея. Никак не ми хареса как прозвуча. Крайно откачено.

Някой дотърча отнякъде, в ключалката се завъртя ключ и вратата се отвори. Мъж в къса бяла престилка ме изгледа свирепо. Леко извърнах глава и рекох:

— Това не го брой. Изплъзна ми се от устата.

Той силно се намръщи. Имаше дребно, сурово лице и очички като мъниста. Не го познавах.

— Май пак искаш усмирителната риза — рече подигравателно.

— Добре съм, мой човек. Сериозно. Сега смятам да си подремна.

— Няма да е зле — озъби се той.

Вратата се затръшна, ключът се превъртя, стъпките се отдалечиха.

Аз лежах неподвижен и гледах дима. Вече знаех, че в действителност няма никакъв дим. Трябва да беше нощ, защото зад порцелановата купа, която висеше от тавана на три вериги, светеше нещо. Купата имаше малки цветни бабунки по ръба, чу оранжеви, ту сини. Докато ги гледах, те се отвориха като мънички люкчета и отвътре щръкнаха главици, като куклени, само че живи. Имаше мъж с моряшка шапка, едра пухкава блондинка и слаб мъж с изкривена папийонка, който непрекъснато повтаряше: „Как желаете пържолата си, сър? Добре изпечена или алангле?“

Сграбчих ъгъла на грубия чаршаф и избърсах потта от лицето си. Седнах в леглото, спуснах краката си на пода. Оказаха се боси. Аз пък бях облечен в бархетна пижама на квадратчета. Когато спуснах краката

си надолу, те бяха напълно безчувствени. След малко започнаха да изтръпват и се напълниха с иглички.

Тогава вече усетих пода. Хванах се отстрани за леглото, изправих се и тръгнах.

Някакъв глас, най-вероятно моят, започна да ми натяква: „Имаш делириум тременс... имаш делириум тременс... имаш делириум тременс...“

Върху малка бяла масичка между двата прозореца съзрях бутилка уиски. Насочих се към нея. Беше „Джони Уокър“ наполовината пълна. Надигнах я и отпих яко. Отново оставих бутилката.

Уискито имаше странен вкус. Докато установявах този факт, зърнах в ъгъла умивалник. Едва се добрах до него и повърнах.

Върнах се до леглото и легнах. След повръщането се чувствах отмаял, но стаята ми изглеждаше малко по-истинска, не толкова фантастична. Видях решетки на двата прозореца, тежък дървен стол и никакви други мебели освен бялата масичка с дрогираното уиски. Имаше и врата на килер — затворена, най-вероятно заключена.

Леглото беше болнично, с два кожени каиша, прикрепени там, където би трябвало да са китките на лежащия. Очевидно бях в някакво затворническо отделение.

Изведнъж почувствах болки в лявата си ръка. Навих ръкава и видях пет-шест убождания от игла със синкави кръгове около тях. За да ме усмирят така здраво ме бяха упоили, че чак бях започнал да виждам розови слончета. Това обясняваше дима и главичките от тавана. Дрогираното уиски очевидно бе част от лечението на някой друг.

Изправих се отново и се заразхождах. Не спирах да вървя. След малко пийнах глътка вода от чешмата, задържах я, отпих още. Продължих процедурите към половин час, след което вече бях готов да разговарям с някого.

Затворената врата беше заключена, а столът — твърде тежък за мен. Махнах завивките от леглото и изтеглих дюшека настрани. Отдолу имаше пружина, прикрепена в двата края със здрави днайсетсантиметрови намотки. Трябваше ми половин час и много мъки, за да се сдобия с една от тях.

Отпочинах малко, отново пих студена вода и се доближих до вратата, но там, където бяха пантите ѝ.

Няколко пъти с цяло гърло изревах: „Пожар!“

Зачаках, но кратко. Чух как някой тича отвън по коридора. Превъртя ключа, ключалката изщрака. Дребосъкът със свирения поглед и късата бяла престилка гневно се шумugna в стаята, вперил очи в леглото.

Фраснах го с пружината по челюстта, а докато падаше, още веднъж по тила. Сграбчих го за гърлото. Съпротивляваше се яко, но аз натиснах лицето му с коляно. Заболя ме.

Той обаче не каза как се чувства лицето му. Извадих палка от десния му заден джоб и заключих вратата отвътре. Във връзката имаше и други ключове. С единия отворих шкафчето и видях дрехите си.

Облякох ги бавно, с несигурни и вяли движения. През цялото време здравата се прозявах. Онзи на пода не мърдаше. Заключих вратата и го оставих.

V

Широкият и тих коридор, покрит с паркет и тясна пътека по средата, отвеждаше до стълби, чиито плоски бели дъбови парапети се спускаха на плавни спирали до входното фоайе. Имаше затворени врати — големи, тежки, старомодни. Зад тях — нито звук. Спуснах се надолу по стълбите, като ходех предимно на пръсти.

Вътрешни стъклописани врати водеха към фоайето и централния вход. Когато стигнах до тях, чух звъненето на телефон. Отговори мъжки глас, който идваше от една откритата врата. От същото място се процеждаше и единствената светлинка в заобикалящия ме сумрак.

Върнах се и надникнах през откритата врата. Мъж, седнал зад бюро, говореше по телефона. Изчаках го да затвори слушалката, после влязох.

Мъжът имаше бледа, костелива, оплешивяваща глава, рехаво обрасла с тънки кафяви къдрици, прилежно прилепени към черепа. Лицето му бе дългнесто, белезникаво и нерадостно. Очите му скочиха към мен, а ръката му се стрелна към копчето на бюрото.

Аз се усмихнах и изръмжах:

— Недей, че съм отчаян човек, началник — и му показах палката.

Усмивката му се вкочани като замразена риба. Дългите му бледи ръце запърхаха като болни пеперуди над бюрото. Едната от тях се насочи към страничното чекмедже.

— Вие бяхте много болен, сър — заговори той. — Много болен. Не бих ви съветвал...

Пернах с палката блуждаещата му ръка. Тя се скри като охлюв, попаднал върху нажежен камък.

— Не болен, началник, а упоен. Упоен така, че бях на косъм от полудяването. Искам уиски без примеси и достъп до изхода. Давай.

Той направи неясен жест с ръка.

— Аз съм доктор Съндстранд — каза. — Това е частна клиника, а не затвор.

— Уиски — изграчих. — За останалото ще се оправя сам. Частна лудничка. Прекрасен бизнес. Уиски!

— В шкафчето с лекарствата — отвърна той почти бездиханно.

— Сложи ръцете си зад главата!

— Боя се, че ще съжалявате за постъпката си.

Той сложи ръцете си зад главата.

Отидох до бюрото, отворих чекмеджето, до което се домогваше ръката му, и извадих отвътре пистолет. Прибрах палката, заобиколих бюрото и отидох до шкафчето за лекарства на стената. Вътре имаше половинлитрова бутилка бърбън и три чаши. Извадих две от тях. Налях и в двете.

— Първо ти, началник.

— Ама аз... аз не пия. Пълен въздържател съм — измърмори той, с ръце все още зад тила.

Отново извадих палката, той бързо посегна и отпи от едната чаша. Наблюдавах го. Май нищо не му стана. Помирисах моята доза, после си я излях в гърлото. Подейства ми. Обърнах още една и пуснах бутилката в джоба на сакото си.

— Добре — рекох. — Кой ме доведе тук?пей бързо, че нямам време.

— Ами... полицията, разбира се.

— Каква полиция?

Той свлече рамене. Изглеждаше зле.

— Мъж на име Голбрейт се подписа като свидетел. Съвсем законно, уверявам ви. Той е полицай.

— Откога ченгетата се подписват като свидетели на психиатричните случаи?

Той не отговори.

— Кой пръв ме наблъска с опиат?

— Нямам представа, но доколкото разбирам, действието му е продължило доста.

Опипах брадичката си.

— Цели два дни — казах. — По-добре да ме бяха застреляли. — По-малко разноски. Сбогом, началник.

— Ако излезете оттук — немощно се обади докторът, — ще ви арестуват незабавно.

— Не и само за едното излизане — продумах многозначително.

Докато излизах, ръцете му все още бяха зад главата.

Освен обикновена ключалка на входната врата имаше верига и „питон“, но никой не се опита да ме спре. Пресякох просторна старомодна веранда и тръгнах по широка алея, с цветя от двете страни. На едно от дърветата пееше присмехульник. Зад оградата от бели колове следваше улицата. Къщата беше ъглова — на ъгъла на Двайсет и девета улица и Дескансо.

Изминах четири пресечки на изток до автобусната спирка и зачаках. Не виеха сирени, не ме преследваха коли. Автобусът дойде, слязох в центъра и отидох на турска баня. Парене, леден душ, изтъркване и избърсване. После — останалото уиски.

Сега вече можех да ям. Нахраних се, отидох в непознат хотел и се регистрирах под чуждо име. Беше единайсет и половина. Местният вестник, който прегледах в комбинация с още уиски, ме информира, че някой си доктор Ричард Шарп, намерен мъртъв в празна мебелирана къща на Каролина стрийт, все още причинявал много главоболия на полицията. Досега нямало открити никакви улики.

Датата върху вестника ме уведоми, че над четирийсет и осем часа са били изтрети от живота ми, без мое знание или съгласие.

Легнах си, заспах, сънувах кошмари и се събудих облян в ледена пот — последните симптоми на отравянето. На сутринта вече бях нов човек.

VI

Шефът на полицията, Фулуайдър, имаше вид на очукан надебелял боксьор тежка категория, с неспокойни очи и онзи оттенък на рижата коса, който я прави да изглежда почти розова. Носеше светлобежов костюм с външни джобове и декоративни тегели, явно кроен не от случаен шивач.

Той се здрависа с мен, обърна стола си настрани и кръстоса крака. Това ми разкри гледката към френски памучни чорапи по три-четири долара чифта и ръчно шити червеникавокафяви английски мокасини за по петнайсет-осемнайсет долара инфлационни цени.

Заклучих, че сигурно жена му е богата.

— А, Кармади — каза той, като гонеше визитката ми по стъклената повърхност на бюрото си. — С две „а“-та, така ли? По работа ли си дошъл?

— Малки неприятности — рекох. — Бихте могли да ги уредите, ако пожелаете.

Той изпъчи гърди, махна с розовата си ръка и свали с две октави гласа си.

— Неприятностите — рече, — са нещо, с което нашият малък градец не може много да се похвали. Градчето ни е малко, но много, много чисто. Поглеждам през западния си прозорец и виждам Тихия океан. А какво по-чисто от това? На север — булевард Аргело и предпланините. На изток — най-изискания делови център, който можеш да си представиш, а зад него — рай от луксозни къщи с градинки. На юг, ако имах южен прозорец, какъвто нямам, бих видял най-прекрасното малко пристанище за яхти в света.

— Аз донесох неприятностите си с мен — рекох. — Или, поточно, част от тях. Останалите продължиха напред. Момиче на име Изабел Снеър избягало от къщи — имам предвид големия град, — но видели кучето й тук. Аз открих кучето, но хората, при които беше, положиха огромни усилия да ми светят маслото.

— Така ли? — разсеяно се обади полицаят. Веждите му запълзяха по лицето. Не бях сигурен аз него ли поднасях, или той мен. — Я врътни ключа на вратата. Ти си по-млад от мен.

Станах, заключих, върнах се на стола си и запалих цигара. Междувременно шефът се бе сдобил с една прилична бутилка и бе поставил върху бюрото две чаши и шепа кардамонови ядки.

Отпихме, а той счупи три-четири ядки. Дъвчехме ги и се гледахме.

— Разказвай сега — каза. — Вече мога да те слушам.

— Чувал ли си някога за Фермера Светец?

— А ти как мислиш? — Той фрасна бюрото с юмрук и ядките подскочиха. — Я колко семчици имало тук. Спец по банковите обири, нали?

Кимнах, като се опитвах да надникна зад очите му, без да се издам.

— Работи заедно със сестра си. Казва се Даяна. Преобличат се като селяни и правят удари в малки провинциални банки. Щатски банки. Затова и прякорът му е Фермера Светец. За сестра му също е обявена награда.

— Как ми се ще да нахлузя белезниците на тази двойчица — убедено каза шефът.

— Тогава, защо, по дяволите, не го направи? — попитах.

Не че подскочи до тавана, но зяпна така силно, че очаквах всеки миг долното му чене да тупне в скута му. Очите му се облециха като белени яйца. Тънка струйка слюнка се проточи от дебелия гънки на устните му. Той затръшна ченето си с цялата решителност на парен ескаватор.

Ако беше номер, страхотно го изпълни.

— Я пак повтори — прошепна.

Отворих сгънатия вестник, който бях донесъл, и му посочих колонката.

— Виж какво пише за убийството на Шарп. Местният ви вестник не се е справил много добре. Тук пише, че някакъв непознат се обади в участъка. Юнаците долетели и намерили мъртвец в празна къща. Това са пълни глупости. Аз бях там, Фермера Светец и сестра му бяха там. Твоите ченгета бяха там, когато и ние бяхме там.

— Предателство! — внезапно изрева той. — Предатели в отдела. — Сега лицето му бе станало сиво, като леплива лента-мухоловка. С разтреперана ръка той отново напълни чашите.

Беше мой ред да чупя кардамонови ядки.

Той гаврътна питието си на един дъх и каза нещо по вътрешния телефон. Долових името Голбрейт. Отидох до вратата и я отключих.

Не чакахме много дълго, но достатъчно шефът да обърне още две чашки. Лицето му пооправи цвета си.

После вратата се отвори и едрото червендалесто ченге, което ме бе цапардосало, се намъкна вътре с къса лула, стисната между зъбите, и ръце в джобовете. Затвори вратата с рамо и небрежно се облегна на нея.

— Здравсти, сержант! — обадох се.

Той ме изгледа така, сякаш изпитваше неудържимо желание да ме скрита в лицето, само никой да не му дава зор.

— Значката! — изрева дебелият му началник. — Значката! Сложи я върху бюрото! Уволнен си!

Голбрейт бавно се приближи до бюрото и положи единия си лакът отгоре му така, че лицето му се оказа на трийсетина сантиметра от носа на шефа.

— Това пък какво беше? — басово попита той.

— Фермера Светец е бил в ръцете ти, а ти си го оставил да избяга — изрева Шефа. — Ти и онзи тъпанар Дънкън. Позволил си му да ръгне някакво чифте в корема ти и да се измъкне. С тебе е свършено. Уволнен си. Ще видиш работа на куково лято. Дай си значката!

— Кой, по дяволите, е Фермера Светец? — попита Голбрейт невъзмутимо и духна дим в лицето на шефа си.

— Той не знае — проплака онзи. — Той не знае. Виждаш ли с какъв материал трябва да работя.

— Какво искаш да кажеш с това „работя“? — лениво попита Голбрейт.

Дебелият подскочи така, сякаш пчела го бе жилнала по върха на носа. После сви месестия си юмрук и фрасна челюстта на Голбрейт, видимо с доста сила. Главата на Голбрейт се отмести с около един сантиметър.

— Не се впрягай толкова — рече той. — Ще пръснеш някое черво и после какво ще стане с отдела? — Хвърли бърз поглед към мен и отново погледна Фулуайдър. — Да му кажа ли?

Фулуайдър ме изгледа, да види как върви шоуто. Аз бях зяпнал и се зверех тъпо, като селянче в час по латински.

— Да, кажи му — изръмжа той и разтри кокалчетата на ръката си.

Голбрейт подаде дебелия си крак иззад бюрото, изчука лулата си, посегна към уискито и си наля в чашата на своя началник. Избърса устни и се ухили. Когато се хилеше, отваряше устата си широко, а размерите ѝ бяха достатъчни всеки зъболекар да напъха и двете си ръце до лактите.

Той подхвана спокойно:

— Когато ние с Дънкън нахлухме в бараката, ти лежеше проснат на пода в безсъзнание, а оня дългнестият стоеше над теб с тояга в ръка. Мацето беше на някакво диванче до прозореца, отрупано с купища вестници. Окей? Дългнестият взе нещо да ни баламосва, когато някъде отзад зави куче. Погледнахме натам, а мацето измъкна рязано чифте изпод вестниците и ни го показа. Е, какво да правим при това положение освен да се държим прилично? Тя нямаше начин да не уцели, — а ние можехме да сгрешим. Тогава онзи извади още пищови от гашите си, вързаха ни и ни натъпкаха в някакъв килер, в който имаше толкова хлороформ, че ни усмири и без въжетата. След малко ги чухме как отпрашиха с две коли. Когато успяхме да се освободим, само трупът се разполагаше из жилището. Затова го фризирахме малко за вестниците. Все още не сме открили нищо ново. Как се връзва с твоята версия?

— Не лошо — отвърнах. — Доколкото си спомням, жената лично се обади в полицията. Но може и да греша. Останалото се връзва особено сполучливо с оная част, дето съм бил цапардосан и съм лежал в безсъзнание на пода.

Голбрейт ме изгледа кръвнишки. Шефът разглеждаше палеца си.

— Когато дойдох на себе си — продължих, — се намирах в частна клиника за алкохолици и наркомани на Двайсет и девета улица. Управителят се казваше Съндстранд. Самият аз бях така яко дрогиран, че можех да мина за любимата монета на Рокфелер, която се опитва да се завърти сама.

— Този Съндстранд — тежко каза Голбрейт. — От сума време ни е като трън в очите. Дали да не идем да го поочукаме малко, а шефе?

— Не е случайно, че Фермера Светец е тикнал Кармади при него — тържествено обяви Фулуайдър. — Значи съществува някаква връзка. Смятам да отидеш. И вземи Кармади със себе си. Искаш ли да идец? — обърна се към мен.

— И още как! — откликнах сърдечно.

Голбрейт впи поглед в бутилката с уиски и каза внимателно:

— За този Светец и за сестра му има обявени награди. Ако ги хванем, как ще делим?

— Мен ме отпишете — рекох. — Аз съм на хонорар и режийни.

Голбрейт се ухили отново. Залюля се на пети, преливащ от доброжелателство.

— Чудесно. Колата ти е долу, в нашия гараж. Някакво японче се обади да я приберем. Ще идем с нея. Само ние двамката.

— Може би ще ти трябва още помощ, Гал — неуверено каза шефът.

— Тц. Само ние двамката сме достатъчни. Очевидно си го бива, щом още е в движение.

— Ами чудесно! — възторжено се съгласи шефът. — Тогава да пийнем по чашка.

Но все още беше разстроен. Забрави кардамоновите ядки.

VII

На дневна светлина местенцето бе самата ведрост. Плътна маса бегонии запълваше пространството под предните прозорци, а около корените на една акация имаше кръгъл килим от теменужки. Алена пълзяща роза изпълваше рамката си от едната страна на къщата, а бронзовозелено колибри изящно надничаше измежду гъстите листа на сладкия грах, израснал върху гаража.

Човек можеше да го вземе за дом на заможна възрастна двойка, заселила се край океана, за да се радва на колкото се може повече слънце в заника на дните си.

Голбрейт се изплю върху бронята на колата ми, изтръска лула, блъсна градинската порта, решително мина по пътеката и смачка с палец изящния меден звънец.

Зачакахме. На вратата се отвори прозорче с решетка и отвътре ни изгледа дългнесто жълтеникаво лице под колосана сестринска касинка.

— Отваряй! Полиция! — изръмжа едрото ченге.

Издрънча верига, изтропа резе, вратата се отвори. Сестрата бе над метър и осемдесет, с дълги ръце и огромни лапи — идеалният помощник на инквизитора. Нещо се случи с лицето ѝ и аз съобразих, че се усмихва.

— Я, ама това бил господин Голбрейт — изчурулика тя с едновременно писклив и гърлен глас. — Как сте, господин Голбрейт? Доктора ли искате да видите?

— Да, и то бързо — изръмжа Голбрейт и я избута, за да мине.

Тръгнахме по коридора. Вратата на кабинета беше затворена. Голбрейт я отвори с ритник, аз го следвах по петите, а огромната сестра припкахе след мен.

Доктор Съндстранд, пълният въздържател, си вземаше сутрешния аперитив от чисто нова бутилка. Тънката му косица се беше слепила от пот, а костеливата маска, която му служеше за лице, сякаш се бе сдобила с безброй бръчки, които не бяха там снощи.

Той бързо отдръпна ръка от бутилката и ни дари с усмивката на замразена риба. После изломоти припряно:

— Какво е това? Какво е това? Нали бях наредил...

— О, я се стегни — рече Голбрейт и придърпа един стол до бюрото му. — Изчезвай, сестро.

Сестрата изчурулика още нещо, излезе и затвори вратата. Доктор Съндстранд обходи с поглед лицето ми и придоби нещастен вид. Голбрейт подпря и двата си лакътя върху бюрото и сграбчи с ръце увисналата му шия. Загледа втренчено и зловещо гърчещия се лекар.

След, както ми се стори, доста време, попита почти нежно:

— Къде е Фермера Светец?

Лекарят се облещи. Адамовата му ябълка изхвъркна над яката на ризата, а зеленикавите му очи придобиха цвят на жлъчка.

— Не се разтакавай! — изрева Голбрейт. — Знам всичко за мръсното ти болнично заведение — скривалище за престъпници, наркомани и момичета. Сега обаче направи поредната, но фатална грешка с отвличането на частното ченге от големия град. Вече дори и влиятелните ти приятел чета от Лос Анджелис не могат да те отърват. Казвай къде е Светеца? И онова момиче?

Съвсем между другото си припомних, че пред Голбрейт изобщо не бях споменава за Изабел Снеър, ако нея имаше предвид.

Ръката на доктор Съндстранд шляпаше безцелно по бюрото. Искреното му недоумение окончателно го бе парализирало.

— Казвай къде са! — отново изрева Голбрейт.

Голямата врата се отвори и едрата сестра доцъпурка при нас.

— Моля ви, господин Голбрейт, пациентите. Не забравяйте пациентите, господин Голбрейт.

— Върви се пудри! — през рамо ѝ се озъби Голбрейт.

Тя се защура около вратата. Най-после Съндстранд намери гласа си. Всъщност, някакво подобие на гласец, което изквича отчаяно:

— Като че ли не знаете.

После ръката му се стрелна под престилката и измъкна лъскав пистолет. Голбрейт се метна встрани от стола. Лекарят стреля два пъти и двата пъти не улучи. Ръката ми докосна пистолета, но не го извади. Голбрейт се изсмя от пода, голямата му ръка посегна под мишницата и се появи с пищов. Приличаше на моя. После стреля само веднъж.

Нищо не се промени върху лицето на лекаря. Не видях къде го улучи куршумът. Главата му клюмна надолу и се удари в бюрото, а пистолетът му издумка на пода. Той остана да лежи с лице върху бюрото, съвършено неподвижен.

Голбрейт насочи пистолета си срещу мен и се надигна от пода. Отново разгледах пистолета Бях сигурен, че е моят.

— Имаш страхотен подход за измъкване на информация — рекох безцелно.

— Долу ръцете, ченге. Ти не играеш. Свалих ръцете си.

— Хитро — рекох. — Предполагам, че цялата тая пиеска бе разиграна, за да очистиш доктора.

— Той стреля пръв, нали така?

— Да — съгласих се вяло. — Той стреля пръв.

Сестрата се прокрадваше покрай стената към мен. Откак Съндстранд извади пистолета, тя не беше издала нито звук. Вече почти се беше приближила до мен. Изведнъж, само че твърде късно, видях, че в яката ѝ десница проблесна бокс, и че тази десница е космата.

Наведох се, но не достатъчно. Страхотен удар разцепи главата ми на две. Подпрях се до стената с омекнали колене и мозък, който отчаяно се напрягаше да удържи дясната ми ръка да не посегне към пистолета.

Изправих се. Голбрейт ми се ухили.

— Не е чак толкова хитро — рекох. — Все още държиш моя пищов, а това май нещо разваля работата.

— Виждам, че си схванал идеята, ченге.

След известно мълчание, чуруликащата сестра се обади:

— Господи, тоя тип има чене като слонски крак. Да пукна ако не съм си пукнала някое кокалче.

Малките очички на Голбрейт гледаха смъртоносно.

— Как е горе? — попита я той.

— Всичко е опразнено от снощи. Да пробвам ли още един удар?

— За какво? Той не посегна към желязото си, а и е твърде як за тебе, малката. Само олово за него.

Аз се обадих:

— За тая работа трябва да бръснеш малката два пъти дневно.

Сестрата се ухили, бутна колосаната касинка назад и под русата перука лъсна гол череп. Тя — или по-точно той извади патлак изпод

бялата сестринска униформа.

Голбрейт каза:

— Било е самозащита, разбираш ли? Ти си се сдърпал с доктора, но той стрелял пръв. Дръж се прилично и ние с Дънк ще се опитаме да го запомним по този начин.

Разтърках челюстта си с лявата ръка.

— Слушай, сержанте. Аз също разбирам от майтап. Ти ме цапардоса в онази къща на Каролина стрийт и не спомена нищо за това. И аз не казах. Предполагах, че си имал причини, за които ще ме уведомиш, когато му дойде времето. Може би вече се досещам какви са тези причини. Мисля, че знаеш къде е Светеца, или можеш да разбереш. Светеца пък знае къде е онова момиче, Снеър, защото кучето ѝ беше при него. Дай да прибавим още нещичко към сделката. Нещо, което да устройва и двамата ни.

— Ние сме си получили нашето, тъпако. Обещах на доктора, че ще те върна обратно и ще те оставя да си играе с теб. Вкарах Дънк тук с тази сестринска маскировка, за да му помогне да те усмири, но всъщност искахме да се справим с него.

— Добре — рекох. — Аз какво получавам от тая работа?

— Може би още малко живот.

— Тъхъ — отвърнах. — Не си мислете, че ви баламосвам, но я погледнете онова прозорче на стената зад вас.

Голбрейт не помръдна и не свали поглед от мен. Гадна усмивка изкриви устните му.

Дънкън, изпълнителят на женската роля, погледна... и изрева.

Високо в ъгъла на едната стена съвършено безшумно се бе отворило малко квадратно прозорче от цветно стъкло. Аз гледах право в него, покрай ухото на Голбрейт, право в черното дуло на автомат върху перваза и в двете студени черни очи зад дулото.

Глас, който за последен път бях чул да успокоява куче, каза:

— Ще имаш ли нещо против да пуснеш желязото, сестро? А ти, до бюрото, последвай примера му!

VIII

Устата на едрия полицай се опитваше да си поеме въздух, после цялото му лице се напрегна, той рязко се обърна и пищовът остро и силно изтрещя.

Аз се хвърлих на пода и автоматът затрака на кратки откоси. Голбрейт се строполи до бюрото и падна по гръб с подвити крака. От устата и носа му шурна кръв.

Ченгето в сестринската униформа стана по-бледо от касинката си. Пистолетът му тупна на земята. Ръцете му се опитваха да издерат тавана.

Възцари се странна, зашеметяваща тишина. Вонеше на барут. От високия прозорец, на който бе кацнал, Фермера Светец заговори с някой извън къщата.

Ясно се чу отваряне и затваряне на врата, после нечии стъпки тичешком се приближиха по коридора, вратата на стаята широко се отвори. Даяна, сестрата на Светеца, влезе вътре с два пистолета в ръце. Висока, красива жена, стройна и тъмнокоса, с черна шапка и ръце в ръкавици, стиснали пищови.

Изправих се от пода, като държах ръцете си така, че да ги вижда. Тя спокойно заговори към прозореца, без да поглежда нагоре:

— Окей, Джери. Мога да ги задържа.

Главата, раменете и автомата на Джери изчезнаха от рамката на прозорчето. Останаха да се виждат само синьото небе и тънките далечни клонки на високо дърво.

Нещо изтрополи, сякаш някой бе скочил от стълба върху дървена веранда. В стаята бяхме пет статуи, двете — паднали.

Някой трябваше да предприеме нещо. Ситуацията си просеше още два трупа. От гледна точка на Светеца, друг вариант просто не съществуваше. Трябваше да има разчистване.

Номерът не беше минал, когато не беше номер. Опитах се да го пробутам отново, когато вече беше. Погледнах над рамото на жената, лепнах вдървена усмивка на лицето си и рекох дрезгаво:

— Здравсти, Майк. Тъкмо на време.

Тя, естествено, не ми повярва, но побесня. Стегна тялото си и стреля срещу мен с пистолета в дясната ръка. Той обаче бе твърде тежък за жена и подскочи. Другият също подскочи. Не видях къде се заби куршумът, защото се бях навел.

Рамото ми я фрасна в бедрото, тя политна назад и блъсна главата си във вратата. Избих патлаците от ръцете й, без много много да съблюдавам етикета. Затворих вратата с ритник, протегнах ръка, завъртях ключа, а после се опитах да избегна високия ток, който полагаше максимални усилия да ми смаже носа.

Дънкън извика: „Страхотно“, и се хвърли към пистолета си на пода.

— Наблюдавай прозорчето, ако искаш да оцелееш — озъбих му се аз.

После вече бях зад бюрото и издърпвах телефона изпод мъртвото тяло на доктор Съндстранд. Издърпвах го толкова далече от обсега на вратата, колкото жицата ми позволяваше. Легнах на пода, поставих го върху корема си и започнах да набирам.

Очите на Даяна се спряха върху телефона и тя изкрещя:

— Хванаха ме, Джери! Хванаха ме!

Автоматът започна да раздробява вратата, докато аз крещях в ухото на отегчения дежурен.

Парчетата мазилка и дървените отломки хвърчаха като юмруци на ирландска сватба. От куршумите тялото на доктор Съндстранд подскачаше така, сякаш силна треска отново го връщаше към живот. Хвърлих телефона, грабнах пицовите на Даяна и подхванах вратата от нашата страна. През една широка цепнатина зърнах плат. Стрелях по него.

Не виждах какво прави Дънкън, после разбрах. Изстрел, който не можеше да е дошъл откъм вратата, уцели Даяна в брадичката. Тя падна и повече не стана.

Друг изстрел, който също не дойде от вратата, отнесе шапката ми. Претърколих се и му изкрещях. Пистолетът му описа твърда дъга, проследи движенията ми. Устата му се бе изкривила в животинска гримаса. Отново изкрещях.

Върху сестринската му униформа, по диагонал, се появиха четири кръгли червени петна на височината на гърдите. Уголемиха се в

краткия миг, който му бе необходим, за да падне.

Отнякъде се чу вой на сирена. Беше моята сирена, която ставаше все по-силна и идваше към мен.

Автоматът преустанови стрелбата и вратата се разтърси от нечий ритник. Тя потрепера, но ключалката издържа. Дарих я с още четири куршума, но внимавах да не засегна ключалката.

Сирената се чуваше съвсем ясно. Светеца трябваше да си отиде. Чух как стъпките му тичешком се отдалечиха по коридора. Затръшна се врата и колата му потегли на заден ход по алеята. Шумът ѝ ставаше все по-слаб, докато воят на сирената се извисяваше до кресчендо.

Изпълзях до жената и видях, че лицето, косата и меките места под предницата на палтото ѝ са прогизнали в кръв. Докоснах лицето ѝ. Тя бавно отвори очи, сякаш клепачите ѝ бяха много тежки.

— Джери... — прошепна.

— Мъртъв е — излъгах мрачно. — Къде е Изабел Снеър, Даяна?

Очите се затвориха. Проблеснаха сълзи. Сълзите на умирация.

— Къде е Изабел Снеър? — замолих ѝ се. — Бъди откровена и ми кажи. Аз не съм полицай, а неин приятел. Кажи ми, Даяна.

Вложих в молбата си нежност и копнеж, всичките, на които бях способен.

Очите се открянаха. Шепотът отново се чу.

— Джери...

После заглъхна и очите се затвориха. Но след малко устните се раздвижиха още веднъж и прошепнаха нещо, което прозвуча като „Монти“.

Това беше всичко. Тя умря.

Изправих се бавно и се заслушах в сирените.

IX

Вече се свечеряваше и във високата административна сграда отсреща тук-там започваха да палят лампите. Бях прекарал в кабинета на Фулуайдър целия следобед. Бях разказал историята двайсет пъти. И беше абсолютната истина — онова, което им казвах.

Влизаха и излизаха ченгета, специалисти по балистика и отпечатъци, репортери, половин дузина градски първенци, дори един кореспондент на Асошиейтид Прес. Кореспондентът не хареса дописката си и ни го каза.

Дебелият началник беше потен и подозрителен. Без сако, с големи тъмни петна под мишниците и къса рижа косица, която се бе накъдрила като опърлена. И понеже не бе сигурен какво точно знаех, или не знаех, не смееше да ме попита. Единственото, което правеше, бе ту да ми крещи, ту да ми хленчи, но междувременно се опитваше да ме напие.

Аз се напивах и ми беше приятно.

— И никой ли не обели нито дума? — за стотен път изрева той насреща ми.

Аз отпих поредния гълток, размахах ръка насреща му и го погледнах тъпо.

— Нито дума, шефе — отвърнах глуповато. — Иначе пръв щях да ти кажа. Всички умряха някак изведнъж.

Той сграбчи челюстта си и се опита да я изкърти.

— Много странно — рече многозначително. — Четирима мъртъвци на пода, а ти дори без драскотина.

— Ами аз бях единственият — подсетих го, — който лежеше на пода, докато всички все още бяха живи.

Той хвана дясното си ухо и го заскуба.

— От три дни си тук — заяви, — и през тях станаха повече престъпления отколкото през последните три години. Това не е човешко. Сигурно сънувам кошмари.

— Нямам никаква вина, шефе — изломотих. — Дойдох тук да търся едно девойче. И все още го търся, между другото. Не съм казал на Светеца и сестра му да се скрият във вашия град. Щом го надуших, веднага те уведомих, въпреки че твоите собствени ченгета не го бяха сторили. Не съм застрелял доктор Съндстранд и не бих го направил, преди да се опитам да измъкна нещо от него. И досега нямам представа защо онази преоблечена сестра беше внедрена там.

— Нито пък аз — изрева Фулуайдър. — Но моята службица е разклатена. Като преценявам шансовете си, по-добре е да ида за риба още сега.

Аз гаврътнах още едно и радостно хълцукнах.

— Не говори така, шефе — замолих го. — Ти прочисти града веднъж и пак можеш да го направиш. В случая просто имаше малшанс.

Той се завъртя из кабинета си и се опита с юмрук да пробие дупка в стената. После отново се плъсна на стола си. Изгледа ме зверски, посегна към бутилката уиски, но не я докосна, сякаш съдържанието ѝ щеше да му се отрази по-добре в моя стомах.

— Ще склуча с теб една сделка — изръмжа. — Ти изчезваш обратно в Сан Анджело, а аз забравям, че пистолетът ти е продупчил Съндстранд.

— Не е хубаво да говориш така на човек, който се опитва да си изкарва прехраната, шефе. Нали знаеш защо беше именно моят пистолет.

Лицето му отново стана сиво, за миг. Изгледа ме така, сякаш ми взимаше мярка за ковчег. После настроението премина, той плесна по бюрото и каза сърдечно:

— Добре, Кармади, не бих могъл да постъпя така, ти си прав. Нали все още не си открил онова момиче? Окей, сега се върни в хотела и си почини. Нощес ще поработя върху случая и ще се видим сутринта.

Изцедих последните капки от бутилката в гърлото си. Чувствах се прекрасно. Два пъти му стиснах ръцете и се изгътрусих от кабинета му. Силни крушки ослепително осветяваха целия коридор.

Свлякох се надолу по стълбите и заобиколих сградата отзад, където се намираше полицейският гараж. Синият ми крайслер отново си беше у дома. Престанах да се правя на пиян и по страничните

улички излязох на крайбрежния булевард и се отправих към двата кея с увеселителните заведения и Гранд хотел.

Вече се свечеряваше. По кейовете заблестяха светлини. Яхтичките, които се клатушкаха на котва в яхтеното пристанище, също започваха да осветяват мачтите си. Мъж, изправен до бял навес със скара, обръщаше цвъртящите наденички с дълга вилица и подвикваше:

— Лапай, народе! Тук са топлите наденички! Лапай, народе!

Запалих цигара и се загледах в морето. Съвсем неочаквано някъде доста навътре блеснаха светлините на голям кораб. Наблюдавах ги внимателно, но те не помръдваха. Приближих се до продавача на наденички.

— Закотвен ли е? — попитах и посочих към кораба.

Той погледна иззад ъгъла на павилиончето си и с отвращение сбърчи нос.

— По дяволите! Това е „Пътник за никъде“ — комарджийският кораб. Така му викат, защото изобщо не се движи. Да, сър, това е прочутият „Монтесито“. Ако в „Ганго“ мошениците не ти стигнат, опитай там. Какво ще кажеш за една топла наденичка?

Поставих монета на тезгяха му.

— Хапни и ти една — казах тихо. — Откъде отплават водните таксите?

Нямах пистолет. Върнах се в хотела да си взема резервния.

Умиращата Даяна бе казала „Монти“. Може би не й бе стигнало времето да изрече „Монтесито“.

Прибрах се в хотела, легнах и заспах като упоен. Когато се събудих беше осем часът и умирах от глад.

На излизане от хотела ме проследиха, но не за дълго. Просто в малкото и чисто градче имаше твърде малко престъпност, за да го правят добре.

Х

За четирийсет цента ме возиха цяла вечност. Водното такси — стар скутер без отличителни знаци — се плъзна между закотвените яхти и заобиколи вълнолома. Морето ни удари. Единствената компания, с която разполагах, като изключим закоравелия гражданин на кормилото, бяха две влюбени двойки, които се закълваха по лицата още щом мракът ни обгърна.

Гледах назад към светлините на града и се опитвах да не притискам много силно вечерята си. Разпръснатите диамантени отблясъци на светлинките скоро се събраха в едно и заприличаха на скъпоценна гривна, изложена във витрината на нощта. А после се превърнаха в мек, жълто-оранжев отблясък над надигащата се водна маса. Таксито се блъскаше в невидимите вълни и отскачаше като дъска за сърф. Въздухът бе прогизнал от студена мъгла.

Илюминаторите на „Монтесито“ видимо наедряха, таксито направи широк завой, наклони се под ъгъл от 45 градуса и мазно акостира до ярко осветена платформа. Двигателят постепенно заглъхна в мъглата.

Черноок младеж в плътно прилепнала синя двуредна куртка и гангстерски устни помогна на момичетата да се качат, ловко опипа с поглед кавалерите им и пропусна и тях. Начинът, по който ме огледа, ми подсказа нещичко за особата му. А начинът, по който се блъсна в кобура ми, доразказа останалото.

— Никс — тихо процеди той. — Никс — повтори и кимна на лодкаря.

Онзи поотпусна малко въжетото, позавъртя кормилото и се изкатери на платформата. Застана зад гърба ми.

— Никс — измърка индивидът в двуредната куртка. — Никакви пушкала на кораба, господине. Съжалявам.

— Част от облеклото ми е — рекох. — Частно ченге съм. Ще го оставя на гардероба.

— Тц. Няма гардероб за жезла. Айде чупката.

Лодкарят ме хвана под ръка. Аз се дръпнах.

— Слез в лодката — изръмжа той зад гърба ми. — Дълга ти четирийсет цента, господине. Хайде.

Качих се обратно в скутера.

— Добре де — рекох на Двуредната Куртка. — Щом не искате да ми вземете парите, то си е ваша работа. И това ми било отношение към клиент! Това си е...

Мазната му безмълвна усмивка бе последното нещо, което видях, когато скутерът се отдели от платформата и заподскача сред вълните. Пръсках се от яд, че се прощавам с тази усмивка.

Връщането ми се стори по-дълго. И двамата с лодкаря мълчахме през целия път. Когато слязох на кея, той се изхили зад гърба ми:

— Някоя друга вечер, когато не сме толкова заети, ченге.

Половин дузина клиенти, които чакаха за следващия курс, ме зяпаха с любопитство. Минах покрай тях, през вратата на чакалнята и се упътих към стъпалата на пристана.

Някакъв едър рижав тип с мърляви гуменки, нацапани с катран панталони и скъсана синя фланелка се надигна от перилата и небрежно се бутна в мен.

Спрях и се наежих. Той каза тихо:

— К'во стана, ченге? Не бяха ли любезни на корабчето?

— Трябва ли да ти казвам?

— Аз умея да слушам.

— Кой си ти?

— Викай ми просто Рижия.

— Изчезвай от пътя ми, Рижи. Зает съм.

Той тъжно се усмихна и докосна лявата ми страна.

— Ютийката ти бая издува лекото костюмче. Искаш ли да се качиш на кораба? Може да се уреди, ако имаш причина.

— Колко ще струва причината? — попитах го.

— Петдесетачка. Още десет, ако нацапаш с кръв лодката ми.

Тръгнах си.

— Двайсет и пет на отиване — бързо каза той. — Може пък да се върнеш с приятели, а?

Изкачих четири стъпала, после леко се извърнах, процедих „Прието“ и продължих.

В подножието на яркоосветения увеселителен кей се намираше прословутото казино „Танго“, претърпано дори в този ранен час. Влязох вътре и се облегнах на стената. Върху електрическото табло се появиха две числа. Видях как един от подставените играчи на заведението направлява хода на играта с коляно под масата.

Зад гърба ми изплува едра синева и усетих мирис на катран. Мек и дълбок тъжен глас каза в ухото ми:

— Ще имаш ли нужда от помощ там?

— Търся едно момиче, но ще я търся сам. А ти с какво се занимаваш? — Не го поглеждах.

— Долар тук, долар там. Обичам да се храня. Бях при ченгетата, но ме изгониха.

Хареса ми, че ми го каза.

— Май си се опитвал да играеш честно — промълвих, докато наблюдавах как подставеният играч и крупиято ловко разиграват картите.

Усетих, че Рижия се усмихва зад гърба ми.

— Виждам, че си пообиколил градчето ни. Ето как ще стане. Имам лодка с подводен ауспук. Знам един склад, който мога да отключвам. От време на време прекарвам по нещичко на един тип. Тук малко хора се занимават с тези неща. Това устройва ли те?

Извадих портофейла си, издърпах една двайсетачка и една петачка и му ги подадох. Парите потънаха в катранения му джоб.

— Благодаря — тихо каза Рижия и се отдалечи.

Изчаках малко и тръгнах след него. Беше лесно да го следва човек дори и в тълпа. Толкова беше едър.

Минахме покрай яхтеното пристанище и втория увеселителен кей. След тях светлините намаляха, а тълпата изтъня. От водата изплува къс черен кей, целият заобиколен със завързани за него лодки. Моят човек тръгна по кея.

Спря почти в края, пред една дървена стълба.

— Ще я докарам тук — рече. — Моторът вдига доста шум, докато загрее.

— Слушай — казах разтревожено, — трябва да телефонирам на един човек, а забравих.

— Може да се уреди. Ела.

Той ме поведе още нататък по кея, коленичи, извади връзка ключове и отключи един катинар. После повдигна капака на малък отвор, извади телефонен апарат и вдигна слушалката.

— Още работи — рече с усмивка. — Трябва да е на някои мошеници. Не забравяй после да затвориш катинара.

Той безшумно изчезна в мрака. Десет минути слушах водата да пляска по коловете на кея и по някоя заблудена чайка да профучава в мрака. После някъде далеч избръмча мотор и продължи да бръмчи няколко минути. Нещо издумка в основата на стълбата и един глас тихо извика: „Всичко е наред“.

Бързо се върнах при телефона, набрах един номер и поисках да ме свържат с началника на полицията Фулуайдър. Казаха, че си бил отишъл вкъщи. Набрах друг номер, обади се някаква жена, на която поръчах да го извика. Казах, че се обаждам от полицията.

Отново зачаках, после чух гласа на дебелия началник. Звучеше като човек, натъпкан с печени картофи.

— Да? Не може ли човек да похапне? Кой се обажда?

— Кармади, шефе. Светеца е на „Монтесито“. Много лошо, че е извън твоя периметър.

Той зарева като побеснял, аз затръшнах в лицето му, прибрах телефона обратно в поцинкованата му къщичка и заключих катинара. Спуснах се по стълбата при Рижия.

Големият черен скутер се плъзна по гладката водна повърхност. Ауспухът му не издаваше нито звук, чуваше се само едно постоянно бълбукане.

Светлините на града отново се превърнаха в жълто сияние върху черния гръб на водата, а илюминаторите на добродетелния „Монти“ ставаха все по-големи и ярки вътре в морето.

XI

Обърнатата към морето страна на кораба тънеше в мрак. Рижия още повече заглуши двигателя, ако това изобщо беше възможно, мушна се под кърмата и се прилепи до мазния борд, безшумен като бонвиван в хотелско фоайе.

Високо над главите ни се виждаха двойни железни врати, недалеч от хлъзгавите брънки от корабната верига. Скутерът се отърка о древния борд на „Монтесито“, а водата леко пошляпваше под краката ни. Сянката на едрото бившо ченге се извиси над главата ми. Едно навито въже изфуча в тъмното, закачи се за нещо и падна обратно в лодката. Рижия изпробва здравината му.

— Това корито газии много високо — каза тихо. — Ще трябва да се изкатерим догоре.

Хванах кормилото и задържах носа на скутера опрян в хлъзгавия корпус, а Рижия докопа желязната стълба, прилепена отстрани на кораба, и с пъшкане се надигна в тъмното. Едрото му тяло увисна под прав ъгъл, а гуменките му се хлъзгаха по мокрите метални пръчки.

След малко отгоре нещо изскърца и бледа жълта светлинка се процеди в мъгливия въздух. Откроиха се очертанията на тежка врата и сгушената глава на Рижия в ъгъла.

Аз също се заизкачвах по стълбата. Усилието се оказа почти непосилно. В крайна сметка бездиханно се сгромолясах в някакъв смрадлив мазен трюм, пълен със сандъци и варели. Плъщата сган се разбяга по ъглите. Едрият мъжага прилепи устни до ухото ми:

— Оттук лесно можем да се доберем до стълбичката за котелното. Там има един човек, когото ще поема аз. Горее обаче екипажът значително се увеличава. От котелното ще ти покаже една вентилационна шахта без решетка. Излиза на палубата. Оттам ти си на ход.

— Сигурно имаш роднини на борда — рекох.

— Няма значение. Човек научава туй-онуй, докато се мотае по плажа. Може пък да членувам в група, чиято цел е да потопи старото

корито. Бързо ли ще се върнеш?

— Доста е височко да скачам от палубата — отвърнах. — Вземи. Извадих още банкноти от портофейла си и му ги набутах в ръцете.

Той поклати рижата си глава.

— Тц. Това е за връщането.

— Плащам ти го сега. Дори ако не се възползвам от услугата. Взимай мангизите, че ще се разплача.

— Благодаря, брат. Ти си готино момче.

Провряхме се между сандъците и варелите. Жълтата светлинка идваше от един коридор, който ни отведе до тясна желязна врата. Тя пък — до прохода към котелното. Прокраднахме се по него, спуснахме се по омазнена желязна стълба, чухме свистенето на горелки и сред планини от желязо се отправихме към звука.

Зад ъгъла съзряхме дребен мърляв италианец в лилава копринена риза, който седеше в заварен за пода стол под гола крушка и сричаше вестник с помощта на чифт очила с телени рамки и един черен показалец.

Рижия тихичко се обади:

— Здравсти, Дребен. Как са бамбинките?

Италианецът зяпна и светкавично замахна. Рижия го цапардоса. Положихме го на пода и разкъсахме лилавата му риза на ивици, с които го завързахме и му запушихме устата.

— Не е редно да се удря човек с очила — каза Рижия, — но докато се катериш по вентилационната шахта, ще вдигаш страхотен джангър — за човек, който седи тук, долу. Горے изобщо няма да те чуват.

Казах, че това ме устройва, оставихме италианеца да лежи вързан на пода и намерихме шахтата без решетка. Стиснах ръката на Рижия, казах му, че се надявам да го видя отново и се закатерих по стълбата в шахтата.

Беше студено и тъмно. Мъгливият въздух фучеше надолу и изкачването ми се стори цяла вечност. След три минути, които ми се видяха колкото цял час, стигнах догоре и предпазливо подадох глава от дупката. Наоколо бе пълно с покрити с платнища лодки. Между две от тях се чуваше тих шепот. Откъм долната палуба долитаха мощните пулсации на музиката. Над мен се виждаше само светлинката на

мачтата и няколко кисели звезди, които надничаха през тънките пластове на мъглата.

Ослушах се, но не чух сирени на полицейски лодки. Измъкнах се от шахтата и се сниших на палубата.

Шепнеха двама влюбени, които се натискаха под една лодка. Не ми обърнаха никакво внимание. Тръгнах по палубата, покрай затворените врати на три-четири каюти. Под две от тях се процеждаше светлинка. Ослушах се, но не чух нищо освен отгласите на веселящите се посетители отдолу.

Прикрих се в по-дълбока сянка, поех въздух и го изпуснах във вид на вой, зловещия вой на сив горски вълк, самотен, гладен, далеч от дома и достатъчно зъл за куп поразии.

Отговори ми басовият лай на полицейско куче. Едно момиче изпищя откъм тъмната палуба, а мъжки глас каза:

— Мислех, че всички къркачи на шеллак отдавна са измрели.

Изправих се, извадих пистолета и хукнах по посока на лая, който идваше от една от каютите в другия край на палубата.

Прилепих ухо до вратата и се заслушах в мъжкия глас, който успокояваше кучето. То спря да лае, изръмжа веднъж-дваж и се усмири. В ключалката на вратата, която докосвах, се завъртя ключ.

Бързо се отдръпнах и приклегнах на коляно. Вратата леко се откряна и отвътре се подаде една добре сресана глава. Черната коса блестеше на светлината на мижавата палубна лампа.

Изправих се и цапардосах главата с дръжката на пистолета. Мъжът леко се свлече извън прага и тупна в ръцете ми. Завлякох го обратно в каютата и го бутнах върху една оправена койка.

Затворих вратата отново и я заключих. Дребничко ококорено девойче се беше сгушило върху другата койка.

— Здравейте, госпожице Снеър. Много мъки видях, докато ви намеря. Искате ли да си отидете у дома?

Фермера Светец се претърколи на койката и седна, като се държеше за главата. А после се вцепени и втренчи в мен острите си черни очи. Върху устните му бе изписана някаква гримаса, почти приветлива.

Бързо огледах кабината и не видях кучето, но забелязах вътрешна врата, зад която би могло да бъде. Отново заразглеждах момичето.

Не беше нищо особено — както повечето хора, които създават най-големите неприятности. Седеше свита на койката, прегърнала коленете си. Косата ѝ падаше над едното око. Носеше плетена рокля, чорапи за голф и спортни обувки с широки езици, които висяха отвън. Коленете ѝ бяха голи и кокалести под роклята. Приличаше на ученичка.

Опипах Светец за пистолет, но не намерих нищо. Той ми се ухили.

Момичето вдигна ръка и отметна косата си назад. Гледаше ме така, сякаш бях на няколко пресечки разстояние от нея. После дъхът ѝ секна и тя се разплака.

— Женени сме — тихо каза Светеца. — Мисли си, че възнамерявате да ме натъпчете с олово. Това с вълчия вой беше страхотен номер.

Не отговорих. Ослушвах се. Отвън не се чуваше никакъв шум.

— Как разбра, че сме тук? — попита Светеца.

— Даяна ми каза — преди да умре — отговорих жестоко.

Очите му изглеждаха наранени.

— Не ти вярвам, ченге.

— Ти избяга и я заряза в калта. Какво очакваше?

— Предполагах, че ченгетата няма да стрелят по жена и се надявах някак да се споразумея с тях отвън. Кой я уцели?

— Един от хората на Фулуайдър. Ти го уби.

Той отметна глава назад и лицето му стана страшно, но после се нормализира. Усмихна се на хлипащото момиче.

— Хей, сладурано, я ме погледни. Ще те измъкна оттук. — Той отново погледна към мен.

— Да речем, че се предам без бой. Има ли начин тя да се отърве?

— Какво ще рече „без бой“? — попитах подигравателно.

— Аз имам много приятели на този кораб, ченге. Ти още нищо не си видял.

— Ти си я забъркал в тази каша — рекох, — и не можеш да я измъкнеш от нея. Това е част от цената.

XII

Той кимна бавно и се загледа в пода между краката си. Момичето спря да плаче, колкото да си избърше бузите, после пак започна.

— Фулуайдър знае ли, че съм тук? — бавно попита Светец.

— Да.

— Ти ли му каза?

— Да.

Той повдигна рамене.

— От твоя гледна точка си прав. Така е, разбира се. Само че аз никога няма да проговоря. Ако Фулуайдър ме залови. Ако успея да се добера до Областния прокурор, може би ще успея да го убедя, че тя няма нищо общо с моя бизнес.

— Можеше и за това да помислиш — казах тежко. — Защо беше необходимо да се връщаш в клиниката и да гърмиш като шантав?

Той отметна глава назад и се разсмя.

— Така ли? Ами ако си платил на някого десет бона, за да те пази, а той те прецака, като отмъкне жена ти, затвори я в някаква смахната клиника за наркомани и ти каже да не му се мяркаш пред очите и да бъдеш послушен, иначе приливът ще я изхвърли на брега? Ти как щеше да постъпиш? Щеше да се усмихнеш, или да хукнеш с някое по-тежичко желязо да си поприказваш с юнака?

— Тогава тя не беше там — рекох. — Ти просто беше освирепял за кръв. И ако не беше крил това куче, докато не разкъса човек, твоят закрилник нямаше да се уплаши дотолкова, че да те предаде.

— Обичам кучетата — тихо промълви Светеца. — И съм добър човек, когато не работя, но като ме ядосат, не знам какво правя.

Ослушах се. Отвън все още не се чуваше нищо.

— Виж какво — казах бързо. — Ако искаш да играеш честно с мен, долу ме чака лодка и мога да се опитам да закарам момичето у дома, преди да са го потърсили. Какво ще се случи с теб никак не ме засяга. Пръста си не бих мръднал да те спасявам, колкото и да обичаш кучетата.

Изведнъж момичето се обади с писклив гласец:

— Не искам у дома! Няма да си ида у дома!

— След една година ще ми благодариш — озъбих ѝ се аз.

— Той е прав, малката ми — каза Светеца. — Най-добре е да изчезнеш с него.

— Няма! — гневно изпищя момичето. — Просто няма и толкоз!

В тишината на палубата нещо силно удари по външната страна на вратата. Суров глас извика:

— Отваряйте! Полиция!

Бързо отидох заднешком до вратата, като не свалях очи от Светеца. Попитах през рамо:

— Фулуайдър там ли е?

— Да — избоботи гласът на дебелия началник. — Кармади?

— Слушай, шефе. Светеца е тук и е готов да се предаде. С него има и едно момиче — онова, за което ти казах. Така че по-кратко, ако обичаш.

— Добре — отвърна началникът на полицията. — Отвори вратата.

Превъртях ключа, бързо отскочих назад и се облегнах с гръб на вътрешната врата, зад която кучето се бе раздвижило и тихо ръмжеше.

Вратата на каютата с трясък се отвори. Двама мъже, които виждах за пръв път, връхлетяха вътре с извадени патлаци. Дебелият им началник беше отзад. За миг, преди да се затвори вратата, зърнах отвън и моряшки униформи.

Двамата полицаи скочиха върху Светеца, заблъскаха го, сложиха му белезници. После отстъпиха и застанаха до началника си. Светеца им се усмихна широко. От устата му капеше кръв.

Фулуайдър ме изгледа укорително и завъртя пурата из устата си. Никой не проявяваше интерес към момичето.

— Ама и тебе си те бива, Кармади. Изобщо не ми обясни къде да дойда — изръмжа той.

— Не знаех — отвърнах. — А и мислех, че правата ти не се простират дотук.

— Майната им на правата. Обадохме се на федералните власти. Те също ще дойдат.

Единият полицай се изхили.

— Но не толкова скоро — рече грубо. — Прибери тая ютия, ченге.

— Накарай ме — отвърнах.

Той тръгна напред, но шефът му го спря. Другият полицаи гледаше само в Светеца. И в нищо друго.

— Как го откри тогава? — позаинтересува се Фулуайдър.

— Не и като му вземам пари за протекция — рекох.

Нищо не се промени върху лицето на Фулуайдър. Гласът му стана почти ленив.

— О, о, ти си надзъртал — каза много тихо.

Заговорих с отвращение:

— Чак за такъв идиот ли ме вземате и ти, и твоята банда? Чистичкото ти градче смърди. Прословутата варосана гробница Убежище, където престъпниците да се укриват — стига да плащат добре и да не въртят номерата си на местен терен. Откъдето могат за нула време да отскочат до Мексико с някоя по-бърза лодка, ако пръстът на закона ги посочи.

Началникът на полицията попита много внимателно:

— Има ли още?

— Да — изкрещях. — Твърде дълго ти го спестявах. Ти нареди да ме упоят до пълно видиотяване и ме натика в частния пандиз. Когато и това не ме спря, отново ти, с помощта на Дънкън и Голбрейт, разработи план, как Съндstrand, твойт помагач, да бъде убит с моя пистолет, а после да убият и мен при оказване на съпротива. Светеца обаче обърка плановете ви и ми спаси живота. Несъзнателно, може би, но го направи. Ти знаеше през цялото време къде е скрито момичето. Тя е съпруга на Светеца и ти самият си я държал като залог, за да го изнудваш непрекъснато. Защо, според теб, ти казах, че той е тук? Това вече е нещо, което дори и ти не знаеше!

Полицаят, който се бе опитал да ме накара да прибера пистолета си, се обади:

— Хайде, шефе, трябва да побързаме, федералната поли...

Ченето на Фулуайдър трепереше. Лицето му бе посивяло, а ушите — прилепнали плътно към черепа. Пурата се тресеше между дебелиите му устни.

— Почакай малко — дрезгаво каза на ченгето до себе си. После се обърна към мен: — Добре де, защо ми го каза?

— За да те домъкна тук, където имаш власт колкото козелата на баба ми — рекох. — И да видя дали ти стиска да извършиш убийство наред морето.

Светеца се изсмя. После кратко и остро изсвири между зъбите си. Отговори му зловещо животинско ръмжене. Вратата до мен се отвори с трясък, сякаш я бе сритало муле. Огромното полицейско куче изскочи отвътре като пружина и полетя към срещуположния край на каютата. Сивото му тяло се превъртя във въздуха. Нечий пистолет изгърмя безрезултатно.

— Изяж ги, Фос! — изкрещя Светеца. — Живи ги изяж, момче!

Из каютата затрещяха пистолети. Ръмженето на кучето се примеси с глухи сподавени крясъци. Фулуайдър и единият полицай лежаха на пода, а кучето се домогваше до гърлото на началника.

Момичето изпищя и зарови лице във възглавницата. Светеца бавно се свлече и легна на пода, а от врата му на дебела струя се стичаше кръв.

Полицаят, който не беше паднал, отскочи встрани, едва не заби нос в койката на момичето, после възстанови равновесието си и започна да тъпче дългото сиво тяло на кучето с олово, без да се преструва, че се цели.

Ченгето на пода отблъсна кучето. То почти отхапа ръката му. Онзи изрева. Откъм палубата отекнаха стъпки. Чуха се крясъци. Нещо се стичаше по лицето ми и ме гъделичкаше. Усецах главата си странно, но не знаех какво ме е ударило.

Пистолетът в ръцете ми тежеше и пареше. Застрелях кучето, за което се възненавидих. То се претъркулна от тялото на Фулуайдър и аз видях, че заблуден куршум бе пробил челото му между очите — с изящната точност на чистата случайност.

Пистолетът в ръцете на правия полицай изщрака на празно. Той изруга, трескаво започна да презарежда. Обърсах кръвта от лицето си и погледнах ръката си. Стори ми се много черна. Май нещо ставаше с осветлението в каютата.

Изведнъж лъскавото острие на брадва разцепи вратата, затъкната от телата на полицейския началник и стенещия му помощник. Гледах блестящия метал, който се отдръпна, а после отново се появи на друго място.

А след това всички светлини изгаснаха много бавно, като в театър когато завесата се вдига. Когато настъпи пълният мрак, главата ме заболя, но тогава все още не знаех, че черепът ми е пробит от куршум.

Събудих се два дни по-късно в болницата. Останах там три седмици. Светеца не доживя да го обесят, но живя достатъчно, за да разкаже историята си. И трябва да я е разказал добре, защото госпожа Джери Светеца бе освободена да си отиде вкъщи при леля си.

Междувременно половината от личния състав на полицията в малкото курортно градче бе уволнен. Чух, че из Кметството се срещали много нови лица. Един от тях беше едър червенокос сержант на име Норгард, който каза, че ми дължал двайсет и пет долара, но му се наложило да си купи с тях нова униформа, когато го върнали на старата служба. Каза, че щял да ми ги възстанови от първата заплата. Отговорих му, че ще се опитам да го изчакам.

Издание:

Реймънд Чандлър. Убиец в дъжда

Американска, първо издание

ИК „Колибри“, 1993

Корица: Фараон Дизайн

Редактор: Жечка Георгиева

Техн. редактор: Кирил Настрадаинов

ISBN 954-529-026-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.